

HINDU CIVILISATION AND CULTURE

இந்துநாகரிகமும் பண்பாடும்

ஆசிரியர் :

த. இராமநாதபிள்ளை B. A. (London)

(ஓய்வுபெற்ற அதிபர்)

ஏக்கால முனிசிபாலிடி

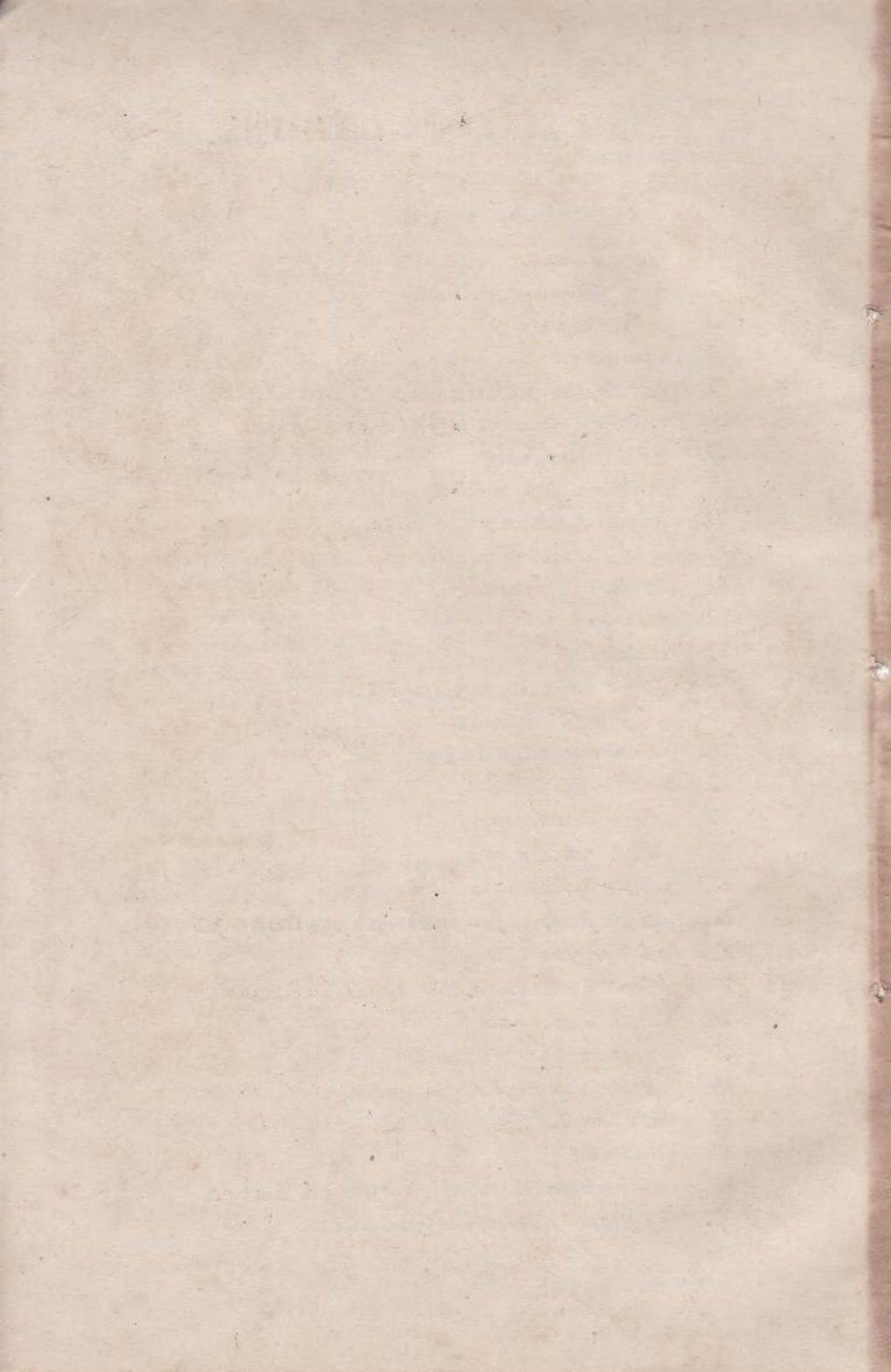
Copyright Reserved.

இந்து நாகரிகமும் பண்பாடும்.

பாடம்.

1. இந்து தேயம்
2. இந்து நதிக்கரை நாகரிகம்
3. ஆரியர் வகுகை
4. நாண்மறை
5. இராமாயணமும் பாரதமும்
6. சாதிலேவற்றுமையும் மநுதரம் சாதனிரமும்
7. ஆரியர் மணமுறை
8. பரதகண்டத்து வணிகம்
9. ஆரியர் வித்தைகள்
10. பெளத்தறும் சமணமும்
11. மோரியர் அரசியல்
12. அசோகன்
13. மகாயானம்
14. இந்துக் கல்வியின் மறுமலர்ச்சி
15. தமிழ் நாடு
16. சங்ககாலத் தமிழ் வேந்தரி
17. சங்கத்தமிழ்
18. தமிழர் போரமுறை
19. தமிழர் கனவு மணம்
20. தமிழர் மேலைத்தேய வணிகமு
21. தமிழர் கீழைத்தேய வணிகமும் குடும்பத்திற்கும்
22. தமிழ் மறுமலர்ச்சி
23. தமிழர் கிராமச்சபையும் கோயில்சபையும்
24. தமிழர் கோயில்கள்
25. சைவசமயப் பாரம்பரியம்
26. இந்துக்களின் பழக்கவழக்கங்கள்
27. அமரிக்காவில் இந்து நாகரிகம்
28. விசய நகர்
29. வடாவிலங்கையில் கல்வியும் சமயமும் யனர்தல்
30. இந்து சமயத்தில் புதிய இயக்கங்கள்

இந்து நாகரிகமும் பண்பாடும்.

1. இந்து தேயம்

பண்டு தொட்டு இந்துக்கள் வசிக்கும் தேயம் இந்துதேயம் எனப்படும். இந்து தேயத்தின் எல்லைகள் காலத்துக்குக் காலம் கடற் கோளாலும் பிற நாட்டாரின் படையெடுப்பாலும் மாறிவந்தன. அம்மாறுதல்களைச் சரிக்கிரா நூவோர் குறிப்பிடாமையால் இந்தியா வின் எல்லைகளைக் கூறுதல் இயலாது. சி. பி: 1947ல் சுவாதினம் பெறுமுன் இந்தியா ஆங்கிலரால் 150 வருடம் ஆளப்பட்டது ஆங்கில ரூடைய ஆட்சிக்காலத்தில் இருந்த எல்லைகள் பண்டைய இந்து தேயத்தின் எல்லைகளோடு ஒக்குமானக்யால் அவ்வெல்லைகளைக் குறிப்பாம். வடபால் இயமயிலையையும், தென்பால் இந்து சமூத்திரத்தையும் எல்லையாக உடையதேயம் இந்து தேயமெனப்படும். இந்து தேயத்தைக் கிழக்கில் கடாரம் என்னும் பர்மாவும், வடக்கில் சினையும், வடமேற்கில் அபுகானியாவும், துருக்கியும், பார்சியா என்னும் ஈரானும், மேற்கில் அராபிக் கடலுக்கு அப்பாலுள்ள ஆபிரிக்கதேயங்களும், தெற்கில் இலங்கையும், தென்கிழக்கில் சாவகம் சுமத்திரை முதலிய தீவுகளும் குழ்ந்திருக்கிறமையால் இந்து தேயம் உலகமத்தியில் உள்ளதனஸாம்.

சி. மு. கி. நூற்று ஸ்டில் யவனர் (கிரேக்கர்) இந்துதேயத்தை இந்தியா எனவே அழைத்தனர். இந்தியா வடபுறம் இந்து நதி, கங்கைநதி என்னும் ஆறுகள் பாயும் சம பூமியாகவும், தென்புறம் பீடபூமியாகவும். இரு கூரை அமைந்துள்ளது. வடபுறத்தைப் பரதகண்டம் எனவும், தென்புறத்தைக் குமரிக்கண்டம் எனவும் சொல் வுதல் உண்டு. இந்தியா தல்வகத்தே மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தையும், காடும் காடுசார்ந்த இடமுமாகிய மல்லை நிலத்தையும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமாகிய மருத நிலத்தையும், சுரமும் சுரம் சார்ந்த இடமுமாகிய பாலை நிலத்தையும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமுமாகிய நெய்தல் நிலத்தையும் உடையதாகத் திகழ்கின்றது. இவ் ஜுவகை நிலங்களையுடைய இந்து தேயம் வடத்திசையில் 1600 மைல் நீண்டு கிடக்கின்ற இயய மலைத்தொடாாலும், மேற்கிலும் தெற்கிலும் தென்கிழக்கிலும் 3400 மைல் நீண்டிருக்கும் கடலாலும், கிழக்கில் கடாரத்தின் எல்

கூயிலுள்ள நாடுகளாலும் காக்கப்பட்டிருக்கிறது என்னாம். இத்தகைய பெரிய தேயத்தில் பல்வேறு நாகரிகங்கள் தோன்றுதல் இயல்பே. இந்து தேயம் மிகப்பெரிய தேயமாதலாலும், மழை மிகுந்த தேயமாதலாலும், இந்து தேயத்து ஆறுகள் மிகப் பெரியவையாயின. இந்து, கங்கை, பிரமபுத்திரா, கோதாவசி, சிருட்டினா, காலிரி நருமதை என்பவை நாட்டைச் செழிப்படையச் செய்தன. இந்து நதியும் கங்கைநதியும் காலத்துக்குக் காலம் இடம் பெயர்ந்து பாய்கின்றமையால் அந்தினினின் கரைகளிற் கட்டப்பட்ட நகரங்களின் திசைகளைத் தெளிவாக அறியக்கூடாமல் இருக்கின்றது. இந்து நதியின் பள்ளம் ஒன்று 85 மைல் அகலமாக இருந்ததென்பதை அறிந்துளோம். பழைய பாடலிபுரம் கங்கையும் அதன் கிளையாகிய சோணையும் கலக்கும் இடத்தில் கட்டப்பட்டதாம். அப்பாடலிபுரத்துக்கு 12 மைல் தூரத்தில் இன்று அவ்விரு ஆறுகளும் கலக்கின்றன. யழையும் கங்கையும் சரகவதியும் கலக்கும் இடம் திருவேணி சங்கமம் எனப்படும். இன்று சரகவதி பாய்ந்த பள்ளம் வரண்ட நிலமாயிற்று. வடபால் ஆறுகள் புலம் பெயர்தலால் நாட்டில் மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தன. தென்பால் கடற்கோள்கள் நிகழ்ந்த மையால் பட்டினங்களும் நாடுகளும் மறைந்தன. பண்டு கடற்கரையில் இருந்த காயல் என்னும் பட்டினம் இன்று கடற்கரையில் இருந்து 3 மைல் தூரத்திலுள்ள பாழூராக இருக்கிறது. பொருநையாறு மன்னை வாரிப் படைத்தலால் பண்டு கடற்கரையில் இருந்த கொற்றகைத் துறைமுகம் இன்று கடற்கரையிலிருந்து 2 மைல் அப்பால் இருக்கிறது. கடல் கரைகளில் மன்னைக் குவித்தலால் நிலம் பெருகுகின்றது.

இந்துகளின் வராறாறு எழுதப்பெற்றில்தாதலாலும் இந்துக் கூட்டத்தினர் பல சாதியினராகவும் கமயத்தினராகவும் பிரிந்து பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுதலாலும் இந்துசமூகம் என ஒரு மக்கட்கூட்டம் ஒருபோதும் இருந்ததில்லையென ஆங்கிலர் இசூழ்ந்து கூறினார். இந்து சமூகம் பல்வேறு சமூகங்களாகப் பிரிந்து இருப்பினும் அச்சமூகங்கள் எல்லாம் பொதுப் பண்பாடு உடையவை என்பதில் கூயிலில்லை. கொல்லாமை, அண்புடைமை, கடவுள் நம்பிக்கை, வீரம், வண்ணம், நீதி, தலையாராய்ச்சி, என்றாற்போன்ற பண்பாடுகளில் பண்ணமயில் ஒருங்கம் உண்டு என்பது அறிவக்கிடக்கின்றது.

2. சிந்து நெக்கரை நாகரிகம்

பண்ணடக் காலத்தில் இந்துக் கூட்டத்தினர் ஆரியர் திராவிடர் என இரு பெரும்பிரிவினராக வாழ்ந்தனர். ஆரியரும் திராவிடரும் இரு வேறு கூட்டத்தினராயினும் ஒருவரோடொருவர் கலந்து சீர்மையுற்றிருந்தனர். இரு கூட்டத்தினரும் வல்லரசுகளை நடாத்தி யும் கலைகளை ஆராய்ந்தும், ஆரியம் தமிழ் என்னும் செம்மொழிகளை ஓம்பியும்; சௌவம், சாக்தம், வைணவம் என்னும் மும்மதங்களை வளர்த்தும் வந்தனர். எகிப்திய நாகரிகமும் கமேரிய நாகரிகமும் சீன நாகரிகமும் தழைத்தோங்கிய காலத்திலேயே இந்து நாகரிகமும் சிறந்து துவங்கிறது.

கி. பி. 1945ம் ஆண்டு பண்ணடப் பொருள் ஆராய்வோரின் முயற்சியால் சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கில் மணலுள் மதைந்துகிடந்த மோகஞ்சோதாரா என்னும் நகரமும் அரப்பா என்னும் நகரமும் அகழ்ந்து ஆராயப்பட்டன. இவ்வாய்வின் பயங்கு இந்து நாகரிகம் கி. மு. 3000 ஆண்டுக்கு முந்தியது என்னும் உண்மை வலியுறுத்தப்பட்டது.

சிந்துநதி நாகரிகமும் கமேரிய நாகரிகமும் சமகாலத்திலே என ஆராய்ச்சி வல்லோர் துணிகின்றனர். இந்தியத் தேக்கு மரத் துண்டு கமேரியாவிலே ஹர் என்னும் கிராமத்திலே அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டது. இதுபோன்ற பல சம்பவங்களைக் கொண்டு கமேரியரும் இந்தியரும் பண்டம் மாறினர் எனக்கருதப்படும். இந்துநதி பண்ணடக்காலத்தில் சிந்துநதி என அழைக்கப்பட்டது. இந்துநதி கடலோடுகலக்கும் நிலப்பரப்பு சிந்துமாகானம் எனப்படும். மோகஞ்சோதாராவும் அதற்கு 400 மைல் அப்பாலுள்ள அரப்பாவும் இந்துநதிக்கணரயில் அமைக்கப்பட்ட இருநகரங்கள். இவ்விரு நகரும் பகைவர் படையெடுப்பாலோ மன்மூடுதலாலோ அழிவெய்தின.

முந்தீரைப்போல் ஆறுகளும் மண்ணைப் படைத்தலும், காத்தலும், அழித்தலும் செய்வன. ஆதலால் இயற்கை ஏதுக்களின் வல்லமையை யாம் வியக்கின்றோம். மேற்கூறிய இரு நகரங்களில் சுட்டுசெங்கற்களால் பல அடுக்குடைய இல்லங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன எனவும் அந்தநகரங்களில் வீதிகள் அகன்றனவை எனவும் அவ்வீதிகளுக்குக்கீழ் அழுக்கு நீரும் மழை வெள்ளமும் கழியும் குழாய் வாய்க் கால்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தவெனவும் தெரிகிறது. நகரமக்கள் பொன்னுப்புணர்கள் அணிந்தனர் எனவும், மிகவும் கீர்திருந்தி நாகரிகமடைந்த நன்மக்களாய் வாழ்ந்தனர் எனவும் ஆராய்ச்சி வல்ல

வல்லோராகிய மார்கல் என்பவரும் மக்கே என்பவரும் உரைக்கின் றனர். அந்நகரங்களில் சிவவிங்கங்கள், செப்புக் கருவிகள், பொன்ன பரணங்கள், யானைத்தந்தச் செப்புக்கள், மயிர்மழிக்கும் கத்திகள் முதலியன பெருந்தொகையாக அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டன. அகழ்ந்து எடுத்த கலன்களில் பதுமாசனத்தில் இருக்கும் யோசியரின் உருவங்களும் காணப்படும். பதுமாசனத்தில் யோகநிலையில் ஒருப்பவர் சிவன் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட கலன்களில் சில உரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. உரைகளிலுள்ள எழுத்துக்கள் என்ன மொழிக்கு உரியலை என முற்றுக்கத் தீர்க்கப்பட்டில். அவ்வெழுத்துக்கள் ஆரிய எழுத்துக்கள் அல்ல என ஆய்வாளர்கள் துணிகின்றனர். அவை திராவிடர் பேசிய மொழியின் எழுத்துக்கள் என ஏராக என்னும் கதவிக் துறவியார் என்னுகின்றனர். அவ்வெழுத்துக்களால் தமிழ்ப் பதங்கள் ஆக்கப்பட்டவையோ என ஆராயப்படுகிறது. இதுநிற்க.

இந்து தேயத்தில் வசித்த தச்யுக்கள் பொன்னுபரணங்களை அணிந்து சிரமம் பெற்றிருத்தலைக் கண்டு ஆரியர் அழக்காறுற்றனர் எனவும், அவர்களைக் கெடுக்கும்படி தம் தெய்வங்களைப் பரவினர் எனவும் வேத கலோகங்கள் உரைக்கின்றன. ஆரியரின் கடவுளாகிய இந்திரன் தச்யுக்களின் அரண்களை அழித்தான் எனவும், தச்யுக்கள் செல்வமுற்று மேன்மாடங்கள் உள்ள வீடுகளில் வசித்தனர் எனவும் தெரிகிறது. இத்தச்யுக்கள் திராவிட மக்கள் எனக் கருதப்படும். இச்சிந்து நாகரிகம் செப்புக்காலத்து நாகரிகம் எனக்கருதப்படும்.

3. ஆரியர் வருவாய்

இலத்தின் மொழியில் ஆர் என்னும் பகுதி உழு என்னும் பொருள் படுதலால் ஆரியம் என்னும் பதம் உழவுத் தொழிலுடையோரைச் சுட்டுமென்பது பொருந்தும். ஆரியர் தம் பிறப்பிடமாகிய துருக்கி என்னும் ஆரியானுவீலிருந்து புலம் பெயர்ந்து சிந்துக்கரைகளில் உறைந்த பின்னரே உழவுத் தொழிலை அறிந்தனர். ஆரியர் இந்தியாவினுள் புகுழுன் ஆடுமாடு மேய்க்கும் ஆயராகவே வாழ்ந்து புற்றறைகளைத் தேடித்திரிந்தனர். ஆரியக் கூட்டத்தினர் ஒரு பாலார் மேன்னுடைகளை நோக்கிச் சென்று யவன தேசத்திலும் உரோம தேசத்திலும் சேர்மணி முதலிய தேசங்களிலும் குடியேறி னர். ஒருபாலார் இந்துநதிக்கரையின் நீர்வளத்தையும் நிலவளத்தையும் கண்டு வீயப்பற்ற அவன் குடியேறினர். இந்து நதிக்கரைகளில்

குடியேறிய ஆரியர் கங்கைக் கரைகளிலும் குடியேற்றக்களை நாட்டினர். ஆரியர் யவை என்னும் வாளியையும், கோதுமையையும், நெல்லையும் பயிரிட்டனர். பிற்காலங்களில் ஆரியர் என்னும் பதம் ஒழுக்கத்தால் மேம்பட்டோரைக் கருதிற்று.

ஆரியர் சித்துநதிக்கரையில் குடியேறியகாலம் கி. மு. 2000 ஆதல் கூடும். இங்ஙனம் ஆரியர் யண்டைக்காலந் தொட்டே சிந்து நாடுகளில் குடியேறி அரசரைத் தெரிந்து இராச்சிய பரிபாலனங்களையென்க. அம்பு, வில், ஈட்டி, தண்டு, மழு என்னும் ஆயுதங்கள் பண்டு உபயோகிக்கப்பட்டன. வில்வீரர் தேர் ஊர்ந்தனர்; வாள் வீரர் குதிரை ஊர்ந்தனர். ஆரியர் ஆடை நெய்யப் பயின்றது மன்றிப் பொன்னூபரணங்களும் வெண்கலக் கருவிகளும் செய்யவும் அறிந்தனர். ஆரியர் தம்தேவுக்களுக்குச் பலியிடும் நோக்கமாக யாகங்கள் செய்தனர். யாகங்களில் ஆடு மாடு குதிரைகள் பலியிடப்பட்டன. புருடமேதமும் செய்யப்பட்டதெனத் தெரிகிறது. சியாபாரனா சாயகயனன் ஓர் ஆண்மகளைப் பலியிட்டான் எனச் சதாபாத பிராமணம் உரைக்கின்றது. நரபலியிடுதல் இதிகாசங்களிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நரபலியிடுதல் முனிவர்களால் கண்டிக்கப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டது. வேள்வி இயற்றுவோர் தேவுக்களுக்கும் விருந்தினருக்கும் அவிப்பாகம் கொடுத்தல் வழக்கம். வேள்வி செய்தலைத் திருவன்றுவ நாயனார் பாராட்டினாரவர்.

“அவிகொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர் செஞ்சுது உண்ணுமை நன்று”

எனக் கொல்லாமை என்னும் அறத்தினை அவர் நவீவற்புறுத்தினார். குதிரையிலைச்சியையும் மாட்டினைச்சியையும் ஆரியர் விரும்பியுண்டனர். கமத்தொழில் பயின்றபின் ஆரியர் பால் பழம் இலை கிழங்குகளையும் உண்டனர். உணவுப் பண்டங்களை யலையிலிருந்து ஆக்கி வர்கள். ஆரியர் ஊன்னுபதில் மாத்திரமன்றி மதுபானங்களையெடுப்புடையராய் இருந்தனர். சோமரசத்தைத் தாம் பருகியதுமன்றித் தம் தேவர்களேனுகிய இந்திரனுக்கும் அளித்தனர். இந்திரன் சோமபானங்களை செய்து தையியமுடையவனுகித் தன் பகை வரை வென்றுன் என ஆரியர் பாடினர். சோமா என்னும் பூண்டு இக்காலத்தில் கிடைக்கின்றில்லது. ஆரியர் இந்திரன், அக்கினி, பரமா, விட்டெனு, உருத்திரன், சந்திரன், சூரியன் என்னும் தேவர்களைத் தொழுத்தனர். ஆரியர் பல நால்களைக் கற்றுத் தம் வழிபாட்டிலைச் சீர்திருத்தினர் எனத் துணியலாம். ஆரிய மக்கள் மனைவியர்

பல்ரூ மணமுடித்தல் உண்டு. மனைவியர் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் குணங்களை உடையராய் இருந்தனர்.

4. நாள்மறை.

வேதங்கள் பண்டைய ஆரியருடைய பாடல்கள். இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வம் என வேதம் நான்கு. ஆரியர் வேதங்களைத் தலைமுறை தலைமுறையாக மனனப்பண்ணி வந்தனர். வேதங்கள் எழுதப்படவில்லை. இராமாயணம், பாரதம் என்னும் இதி காசங்களையும் வேதமெனப் பெயரிடுதல் வழக்கமாதவின், வேத மென்பது அறிவு (கலை) என்னும் பொருளுடையதாம் என்ப. இருக்கு யசர் சாமம் என்னும் வேதம் முன்றும் தோத்திரங்கள். அதர்வ வேதப்பாடல்கள் மிகப் பழையவை அவற்றுள் மாந்திரிகப் பாடல்கள் பல என்ப. அதர்வ வேதப் பாடல்கள் சொன்னய மில்லாதவையாகவின், காலத்தால் ஏனைய மூன்று வேதங்களின் பாடல்களிலும் முந்தியவை எனத் துணியப்படும். “நான் நாகர் உலகுக்குச் சென்றேன்; அவருடைய நஞ்சக்கும் அஞ்சமாட்டேன்” என்றால் போன்ற பாடல்கள் சிறப்பில்லா நடையில் பாடப்பட்டவை என்ப. சாமவே தப்பாடல்கள் இசையுடன் பாடப்படும். சாம வேதத்தில் சோம பானத்தையும் பலியிடுதலையும் பற்றிய சுலோகங்கள் மிகுந்திருக்கின்றன. யசர் வேதத்தில் சிவைணியும் கங்கையையும் பற்றிய தோத் திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இருக்குவேதம் மிகப்பழையது. அது பத்துப் புத்தகமாக வகுக்கப்பெற்றது. பத்தாம் புத்தகம் சமய சம் பந்தமில்லாக இம்மை வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறும் பாடல் பல உடையது. வேதகீதங்கள் இயற்கைப் பொருளாகிய நிலம், நீர், தீ, வளி, வான் என்பவற்றைப் புகழ்ந்து துதி கூறுகின்றன. இம்மை வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருட்களை ஈயும்படி ஆரியர் அக்கினி இந்திரன் முதலிய தேவுக்களை இரந்தனர்.

இவ்வேதங்கள் நான்கும் இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் இசைக்கப்பட்டவை என மேனுட்டாசிரியர்கள் மொழிகின்றனர். மேனுட்டார் தம்மை ஆரிய வகுப்பினரென எண்ணியிருத்தலால் ஆரிய வேதங்களை மிகப் புகழ்ந்து வரைக்கின்றனர். வேதங்கள் சுயம்பு, என்றுமுள்ளவை, அழிவில்லாதவை எனப்படும். இஃதென் ஈயோவெனின், வேதப்பொருள் உண்மை என்பதே என்க. எழுதப்படுமுன் வேதப்பாடல்கள் இசைக்கப்பட்டமையாலும் வேதப்பாடல்களை நெட்டுருப்பண்ணி ஒதுதல் வழக்கமாதலாலும் வேதங்கள்

எழுதாக்கிளவி எனப்படும். உபநிடதங்கள் பதி பச பாசங்களின் இயல்லை ஆராய்கின்றன. அவை சிந்தித்துத் தெளியப்படுமாகவிள்ள சருதியெனப்படும். கேட்கப்படும் நூல்கள் மிருதி எனப்படும். மிருதி கள் ஆரியர் எழுதப்பயின்ற காலத்தில் ஏட்டுரூபம் பெற்றவை. மனுதர்ம சாத்திரம் முதலியவை மிருதிகள். வேதம் வேதாந்தம் என்ப வற்றுடன் முரணும் நூல்கள் உண்மைப் பொருளோக் கூருதவை என இந்துக்கள் என்னுகின்றனர். உபநிடதங்களும் பிராமணங்களும் உரைநடையில் எழுதப்பட்டவை. பிராமணங்கள் காடுகளில் கட்டப்பட்ட ஆசிரமங்களில் பயிலப்பட்டமையால் ஆரணியகம் எனப் பெயர்பெற்றன. உபநிடதங்கள் பதி பச பாசங்களின் இலட்சணங்களை ஆராயும் தத்துவ நூல்கள். சனகன் முதலிய சத்திரியர்களும் உபநிடதங்களை ஆராய்ந்தனர். யவனருடைய தத்துவ நூல்களே அவற்றிற்கு நிகராகா. தத்துவம் அசி என்னும் சாந்தோக்கியத்தின் உரையே மிகச் சிறந்ததென்பதை உய்த்துனர்க. பிரமம் பிரபஞ்சத் திறஞ்க காரணம் எனக்கறும் ஐதரேயோ உபநிடதம் இருக்கு வேதத்திலும்; அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் என்பவற்றை ஆராயும் தைத்திரிய உபநிடதம் யசர் வேதத்திலும்; யரமான்மாசிவான்மாக்களின் இலக்கணங்களை இயம்புகின்ற சாந்தோக்கிய உபநிடதம் சாமவேதத்திலும்; சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி துரியம், துரியாதீதம் என்னும் அவத்தைகளை விளக்கும் மாண்ணுக்கிய உபநிடதம் அதர்வ வேதத்திலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

5. இராமாயணம் பாதமும்.

வேதகாலத்து ஆரிய மௌரிக்கும் இதிகாச காலத்து ஆரிய மொழிக்கும் பல வேற்றுமைகளுண்டு. வேதகாலச் சொற்கள் பல இதிகாச காலத்தில் வழக்கறநன. இதிகாசச் செய்யுள்கள் திருத்தமான நடையில் எழுதப்பட்டன. இராமாயணம் ஆரியமொழியில் முதன் முதல் இயற்றப்பட்ட காவியம் என்ப. அது 3000 ஆண்டுக்கட்டு முன் வாலமீகி முனிவரால் பாடப்பட்டது. கதையோடு தொடர்பில்லாத கட்டுரைகள் இராமாயணத்தில். மிகச் சிலவே. இராமாயணம் 24,000 சலோகமுடையது. ஒரு சலோகம் இரண்டு அடியுடையது. அந்தநூல் அரசத்துமத்தையும் சோதர நேசத்தையும் சுற்பையும் நீதியையும் அடைக்கலஸ் ஓம்புத்தீயும் குரங்கர்க்கூடி படிதலையும் விளக்கும் நேர்க்கமாகவே இயற்றப்பட்டது. இராமா

யணம் ஆரியத்தினின்றுக் உதித்த கிளைமொழிகளில் மொழிபெயர்க் கப்பட்டது. ‘இந்தி’ மொழியில் துல்சிதாசு இராமாயணத்தை மொழி பெயர்த்தனர். இராமாயணத்தின் கதை வருமாறு. அயோத்தி நகரில் அரசாண்டிருந்த தசாதன் கோசலை, சுமித்திரை, கை கேயி என மும்மனைவியரை மனம் முடித்திருந்தான். இராமன் முதல்மனைவியின் மகனாதவீஸ் பட்டத்துக்கு உரியவானான். கைகேயி தன்மகன் பரதனை இளவரசனுக்க் வெண்ணி மந்தரைபால் புத்திகேட்டு இராமனை நாடு கடத்துமிபடி அரசனை இரந்தனன். இராமன் தன் தந்தையின் சொல்லிக் காத்தற்கு அரசவையைத் துறந்து கற்புக்கரசியாகிய தேவி சீதையுடனும், சகோதரன் இலட்ச மனானுடனும் ஆரணியமடைந்து, முனிவர்களோடு அவளாவி வசித்துழி, இலங்கை வேந்தன் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து ஆகாயமார்க்கம் சென்றான். இராமர் ஆரஞ்சுற்றுத் தெற்குநோக்கிச் சென்று வாவியைக் கொன்று சுக்கிரீவனை நட்பாக்கி அனுமான் மூதலிய வானரங்களின் துணைபெற்று இலங்கை புக்குப் பொருது வாகை குடித் தன் இல்லக்கிமுத்தியுடன் புலம் பெயர்ந்தான்.

பாரதம்.

மாபாரதம் இராமாயணத்தின்பின் எழுதப்பட்டதென ஆராய்ச்சி வல்லோர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். ஆனால் பாரதம் கூறும் சம்பவங்கள் இராமாயண காலத்திற்கு முன் நிசமுந்தவை எனச் சொல்லப்படும். ஆரியர் இந்து கங்கைச் சமபூரிகளிற் குடியேறிய பெருஷ இருக்கட்சியனராகி அஙர் புரிந்தனர். பாரதம் ஒரு புவவானால்றிப் பலரால் பாடப்பட்டதெனக் கருதப்படுகிறது. அது 100,000 கலோகம் உடைய காவியம். அதன் நோக்கம் அரசு தர்மத் தையும் கடமை செய்தலில் முரண்பாடு எழுதலையும் விளக்குதலே. மாபாரதச் சுலோகங்களைத் தொகுத்தோன் வியாசமுனிவன். மாபாரதம் பதினெண் பருவங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அரிவும்சம் என்னும் பத்தொன்பதாம் பருவம் பிற்காலத்தவரால் செருக்கப்பட்டது. பாரதக்கதையோடு சம்பந்தமில்லாக கட்டுரைகள் பல காவியத்தில் இடம்பெற்றன. பாரதக்கதை வருமாறு. அந்தகளுகிய திருத்தராட்டிரன், துரயோதனை முதலிய 100 புதல் வரை உடையோன். அந்தினபுரததில் அரசுபுரிந்திருந்தான். அவனுடையகுலத்தினர் சௌராவ குலத்தினர் எனப் பெயர்பெற்றனர். ஆக

கெளரவர் பாண்டுவின்மக்களாகிய யுதிட்டிரார், வீமன், அருசிகனன், நகுவன், சகாடுதவன் என்னும் பாண்டவர் ஜவரோடு பகையாயி னர். இவ்விரு கட்சியினரும் பெல்லியின் வடக்கேயுள்ள குருசேத்தி ரக்களத்தில் பொருதனர். அக்களத்தில் 18 போர் நடந்தன. போர் முடிவில் யுதிட்டிரன் வெற்றிபெற்று இந்திரப்பிரத்தத்தில் அரசாண்டன். பாரத காலத்தோர் வில், தண்டு, தேர், யானை, நஞ்சு என்னும் படைகளை உபயோகித்தனர்.

பாரதத்தில் செருகப்பட்ட கட்டுரைகளுள் நளன் சரிதையும் சகுந்தலை சரிதையும் மிகச் சிறந்தவை. பகவத்கிணதை என்னும் தத்துவ நாலும் செருகப் பட்டுள்ளது. அதை அரசியல் ஞானியாகிய கிருட்டினர் அரசுகளனுக்குப் போர்க்களத்தில் உபதேசித்தனராம். அது துறவறந்திலும் இல்லறமே சிறந்ததெனவும், மக்கள் தத்தம் கடமைகளைச் செய்தலே நன்றெனவும் வற்புறுத்துகின்றது. கிருட்டினன் இருக்கியாரையும் நட்யாக்க முயன்று தாது சென்ற கடை நன்றாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. கிருட்டினர் திருக்கியாரையும் நட்பாக்க முடியாமல் பாண்டவர் கட்சியைச் சார்ந்து வெற்றியை ஈந்தார். பாரதம் இற்றைக்கு 2500 ஆண்டுக்கு முன் எழுதப்பட்டாக்கலாம். இராமாயணமும் பாரதமும் கோமர் பாடிய இலியட்டு, ஒடிசி என்பவற்றிலும் வேர்சில் எழுதிய ஏணிட்டு என்பதிலும் மிகச் சிறந்தவை.

இராமாயணமும் பாரதமும் புலமை மிககோரால் புணிந்து ரைக்கப்பட்ட காவியங்களாகையால், அவை கூறும் சம்பவங்கள் எல்லாம் உண்மையாக நிகழ்ந்தவை அல்ல. இராமாயணம் பாரதம் என்னும் இரு காவியங்களில் வாழ்க்கை நோக்கங்கள் இளிது விளக்கப்பட்டுள்ளன. இக்காவியங்களை மேனுட்டார் மிகப் பாராட்டுகின்றனர்.

6. சாதி வேற்றுமையும் மநுதர்ம சாத்திரமும்

சாதிகளையும் தொழில்களையும் ஒழுக்கங்களையும் வரையறுத்த காலத்தில் வருணங்கள் நன்னேக்கத்துடன் வழுக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஒவ்வொரு தொழிலிலும் சிறந்தோர் தந்தொழிலிலத் தம் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்தல் இலகுவாகையால் இந்து சமூக வளர்ச்சிக்குச் சாதிவகுத்தல் துணையாயது. ஒவ்வொரு வருணத்தினரும் தம் ஆச்சரம விதிப்படி ஒழுகியமையால் இந்து சமூகம் தழைத்தோங்கி

யது. அரசர் அரசியலையும், அந்தனர் ஒதுதலையும், வைசியர் வணி கத்தையும் வேளாண்மையையும், குத்திரர் பணி செய்தலையும் முறைப்படி செய்வாராயின் இந்நான்கு வருணங்களையும் கொண்ட இந்து சமூகம் இனிது வளருமென்பதற்கு ஐயமில்லை. வணிகருடைய பீள்ளோகள் ஒதுதலைச் செய்வதிலும் பார்க்க அந்தனருடைய பிள்ளைகள் இலக்கவாகச் செய்கின்றனர்களவா? ஒவ்வொரு சாதியினரும் கூக்தம் தொழிலில் சிறந்தோராயினும் ஒரு சாதியினர் எனைய சாதி யீனரை இகழ்ந்தாரால்லர். ஒரு சாதியினர் பிழ சாகியினரோடு மன வரிமை வடையவராய் இருந்தன ரெனத் தெரிகிறது. பிற்காலங்களில் ஆரியப் பிராமணர் தாம் ஏனைய சாதிகளிலும் சிறந்தனரென வெண்ணாத் தம்மைக் காக்கற்கும் வருத்தமின்றிப் பொருள் தேடற் கும் வழி தேடினர். ஆரியப் பிராமணர் சிலசாதிகள் தீண்டாக் சாதிகள் என்றும் அவை ஒதுதல் செய்யக்கூடாதென்றும் நாட்டினர். இத் தீண்டாமையை மறுநூல் வற்புறுத்தும். மிருதிநூலோர் பிரமாவின் வாயிலிருந்து பிராமணரும், தோளிலிருந்து இராசினியிரும், காலிலிருந்து வைசியிரும், பாதத்திலிருந்து குத்திரரும் பிறந்தன ரெனப் புனைந்தனர். இங்ஙனம் உயர்ந்த சாதியினர் இழிந்த சாதியினர் தம்மைத் தீண்டலாகாதென வற்புறுத்தினர்.

மறுதர்ம சாத்திரம் இந்து சமூகம் பிராமணர் அரசர் (சத்திரியர்) வைசியர் குத்திரர் என நான்கு வருணங்களை உடையதாகு மென்னியம்பும். மறுநூல் வருணைசீரம தர்மத்தை விரிவுற உரைக்கின்றது. பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், குத்திரர் என போருடைய வாழ்க்கை முறைகளையும் ஒழுக்கச் சீர்மைகளையும் ஒழுக்கக்கேட்டுக்கு உரிய தண்டங்களையும் அரச நீதி முறைகளையும் காணியிருமை களையும் பற்றி மறுநூல் விளம்புகின்றது. பிராமண குலத்தினரின் நங்மையைப் போற்றியே மறுதூல் எழுதப்பட்டுளது எனலாம். குடிகள் யாவரும் சமவரிமை உடையோர் என்பது அக்காலத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. பிராமணன் தீவினை செய்தால் சிறுதன்டமே விதிக்கப்படும். பிராமணன் என்ன பாவம் செய்தாலும் அவளைக் கொல்லாமல் நாடுகடத்தலே முறையென உரைக்கப்பட்டுளது. பிராமணன் குத்திரனை அடிமையாக நடத்தலாமாயினும் குத்திரன் பிராமணனை ஒசினுலே, அவன் வாயிலும் காதிலும் காய்ச்சிய என்னயையை விடுக எனக் கூறப்படும். இருபிறப்பாளனுகிய குத்திரன் அடித்தால், அவனுடைய வையை வெட்டுக் எனச் சொல்லப்படும்.

பிராமணர் ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் அறுதொழில் செய்யும் உரிமையடையவர். நாட்டை ஆளுகலும் போர் செய்தலும் அரசருக்குரிய தொழில். உழுதலும் உழுதுவித்தலும் வணிகம் செய்தலும் வைசியர் தொழில். குற்றேவல் செய்தல் சூத்திரருக்குரிய தொழில். சூத்திரருக்கு வேதம் ஒதுதல் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. பிராமணன் ஒதல் தூது காரணமாகத் தன் காதலியை விட்டுப்பீரியலாம் எனவும், அரசர் பகை காரணமாகவும் சந்து செய்தலுக்கும் நாடுகாத்தலுக்கும் பிரியலாம் எனவும், வைசியர் பொருள் தேடற்குப் பிரியலாம் எனவும் நால்வகை வருணத்தினரும் பொருள் தேடுதற்குப் பிரியலாம் எனவும் தொல்காப்பியம் கூறுநிற்கும். முந்தீர் வழக்கம் மக்குலவொடு இல்லை என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரம். மக்கள் தம் பெண்டிரைக் கூட்டிக் கொண்டு கடல் கடத்தல் கூடாது என வற்புறுத்தப்படும்.

மனிதனுடைய வாழ்வு நான்கு தீலையாக அமையும் என்பது மநுதர்ம சாத்திரத்தின் ஏற்பாடு. பிராமணன் இவையில் உபநயனம் செய்து கல்வி பயிலத் தொடங்குவன். கல்வி கற்கும் இளைஞர் பிரமசரியம் காத்தல் வேண்டும். பிரமசாரி வறுமையான குடும்பத்தில் பிறந்தால் பிச்சை எடுத்து உண்ணலாம். பிரமசாரி தான் பெறும் அரிசி முதலியவற்றைத் தனக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் கணக்காயருக்கும் உபாத்தியாயருக்கும் வேதனமாகக் கொடுப்பன். 16 ஆண்டுவரையும் பிரமசரியம் காத்த மேற்குலத் தோன் மணஞ்சு செய்து கிருகத்தனகை இல்லறம் நடத்துவன். கல்வியில் முகவிருப்புடையோர் 48 யாண்டு பிரமசரியம் காத்து அதன் பின்னர் மணஞ்சு செய்தல்லங்கு. இல்லறம் நடத்தியபின் கிருகத்தன் தன் பத்தினியோடு சமூகத்தொடர்பைச் சிறிது குறைத்து ஊருக்கு அருகிலுள்ள சிறு காடுகளுக்குச் சென்று வானப்பிரத்த வாழ்க்கை செய்வன். வானப் பிரத்தத்தில் சில ஆண்டுகள் கழிந்தபின் வானப் பிரத்தன் முற்றத்துறந்து சந்தியாசம் கொள்ளுதல் உண்டு.

7 ஆரியரின் மணமுறை.

ஆரிய சமூகத்தினர் எண்வகை மணங்களுக்கு உரியர் என வேதம் கூறும். இந்து சமூகத்தினர் கைக்கொண்ட மன்றல் எட்டாவன்: பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆமிடம், தெய்வம், காந்தருவம், ஆகரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன. அவற்றுள் பிரமமாவது ஒத்தகோத்திரத்தனுய் நாற்பத்தெட்டுயாண்டு பிரமசரி

யம் காத்தவனுக்கு பன்னீராட்டைப் பருவத்தாளாய்ப் பூஷ்பெய்திய வளை அணிகலம் அணிந்து தானமாகக் கொடுப்பது. இம்மணம் பிராமண குலத்தினருக்கு உரியது. பிராசாபத்தியம் மகட்கோடற் குரிய கோத்திரத்தார் கொடுத்த பரிசுத்து இரட்டி தம்மகட்கு ஈந்து கொடுப்பது. இம்மணம் மேல் வருணத்தார் மூவர்க்கும் உரியது. கோவலன் கண்ணகி மணம் பிராசாபத்தியமாகும். பிராசாபத்தியம் பெற்றேர் பேசி ஒழுங்கு செய்யும் மணமாகும். ஆரிடமாவது தக்கான் ஒருவனுக்கு ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோடு போற்குளம்பின வாகச் செய்து அவற்றி இடை மணமகளை நிறுத்திப்பொன்னனிந்து நீரும் இவைப்போல் பொலிந்து வாழ்வீராக என நீரிற் கொடுப்பது. தெய்வமாவது பெருவேள்வி வேட்கின்றார். பலருள் ஒத்த ஒருவற்கு வேள்வித்தி முன்னர் மணமகளைத் தக்கிணையாகக்கொடுப்பது. ஆகரமாவது: கொல்லேறுகோடல், திரிபன்றி எய்தல், வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்து மணமகளைக் கொள்ளுதல் இம்மணம் அரசர்க்கும் இடையர்க்கும் உரியதாகும். இராமன் சீதையை வில்லேற்றிப் பெற்றான். இராக்கதமாவது: தலைமகளை அவள் சம்மதமின்றி வலித்திற் கொள்வது. இராவனன் வேதத்தியைப் புணர்ந்ததும் சீதையை மணஞ்சு செய்ய முயன்றதும் இராக்கதமாகும். பைசாசமாவது மூத்தோர் கள்ளுண்டு களித்தோர் துயின்றோர் என்போரைப் புணர்தலும் இப்பித்தோளை மணஞ்செய்தலும். கந்தருமை கந்தருவ குமாரரும் கண்ணியரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைவது போலத் தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டு மணஞ்செய்தல். கந்தருவ மணமே நாகரிகமுற்ற நன் மக்களால் செய்யப்படும். இனி அரசர் குலத்தினர் சயம்வரம் நடாத்தினர் எனக் காவியங்கள் கூறும். அரசர் பல்லையும் அழைத்து அவர் சபை கூடியிருக்கும்போது அரசிளங்குமரி தான் விரும்பிய ஓர் அரசிளங்குமரனுக்கு மாலை குட்டுதல் மகளிர்க்குச் சயவுறிமை உண்டு. பூதைக்காட்டும். சயம் வரம் காவியங்களில் வருணிக்கும் மணமொழிய உலக வழக்கில் நிகழ வில்லை எனவாம்.

கலைவளர்த்த முனிவர்.

ஆரியர் இல்லறம் நடாத்தியபின் துறவற வாழ்க்கை நடாத்துதல் உண்டு என்றேம். இல்லறம் நடாத்தாமல் துறவற வாழ்க்கை நடாத்துதலும் உண்டு. முனிவர்கள் நாடுகளுக்கு அண்மையிலுள்ள சிறு காடுகளில் ஆசிரமங்களில் வசித்து இலக்கிய இலக்கியம் வருணிக்கும் மணமொழிய உலக வழக்கில் நிகழ வில்லை எனவாம்.

கண ஆராய்ச்சிகளிலும் இபற்றைக் கலையாராய்ச்சிகளிலும் சமயநா வாராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டனர். காடுகளில் வாழ்வோர் மரவரி உடுத்தல் வழக்கம். மாணின் தோலை முனிவர்கள் ஆசன மாகப் பயணபடுத்தினர். இம்முனிவர்கள் தம் பத்தினியருடன் ஆசிரமங்களில் வசித்தனர். மக்கட் சமுதாயத்தோடு தொடர் பில்லாமல் வாழ்தல் இயலாதாகவின், முனிவர்கள் நாட்டில் வசிக் கும் மக்களோடு தொடர்புடையவாசாகவே வாழ்ந்தனர். ஞாய்ஞ் ஞால்க்கியர் தம்மனைவியர் இருவரோடு வாழ்ந்து மெய்ந்தால்களை ஆராய்ந்தனர் என அறிவோம். காடுகளில் வசித்த முனிவர்களே உபநிடதங்களையும், பிராமணங்களையும் ஆக்கித் தந்தனரென்னாம். முனிவர்கள் சிலர் வில்லித்தை முதலியன பயிற்றிலர் எனக்காவியங்களில் வாசிக்கின்றோம். முனிவர்கள் கற்றறிந்த மக்களாதலின் பொதுமக்களாலும் அரசராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டனர். இம் முனிவர்கள் இலக்கிய இலக்கணங்கள் கற்று வல்லுநராயிருந்தனர். ஆரிய மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர் முனிவர்களே. ஆரிய மொழி கி. மு. மே நூற்றுண்டுகளில் சிதையத்தொடங்கியது. மகத தேயத்தில் ஆரியமொழி சிதைந்து பாளிமொழியாயிற்று. பின்பு ஆரியமொழி இந்தி, மரதி, சூரதி, வங்கம் முதலிய மொழிகளாகச் சிதைந்தது. ஆரியமொழி செப்பஞ் செய்யப்பட்டு இலக்கண வரம்புடைய வடமொழியாயிற்று. வடமொழியே கலைகளை வளர்க்கும் இந்தியப் பொதுமொழியாயிற்று. ஆரியர் அல்லாதோரும் வடமொழியைக் கற்று அம்மொழியில் தம் நால்களை இயம்பினர். இலத்தினமொழி மேனாடுகளில் கற்றிருக்கிற மொழியாகத் துலங்கியதுபோல் வடமொழி இந்து நாடுகளில் கற்றிருப்பதை மொழியாகத் திகழ்ந்தது.

8. பரதகண்டத்து வணிகம்

பரதகண்டத்து மக்கள் பெரும்பாலும் தறைமார்க்கமாகவே வணிகர்க்கு செய்தனர். இவ்வணிகத்தைப் பெருக்கும் நோக்கமாகவே யவன தூதுவர் மகாதெவிச் என்பானும் இடமாக்கன் என்பானும் பாடல்புரத்தில் சிக்காலம் தங்கிவர் போலும். பாடல்புரத்தில் இருந்து ஒரு வணிகத்தெருவீதி பாஞ்சாலை புருட்புரம் என்னும் தேயங்களை அடைந்தது. இத்தெருவீதி வழியாக இந்தியர் மேலுக்குடன் வணிகம் செய்தனர். வேறேர் தெருவீதி பாடல்புரத்திலிருந்து மேற்குக்கங்கிளுள்ள பிரகுக்கச்சா, சோபாதை என்னும் இரு

துறைமுகங்களை அடைந்தது. இத்துறைமுகங்கள் மூலம் இந்துக் கள் எகிப்தியர், யவனர், ரோமர் என்போரோடு வணிகம் நடாத்னர். இத்துறைமுகங்களில் இந்து மன்னர் வணிக விதிப்படி சங்கம் பெற்றனர் எனக் கொத்திலியர் விளம்புகின்றனர். வணிகர் தரைமார்க்கமாகச் செல்லும்போது கூட்டம் கூட்டமாகச் செல்லுதலை வழக்கம். இவ்வணிகச் சாத்தை ஆற்றை கள்வர் தாக்குதல் உண்டு. கி. மு. நான்காம் நூற்றுண்டுகளில் வணிகர் கங்கைக்கரை நகரங்களிலிருந்து பாஞ்சாலையையும் புருட்புரத்தையும் அடைந்து பின்னர் மலைகடந்து அபுகானித்தான் ஆரியானு துருக்கி முதலிய நாடுகளை அடைந்தனர். துருக்கியிலிருந்து ஒருவணிகவீதி சினம் சென்றது. பிறிதொருவீதி சின்னுசியா நாடுகளை அடைந்து பைசந் தியத் துறைமுகத்தை அடைந்தது, இத்தரைமார்க்கமாக உரோமர் இந்துக்களோடும் சினரோடும் வணிகஞ்சு செய்தனர். மேலுடைஞ்சுக் குப் புடைவை, கம்பளம், தோல், யானைத்தந்தம், இரத்தினம் முதலிய பண்டங்களை வணிகர் கொண்டு சென்றனர். கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டுகளிலும் இவ்வணிகம் நடைபெற்றது. துருக்கிக்கும் ஈரான் என்னும் பார்சிய நாட்டுக்கும் இடையிலுள்ள வல்மீராதேயத்துக்கு ஊடாக இவ்வணிகம் நடைபெற்றது. வணிகர் தம் பண்டங்களை ஒட்டகங்கள்மீது ஏற்றிக் கொண்டனர். கருங்கடற் பக்கங்களில் இருந்து வரும் வணிகர் சின்னுசிய நாடுகள் ஊடாகவந்து ஒக்கு நதிவழியே ஆரியானுவை அடைந்து பாஞ்சாலை தேயத்தில் வணிகம் செய்தனர். உரோமாபுரியில் காட்டப்படும் விலங்கு வேட்டைக் காட்சிகளில் காட்டுதற்கு இந்திய வேங்கைகள் கொண்டுவரப்பட்டன என டையோகசியா என்பவலும் புருந்தருக்கச் என்போனும் உரைத்தனர். கைசர் அகத்தருக்குப் பாண்டிய மன்னன் ஒரு தூது அனுப்பினான் எனத்தெரிகிறது.

வடவிந்தியர் தென்னிந்தியரோடு “உண்ணூட்டு வாணிபம் நடத்தினர். அங்கம் (பீகார்) கவிங்கம் (ஒறிசா) என்னும் நாடுகளி லிருந்து மக்கத்துக்கு கொணரப்பட்ட யானைகள் திறமானவை. கடைத்தரமான யானைகள் கதியவார் குசரம் என்னும் தேயங்களிலிருந்து கொணரப்பட்டன. தமிழரே ஏனைய இந்துக்களிலும் பார்க்க வணிகத்தால் பொருள்டிடினர் எனக் சாணக்கியர் என்னும் கொத்திலியர் மொழிந்தனர். பட்டு மதுரையிலிருந்தும் கொங்கத் திலிருந்தும் சினத்திலிருந்தும் வடவிந்தியாவுக்குக் கொணரப்பட்டன. இந்தியத் துறைகளில் இறங்குவதற்கு அன்னியர் அரசாங்கத்தினரிடம் உத்தரவு பெறவேண்டும். அக்காவத்து இந்து நான்யங்கள் சதுரமானவை. பொன்னுணயங்களும் வெள்ளிநானை

யங்களும் அச்சிடப்பட்டன. நான்யங்கள் மீன், புலி, யானை, சூரி யன் என்னும் இலச்சினை உடையன. உரோமர் தமிழரோடு செய்த வணிகத்தை விரீவுறப் பின்பு கூறுவாம்.

9. ஆரியர் வித்தைகள்

ஆரியர் தம் கல்வியைப் பதினொன்று வித்தைகளாக வகுத்தனர். வித்தை பதினெட்டு ஆவளா:- இருக்கு யசர் சாமம் அதர் வம் என்னும் வேதம் நான்கும், சிக்ஞை கற்ப சூத்திரம் வியாகரணம் நிருத்தம் சந்தோவிசிதி சோதிடம் என்னும் வேதாங்கம் ஆறும், புராணம் நியாய நூல் மீமாஞ்சை மிருதி என்னும் வேதத் திற்குரிய உபாங்கம் நான்கு, ஆயுன்வேதம் வில்வேதம் காந்தருவ வேதம் அருத்த நூல் என்னும் உபவேதம் நான்கும் என்பன. இவற்றுள் வேதம் நான்கும் பிரமாண்டமாகும் பிரமானானத்திற்கு நிமித்தமான கருமகாண்டமாகும் உணர்த்துவன் ஆகும். சிக்ஞை என்பது வேதங்களை எடுத்தல் படுத்தல் முதலிய இசை வேறுபாட்டால் உச்சரிக்குமாறு உணர்த்தும். கற்பகுத்திரம் வேதங்களிற் கூறும் கருமங்களை அருட்டிக்கும் முறையை உணர்த்தும். வியாகரணம் எழுத்து சொல் முதலியன உணர்த்தும் இலக்கணமாகும். வேதங்களில் சொற்பொருளை விளக்குவது நிருத்தம். வேத மந்திரங்களில் காயத்திறி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அவற்றிற்கு எழுத்து இனைத்து எனவும் உணர்த்துவது சந்தோவிசிதி. வேதங்களில் சொல் லப்படும் கருமங்கள் செய்தற்குரிய கால விசேஷங்களை உணர்த்துவது சோதிடம். இனிப் புராணங்கள் உலகப் படைப்பு காத்தல் அழித்தல் என்பவற்றையும் நன்மை தீமை என்னும் புண்ணியங்களையும் கோயித் திறப்பு தேவுக்களின் செயல்கள் அடியார்களின் செயல்கள் என்பவற்றையும் விளக்கும் கதைகளாகும். தேவுக்களின் பிறப்பும் தேவுக்கள் அசுரரோடு போர் புரிதலும் புராணங்களில் விபரமாகக் கூறப்படும். நியாய நூல் என்னும் அளவை நூல் வேதப் பொருளை நிச்சயித்தற்கு அநுகூலமான பிரமாணம் முதலையை வரையறுக்கும். வேதங்கள் கூறும் பலியிடுதல் முறை முதலியனவற்றை மீமாஞ்சை உணர்த்தும். மீமாஞ்சை பூர்வ மீமாஞ்சை எனவும் உத்தர மீமாஞ்சை எனவும் இரண்டாகும், உத்தர மீமாஞ்சை வேதாந்தம் எனப்படும். பிரம சூத்திரம் என்பது வேதாந்தம் கூறும் மெய்ந்நூலாராய்ச்சி ஆகும். நான்கு வருணங்களுக்கும் உரிய தருமங்களை உணர்த்துவது மிருதி நூல் எனப்

படும். படைக்கலம் பயிறல் வீல் வேதமாகும். இசையின் இலக்கணத்தை உணர்த்துவது காந்தருவு வேதம். இம்மை வாழ்க்கைக்கு வேண்டப்படும் பொருளை ஈட்டும் உபாயங்களை உணர்த்துவது அர்த்த வேதம்.

யாக்கையை நோயின்றி நிலைபெறாக் செய்வது ஆயுள்வேதம். இந்து நாகரிகம் அளித்த அங்குசெல்வாஸ் யாதெனின்; ஆயுள்வேதம் என்க. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் போற்றப்பட்டு வந்த இவ்வித தை இன்று ஆதரிப்பாரின்றிக் கண்றுகின்றது. இந்த மருத்துநால் வல்லோருள் சார்கர் தலைசிறந்தவராகத் திகழ்ந்தனர். பண்டைய சத்திரவைத்தியர்களுள் மிகப் புகழ்பெற்றவர் சுகருத்தர் ஆவர். இக்காலத்து மேனாட்டு வைத்திய முறைகளால் தீர்க்க வியலாத சில நோய்களைப் பண்டைய இரசாயன முறைகளால் தீர்க்கலாம் என ஆயுள்வேத நாலோர் சாற்றுகின்றனர். அம்முறைகளுள் காயகற்பழுறை என ஒன்று உண்டு. சலரோகம், தொய்வு முதலிய நோய்களைக் காயகற்ப முறைகளால் முற்றுக நீக்கலாம் என அறிகிறோம். சிலமுனிகளைக் கறுத்த ஆட்டுக்கு உணவுடன் அளித்து அவ்வாட்டின் பாலுடன் சில மருந்துகளைச் சேர்த்துக் காயகற்பழுறப்படி வைத்தியம் செய்தால் பலபினின் நீங்கும் என்பர். இம்முறைப்படி சலரோகத்துக்கு 40 நாள் மருந்து சாப்பிட்டுத் தாம் சுகமடைந்தனர் என இந்திய அரசாங்கப் பொருட்பகுதியில் காரியதரிசியாக இருந்த சஞ்சிவரெள என்பவர் 23-5-38ல் உறுதியிட்டு உரைத்தனர். பண்டித மதண்மோகன் மாளவியர் “என்னும் பெருந்தேசத்தொண்டரும் வயது முதிர்ந்த போதிலும் காயகற்ப முறைப்படிசிகிச்சை பெற்றுத் தனங்ரோமம் கருமை பெற்றதெனவும், கண்பார்வை தெளிவுடைந்துதெனவும், ஞாபகசக்தி திருந்தியதெனவும் உரைத்தனர். தமிழ்நாட்டுச் சித்த வைத்திய முறைப்படியும் உப்பு புளி மிளகாய் சேராத உணவுடன் செந்துராம், பற்பம் முதலிய மருந்துகளை 20 நாள் அருந்தினால் பல பினிகள் நீங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இம்முறை வைத்தியத்தில் வயிற்றை முதற் கூத்தமாக்குதல் அவசியம்; தேநீர் காப்பியே அருந்துதல் விலக்கப்பட்டது. வாதபித்த ஜீப்பகுதிகளால் ஏற்படும் நோய்களைத் தீர்க்கலாம் என்பது நம்பத்தக்கது.

உபநிடதங்களும் ஆகமங்களும்.

இந்துக்களின் மெய்ந்தூலாராய்ச்சிக்கு அடிப்படையாக உள்ளவை உபநிடதங்களே. உபநிடதங்கள் மிகப்பழைய காலத்தில்

முனிவர்களால் இயம்பற்றப்பட்டவை, பரமான்மா சோனிமா, சீவான் மாவீன் நனவு களை நித்திரை முதலியவுறை நிலைகள், வீதி, பிரமததின் இயல்பு முதலியவுற்றை ஆராய்ந்து நிச்சயிக்கும் நூல்களே உபநிடதங்களாகும். அவற்றுள் சிறந்தவை ஜுதிரேயம், நைத்திரியம், ஈடோ, கேளே, பிருசுதாரணியம், மாண்டுக்கியம், முண்டகோபம் என்பன. உபநிடதங்கள் 108 என்பன. அவதிக சமயங்களாகிய சைவம், சாக்தம், வைவாகவும் என்பவற்றுக்கு வேதம் பொது நூலாகும். ஆகமங்கள் வைதிக சமயங்களுக்குரிய சிறப்பு நூல்களாகும். சைவத்துக்குரியவை சைவாகமம் எனவும், சாக்தத்துக்கு உரியவை சாக்த-ஆகமம் எனவும், வைவாகத்துக்கு உரியவை வைவாக ஆகமம் எனவும் வழங்கும். சைவ ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டு. காரணம், காமிகம், வீரம், சித்தம், வாதுளம், ஶோமளம், காலோத திரம், சுப்பிரம், மகுடம் என்னும் ஒன்பதும் சிறந்த ஆகமங்களாகும். சாத்த ஆகமங்கள் தந்திரங்கள் எனவும் கூறப்படும். விட்டுஞ்சிவி வழி பாட்டைக் கூறுவன் வைவாக ஆகமங்களாகும். பாஞ்சராத்திரம் சிறந்த வைவை ஆகமமாகும்.

ஆரியருடைய தர்ம சாத்திரங்கள் மிருதி எனப்படும். மறுபராசரர் முதலியோர் மிருதி நூல்கள் இயற்றினர். மிருதி நூல்களுள் முக்கியமானது மநு தர்ம சாத்திரம். மநுமிருதி பங்கிரின்டு அத்தியாயங்கள் உடையது. மநுமிருதி வருணங்களிலீ ஒழுக்கம், தீயொழுக்கத்துக்குரிய தண்டம் பிராயச்சித்தம் அரசியல் நீதி முதலீயவுற்றைக் கூடும்.

புராணங்கள்

புராணங்கள் உலகப் படைப்பு காப்பு அழிப்பு என்பவற்றை யும் தேவுக்களின் திருவிளையாடல்களையும் அடியார்களின் தொண்டையும் கோயிற்களின் சிறப்பு முதலியவற்றையும் விளக்கும். பழங்காலத்தில் ஏழுதப்பட்ட புராணங்கள் பதிஸெட்டாகும். அவற்றுள் சிவபுராணங்கள் சைவம், பவித்ரியம், மாரிக்கண்டேயம், இவிங்கம், காந்தம், வராகம், வாமனம், மச்சம், சூர்மம், பிரமாணம் என்பன.

தநுட்புராணம், நாரதீய புராணம், வைவைபுராணம், பாகவதபுராணம் என்பன விட்டுஞ்சிவி புராணங்கள் ஆகும். பிரமபுராணம்,

பதும் புராணி என்பன பிரம் புராணமாகும். ஆக்கினேய புராணம் அக்கினி புராணமாகும். பிரம்மைகவர்த்தன புராணக் குரிய புராணமாகும். இதிகாசங்கள் இராமாயணமும் பாரதமும் ஆகும். இதிகாசங்கள் இந்து சமயத்தினருடைய வாழ்க்கை இலட்சியங்களை விளக்கும். நந்தை தாய் தமையன் அரசன் குரு என்போருக்கு மரியாதை செய்ய வேண்டும் என்பதும் அவர்கள் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதும் இந்துக்களின் சிறப்பியல்புகளாகும். இப்புராணங்களைச் சூதர் என்னும் முனிவர் கற்றுத் தம் மாணவர்க்கு ஒதினர் என்பது புராணகாரரின் கருத்து. வேதங்களையும் புராணங்களையும் பிரமாணம் எனக் கொள்ளும் மதங்கள் வைதிக மதங்கள் என்படும். வைதிக மதத்தினர் தத்திவு வாராய்ச்சி செய்து ஆறு சமயங்களை வகுத்தனர். நையாயிகம் கூலசேடிகம் சாங்கியம் யோகம் பூர்ம மீமாஞ்சை உத்தர மீமாஞ்சை என்பன ஆறு சமயங்களாகும். உத்தர மீமாஞ்சையே அத்துவீத வேதாந்தத்தை விளக்குகின்றது. வியாசர் எழுதிய பிரமருத்திரம் அத்துவித வேதாந்தத்தை அளவை முறையாக விளம்புகின்றது.

10. போத்தமும் சமனமும்

கி. மு. 6ம் நூற்றுண்டில் மகதம் ஒரு வல்லரசாக இருந்தது. மகதவேந்தன் பிம்பிசாரனும் அவன் மகன் அசாத சத்துருஷும் பெளத்தரையும் சமணரையும் ஆதிரித்தனர். பெளத்தமும் சமணமும் வைதிக சமயத்துக்கு முரணான கொள்கைகளைப் போதித்தன. வைதிக சமயக்கிரியைகளும் பூர்வமீமாஞ்சை கூறும் பலியிடுதல் பற்றிய விதிகளும் பயன்றறவை எனப் பெளத்தரும் சமணரும் கண்டித்தனர். பெளத்தரும் சமணரும் வைதிக மதத்தினருடைய தீண்டாமையையும் சாதிக் கட்டுப்பாடுகளையும் கண்டித்தனர். பெளத்தமும் சமணமும் சிவகாருண்யத்தை நனி வற்புறுத்தின. உயிர்களைக் கொல்லக்கூடாதெனவும் உயிர்களை வருத்தக்கூடாதெனவும் பெளத்தமும் சமணமும் மொழிந்தன. பெளத்தமத்தை நாட்டிய கொத்தமுத்தரும் சமணசமயத்தை நிலைநிறுத்திய மாவீரரும் பிம்பிசாரனுடைய காலத்தில் வாழ்ந்தனர் எனலாம். அசாதசத்துருபுத்தருடனும் மாவீரனுடனும் அளவளாவிச் சமய விடயங்களைப் பற்றிப் பேசினன் என்பதற்கு ஜூயம்கலை. புத்தர் அசாதசத்துரு ஆண்டாலத்தில் கி. மு. 543ல் பரகதியடைந்தார். மாவீரர் கி. மு. 527ல் சுவர்க்கம் புதுந்தனர் எனக் கரைவேலைக் கல்வெட்டால் தெரிகிறது.

புத்தர் கி மு. 623—543

கௌதம புத்தர் இலிச்சாவியர் என்னும் சாக்கிய குலத்தில் தோன்றினார். சாக்கியர்கள், குண்றவர்கள், சிசுநாக குலத்தினர், இலிச்சாவியர் கூட்டத்தனர் என்ப. சிசுநாகர் ஆரியர் அவ்வர் என் பது மலையிலக்கே. சிசுநாகர் ஆரியக் கூட்டத்தினர் அல்லராகவின் ஆரியப் பிராமணரின் கிரியைகளையும் யாகங்களையும் மெச்சாமல் புத்தசமண மதங்களைத் தழுவினர் எனக் சொல்லலாம். ஆரியப் பிராமணருடைய வைதிக சமயம் கிரியை மிகுந்து இழிவடைந்த காலத்தில் பூர்வ மீமாஞ்சை கூறும் யாகம் முதலிய போலிவணக் கத்தையும் கிரியைகளையும் தொலைத்தற்கெனச் சாக்கிய முனிவர், கௌதம புத்தர் அவதரித்தனர். புத்தர் இறந்தபின் பொத்த துற விகஙும், பொத்தரும் புத்தரைக் கடவுள் எனத்தொழுதனர். புத்த சிகைகளும் தொழுப்பட்டன.

புத்தருடைய இயற்பெயர் சித்தாத்தர் எனவும், அவர் கபில வெத்து என்னும் நகரில் அரசியல் நடாத்திய சுத்தோதனன் என்னும் தீற்றரசனின் புதல்வர் எனவும், அவர் அரசனை வாழ்க்கையை வெறுத்துத் தன் மனைவியையும் குழந்தையையும் துறந்து காலை சென்று கடுந்தபம் புரிந்து காடுகடோறும் திரிந்து ஆங்காங்குள்ள ஆகிரமங்களில் வசிக்கும் முனிவர்களிடம் தத்துவஞானம் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தனரெனவும், பொத்தர்கள் பகருகின்றனர். புத்தர் போதி நீழவில் இருந்து சிந்தித்து உடம்பை வருத்தல் மூடத் தன்மையென உணர்ந்தனர் எனவும் கூறுப. புத்தர் யாதொரு பற்றும் நிலையாத தீர்வாண நிலையை அடைதலே பரகதியென உபதே சித்தனர் என்மேஞ்சுட்டார் உரைக்கின்றனர். புத்தர் தியானத்திலி ருந்து நாலாம் சாமத்தில் நிர்வாண நிலையை அடைந்தனரெனப் பொத்த சரித்திரகாரர் சாற்றுகின்றனர்.

புத்தருடைய தத்துவஞானக் கொள்கைள் எத்தன்மைய வாயிலும் ஆகு; அவர் ஆரியர் தீவளர்த்து ஆயிரக்கணக்கான ஆடு. மாடு, குதிரைகளைப் பலியிடுதலைக் கண்டு துன்புற்றனர் என்பதற்கு ஐயவில்லை. புத்தர் கொலை கடிந்து அங்கு என்னும் தர்மத்தை வற புறுத்தினர். சீவகாருண்ணியம் அபளத்தர்களால் இந்தி யா முழுவதுக்கு முதன் முஶல் உபதேசிக்கப்பட்டது. மனிதர் எவ்வுயிர் மாட்டும் அங்கு புடையோராய் ஒழுஞ்சுதல் அவசியமென்பது பொத்தர்களால் நிலை நாட்டப்பட்டது. காசிக்கு அணித்தாயுள்ள சரதாதம் என்னும் இடத்தில் புத்தர் ஐந்து மாணவரைக் கூஷிப் பொத்த சங்கத்தை

நிறுவினர். புத்தர் இந்து சமயத்தை நல்லாற்றுப்படுத்திப் பிராமணருடைய அனைவரியக் கிரியைகளினின்றும் காத்தனர் எனக் கூறலாம். இந்துசமயத்தினர் புத்தர் புகண்றுண்ணமைகளைக் கடைப்பிடித் துத் தம் சமயத்தைச் சீர்ப்படுத்திக் கொல்லாமை விரதத்தைக் கையாண்டனர். புத்தர் 45 யாண்டு உயிரேதைச் செய்துதிரிந்து 80 ஆண்டு நிறைந்து கூடி நகரில் உயிர் நீத்கார். புத்த சமயம் நானை பக்கங்களிலும் பரவியது. புத்த சங்கத்தோர், தம் சமயத்தை இந்தியாவில் மாத்திரமன்றி இனங்கையிலும் பர்மாவிலும் இந்திய சினாவிலும் தீபத்திலும் சினாவிலும் யப்பான் தீவுகளிலும் தருக்கியிலும் காந்தாரத்திலும் நாட்டினர்.

புத்த சமயம் இந்து நாடுகளில் அழிவெய்திய போதிலுக் எனைய கீழைத் தேயங்களில் இன்றும் பரம்பியிருத்தலைக் காணக். கடவுள் உண்டோ இல்லையோ என்னும் வாதம் புத்தருடைய மனத்தைக் கவர்ந்ததன்று. ஒழுக்கச் சீர்திருத்தம் செய்வதே புத்தருடைய நேரக்கங்காயிருந்தது. புத்தர் ஓதிய திரிபிடகங்கள் பெளத்த நூல்களுள் சிறந்தவை. பெளத்த சங்கத்தோர் கடவுளின் உண்மையை ஆராயாத ஈனுயன் மதத்தினர் எனவும், புத்தரே போதி சக்துவாராகும் இரட்சகர் என நம்பும் மஶாயன மதத்தின ரெனவும் இரு பிரிவினராயினர். பிற்காலங்களில் பெளத்தர்கள் புத்தரைக் கடவுளெல்லத் தொழுதனர். வடவிந்தியாவில் மகாயனமும் இலங்கையில் ஈனுயனமும் பரம்பின. தமிழ் நாடுகளில் கி. பி. 2-ம் நூற்றுண்டு முதல் 5-ம் நூற்றுண்டு ஈருகப் புத்தம் நனி பரம்பியிருந்தது. பெளத்தர்கள் தத்துவங்களை ஆராய்ந்து நால் வகையராயினர். அவர் தாம் வைபாடிகர், சௌத்திராந்திகர், மாத்தியமிகர யோகசாரார் என்ப. அவர்கள் ஞாதிரு இல்லையெனவும் ஞேயம் இல்லையெனவும் ஞாதிரு ஞேயங்கள் இல்லையெனவும் பலவேறு குனிய வாதங்களை உரையா நின்றனர். மனிமேகலை என்னும் காவியம் பெளத்தப் பள்ளிகள் தமிழ் நாடெங்கும் நாட்டப்பட்டவை என்பதைக் காட்டா நிற்கும். தமிழர் ஆரிய வேதங்களை ஆப்தமெனக் கொள்ளாமையால் பெளத்தம் தமிழ்ருடைய உள்ளத்தை வசீகரித்ததெனத் துணியலாம். பெளத்தர்கள் கன்மத்தி லும் பிறவியிலும் நம்பினர். பீறவிக்கடலை நீந்துதலே வாழ்க்கையின் மா நோக்கமேன்பர். மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் திரிகரண சுத்தியைப் பெறுதலே தத்துவ ஞான வாராய்ச்சியிலும் மேம்பாடுடைய தென்பர். திரிபிடகங்களுள் வினைய பிடகம் பிக்குக்களினே ஆசாரத்தையும் தர்ம பிடகம் பெளத்தர்களுக்குச் சிறப்பா

கும் ஒழுக்கங்களையும் அபிதர்ம் பிடகம் கண்மம் கந்தம் முதலிய தத்துவங்களையும் தேர்கின்றன. பிடகம் என்பது கூடை என்ப பொருள்படும். திரிபிடகங்கள் பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டன.

கொல்லாமை வெளவாமை பிறர் மனை விழையாமை பெரய் சொல்லாமை புறங்கூருமை குற்றங்கூருமை வையாமை கள் ளாமை படையாலும் அறியாமை விலக்கல் என்னும் பத்துக் கற்பனை கள் நல்வொழுக்கத்தை விழையோர் யாவர்க்கும் இன்றியமையாத வையெனப் புத்தர் வற்புறுத்தினர். மேற்கறிய அறங்களோடு முத்தோருக்கு மரியாதையும் வாய்மையும் யாவர்மாட்டும் அன்பும் இரக்குமும் சிறப்புடைய ஒழுக்கமெனச் சாற்றப்பட்டன. மனிதன் குத்த நம்பிக்கையும் சுத்த என்னை மும் வாய்மையும் நல்விளையும் நன்னெறியாகப் பொருள் தேடலும், நன்மூயற்சியும் நன் மரியா கையும் தியானமும் உடையஞ்சி அவற்றிற் பயின்று நன்னெறி யடைவாலுக என்பதை புத்தருடைய பிரார்த்தனை. இன்பங்களில் அளவுகடவாமலும் மெய்யைவருத்துதலில் அளவுகடவாமலும் ஒழுகு தலே மனிதனின் மா நோக்கமாகுமென்பர். இத்தகைய ஒழுக்கத்தி ஜியேகி மு. நான்காம் நூற்றுண்டிலே யவளவாசிரியர் அரித்தாத் தில் தன் ஒழுக்க நூலின்கண் சம்மாராய்தல் அளவுகடவா தொழுகு தல் அடக்கமுட்டமை என்னும் தலையங்கங்களில் விரித்து விளக்கி அர்.

அமண் சமய குரவர் மாவீரர் கி. மு. 600 — 527

பொத்தரிலும் பார்க்கச் சமணரே கொல்லாமை விரதத் தைத் தும் வாய்க்கையாலும் போதனையாலும் சிதப்பித்துக் காட்டினர். பார்சவநாதர் கடுந் துறவற நிலையும் ஒன்றை நிறுவினர். அதன் வழித்தோன்றியதே அமண்சமயம். அமண்சமயத்தை முறை வகுத்து நாட்டியவர் மாவீரர். வைசாலை நகரிலே இவிச்சாவியர் குலத்திலே அரசு குடும்பத்திலே மாவீரர் அவதரித்தார். அவர் பார்சவநாதருடைய நிலையத்திலிருந்து தத்துவங்களைத் தேர்ந்து தன் நாற்பதாம் வயகிலே சென்சங்கத்தை நாட்டினர். அவர் சமண் சமயமாகிய ஆருகத சமயத்தைப் பரப்புவான் தொடங்கி மகத நாட்டில் போதித்திருந்தனர். மகதத்தில் மரத்திரமன்றி அங்கத்திலும் விதேயத்திலும் மாவீரர் உபதேசம் செய்தனர். அவர் பாவா என்னும் ஊரிலே தன் இறுதிக் காலத்தைக் கழித்தனர். அவர் இம்மை

வாழ்வைத் துறந்த காலத்தில் 14,000 சமணர் இருந்தனர் என்ப. மாலீரகுடைய தாயார் மகததேயத்து அரசு குடும்பத்தினராதவின் மாண்ரர் மகதத்தில் நன்கு ஆதரிக்கப்பட்டனர். சமணர் மனிதன் நல்வினை தீவினை இரண்டும் செய்யும் இயல்பினன் என்பதை நன்கு உணர்ந்தனர். பெளத்தர்களைப்போல் புலான் மறுத்தலையும் கொல்லாமையையும் நல்லொழுக்கத்திற்கு இன்றியமையாதவை என வாழ பறுத்தினர். ஆனால் சமணர் மெய்வருத்துதலை ஒழும் ஜம்புலவின்பங்க ளைக் கடிந்து புலன்களை அடக்குதலிலும் உடையின்றியும் உணவின்றியும் துண்புதலிலும் இங்பக்கிழமைக்கனர். சௌர் கர்த்தா இல்லை பெனவும் ஒவ்வொரு உடம்பிலும் ஒவ்வொரு சீவான்மா உண்டெனவும் நம்பினர். சௌர் மிருகங்களும் தாவரங்களும் ஆஸ்மாக்கள் உடையவை என நம்பினர். உலோகங்களும் வளியும் தீயும் உயிருடையவை என எண்ணினர். பூரண நிலையடையும் சீவான்மா பாரமான்மாவாகும். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் சட்டமையைச் செய்தலே சன்மார்க்கம். தீவினையாளரைத் தண்டித்தல் அரசுதார்மம் என்பது வற்புறுத்தப்பட்டது. சமணர் புத்தரைப்போல் சாதி வேற்றுமை காட்டலைக் கண்டித்தனர். சமணர் வெள்ளாடை அணியும் குவேதம்பரரெனவும், ஆடையணியாத திகம்பரரெனவும், இருபிரிவினராயினர். சமணர் உண்ணாலிரதம் இருந்து உயிர்நீத்தல் தர்மம் என எண்ணினர். இக் கொள்கையைப் பெளத்தர் மிகவும் கண்டித்தனர். சமன் சமயம் இந்து நாடெந் கும் பரம்பியது. தமிழ் நாட்டில் கி. பி. 6ம் நூற்றுண்டு தொடக்கம் கி. பி. 9ம் நூற்றுண்டு வரையும் சமணர் ஆதரவு பெற்றனர்.

சமன் சமயத்தைப்பற்றிச் சீவகசிந்தாமணியில் வாசிக்கலாம். சமணர்களையும் பெளத்தர்களையும் அழுக்கு நிறைந்தவரெனத் தேவாரங்கள் நனி கண்டிக்கின்றன. அவை நாத்திக மதங்களாகலைன்; சைவசமய குரவரால் கண்டிக்கப்பட்டன. பக்திமார்க்கத்தை நாட்டிய நாயன்மார்க்களும், ஏங்கரரும் சமனசமயத்தைத் தலையெடுக்காவல்ஸனம் பெருமூழங்கி செய்தனர். சமணமும் சைவமும் தமிழ் நாட்டில் பல நூற்றுண்டுகளாகப் போர்புரிந்தனவென்னாம். தமிழர் பலர் சமனசமயத்தைத் தழுவி அருகணை வழிபட்டனர். தமிழ்ச் சமணர் இலக்கிய விலக்கணங்களை எழுதித் தமிழ் மொழியை வளர்த்தனர். சமணர் நாடகம் பார்ப்பதால் ஒழுக்கம் குன்றுமெனப் போதித்து, நாடகத் தமிழைக் குன்றச் சீச்யதனரே னக் கருதப்படுகிறது. ஆசிவகப் பள்ளிகள் இந்து தேயம் எங்குந

தாபிக்கப்பட்டன. சமண சமய குருமார் பெரும்பாலும் தமியசா கக் குஸ்ருகளில் வசித்தனர். கண்ணட நாட்டில் சிரவண வேற்கொ லையிலே சமண தீர்த்தச்சுகரர் பலர் இருந்தனர். ஆங்குள்ள அமண ருடைய சிறந்த கோயில்களுள் பார்சவநாதருடைய கோயில் சிறந்தது. சிரவணவேற்கொலையில் அமணருடைய தீர்த்தங்கரர் இருப்பது நால்வரின் கற்சிலைகள் மிகஅழகாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

11. மோரியருடைய அரசியல்

கி. மு. 5ம் நூற்றுண்டு தொடக்கம் கி. பி. 5ம் நூற்றுண்டு வரையும் பரதகண்டத்தில் நிலைத்திருந்த செங்கோவின் இயல்பை இயம்புவார். மோரிய ஆழிவேந்தரின் ஆற்றல், படைமாட்சி, அமைச்சு, உண்ணேட்டரசியல், அரசவை யொழுக்கம், தண்டநீதி, வனிகம், சமயம் என்பவற்றை எல்லாம் சந்திரதுப்த மோரியனு ஷை அமைச்சங்குகிய கெளத்தியியர் தாம் எழுதிய அர்த்த சாத்தி ரத்தின் கண் ஆராய்ந்தனர். அர்த்த சாத்திரக் கூற்றுக்கள் யவன ருடைய குறிப்புக்களாலும் அசோகருடைய கல்வெட்டுக்களாலும் வசீயுறுத்தப்படுன்றன. மோரியர் அரசியலைப் பல பகுதியாக வகுத்து ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அமைச்சரை நியமித்து அவர்மூலம் அரசியலை ஒழுங்காக நடாத்தினார். மோரியர் தம் அரசைக் காத்தற்குப் பெரிய நிலப்படை வைத்திருந்தனர். படைவீரர் அரசாங்கத்தாரிடம் கூவி பெற்றனர். அப்படையின் வலி ஒப்பில்லாதது. பிற்காலத்தில் ஆண்ட முகமதிய ஆழிவேந்தன் அக்பாரின் படையே அதற்கு நிராகாரது, மோரியர் ஒற்றரை நியமித்து அவர்மூலம் எல்லைகளில் நிகழும் செய்திகளை அறிந்தனர்.

பாடலிபுரம்.

மோரியருடைய தலைநகர் பாடலிபுரம். அது ஒன்பது மைல் ஆகல நீளமுடையதாய் கங்கைக்கரையில் அமைக்கப்பெற்றது. அது மதிலாலும் மரத்தூண்களாலும் அகழியாலும் காக்கப்பட்டது. நகர் 64 வாயில்களும் 570 கோபுரங்களும் உடையதெனின், அது எவ்வளவு பெரியதென்பதை உற்று நோக்கி உணர்க. நகரஞாயிலைச் சுற்றித் தோண்டப்பட்ட அகழி சோன்னற்று நீரால் நிறைக்கப்பட்ட

தடு, நகரில் அபாரியத்தச் சயத்தர் என்னும் கைண் தேவர்கள் கோயில் பெற்றனர்; இந்து தேவராகிய சிவனும் குபேசனும் அசுவினிகளும் கோட்டம் பெற்றனர்; பொத்த சைத்தியங்களும் பல கட்டப்பட்டன.

அரசனுடைய மாளிகை மரத்தால் கட்டப்பட்டது. பொற் கொடிகளும் வெள்ளிப் பறவைகளும் மாளிகைத் தூண்களை அலங்கரித்தன. நகரச்சோலைகளில் மீன்வளர்க்கும் கேணிகளும் கட்டப்பட்டன. மாளிகை பார்சிய தலைநகரான சூரா நகரத்து மாளிகையிலும் அழகாயதெனக் கிரேக்கர் மதித்தனர். அரசர் முடிபெறுங்காலை அரண்மனையில் இருந்து என்னெண்டு வைக்கப்பெற்று அபிடேக்கு கிடியை செய்யப்பெற்றனர்.

மோரியர் தனிக்கோல்.

மோரிய வேந்தர் தனிக்கோலராகவே சேமியருட்டினசௌன்லாம். வேந்தருடைய ஆஞ்ஜனைய ஒருவராலும் எதிர்த்தல் இயலாது. வேந்தர் பிராமணரை மரியாதை செய்தபோதிலும் அரசியற் காரியங்களில் பிராமணருடைய சொல்லைப்பொருட்படுத்தாது விட்டனர். பிராமணர் கொலைப் பாவம் செய்தாலும் கொலைத் தண்டனைக்குத் தப்புதல் கூடுமென அர்த்தசாத்திரம் கூறுவிற்கும். பிராமணரைக் கொல்லாமல் நாடு கடத்துதல் வழக்கம். அரசதுரோகம் செய்வோர் பிராமணராயினும் நீரில் வீழுத்திக் கொல்லப்படுவர்.

வேந்தன் தான் விரும்பிய அமைச்சர்களைத் தெரியலாம். அரசாங்கத்தில் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அமைச்சர் நால்வர் நியமிக்கப்படுவர். வேந்தனுக்கு அமைச்சர் புத்தியுரைப்பினும் வேந்தருடைய ஏவலையே அமைச்சர் செய்யவேண்டும். அமைச்சர் புரோகிதர் படைத் தலைவர் ஒற்றர் தூதுவர் என்னும் ஜம்பெருங் குழுவினரோடு ஆராய்ந்தே அரசியல் நாடாத்தப் பெற்றது.

அரசவை

வேந்தருடைய அரசவை மாளிகையில் மூன்று அடி அளவிலீடான பொற்பாத்திரங்கள் இருந்தன. வேந்தர் பொற்பல்லக்கை

யும் வேழ்த்தையும் ஊர்திகளாகக் கொண்டனர். உலாவும்பொழுது நுண்ணிய மினின் ஆடைகளை அணிதல் வழக்கம். சில சமயங்க வில் பொன்னுடைகளும் செந்திற ஆடைகளும் அணிதல் உண்டு. சந்திரகுப்தனுடைய காலத்தில் பெண்கள் மெய்காப்பாளராயும் வில்வீரராயும் சேவித்தனர். முனிவர்கள் சூதாடலையும் வேட்டையாடலையும் கண்டித்த போதிலும், வேந்தர் வேட்டையாடுதலில் மிகப் பிரியமுடையவராயிருந்தனர். வேந்தருடைய காடுகளில் குடிகள் வேட்டையாடினால் கொல்லப்படுவர். கனங்களை இன்புறு வித்தற்கு வாட்போர்க் காட்சியும் விளங்கு வேட்டையும் காட்டப் பட்டன. தேர்ப் பந்தயங்களும் நடைபெற்றன. தேரோடும் வீதி 18,000 முழுத்திற்குக் குறையாததாம். கணிகையர் பலர் அரசவையில் சேவித்தனர். அவர்கள் பூமாலை தொடுப்போராயும் நடனம் செய்வோராயும் பணியாற்றினர். குற்றேவல் செய்வோர் சிலர் நீரேந்தி நின்றனர்; சிலர் குடை பிடித்தனர்; சிலர் ஆடை ஏந்தி நின்றனர்; சிலர் விரை ஏந்தி நின்றனர்; சிலர் விசிறியால் விசுக்கி நின்றனர். அரசவையில் பணியாற்றும்பெண்கள் அரசன் ஊர்வலம் செய்யும்பொழுது கூடிச் சென்றனர். இக் கணிகையர் என்போராயத்தைச் சேர்ந்தவர்.

பாட

மோரியர் ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் காற்படை தேர்ப்படை புரவிப்படை வேழப்படை என நால் வகைச் சேணைகளும் நனி பயிற்றப்பட்டன. அரண்களை உடைத்தற்கும் காற்படைகளைக் கலைத்தற்கும் குதிரைப் படைகளை வெருட்டுத்தற்கும் யானைப் படைகள் தேவையாயின. வில்வீரர் தேர்விருந்து பகழிகளை எய்தனர். சி. பி ஏழாம் நூற்றுண்டில் இந்தியாவில் யாத்திரைசெய்த சீனன் ஈயன் சங் தேர்ப் படைகளைக் குறிப்பிடாமையால் தேர்ப் படைகள் பிறகாலங்களில் உபயோகப்படவில்லை எனக் கருதப்படும். சந்திரகுப்தன் 6,00,000 காற்படைகளும், 9,000 யானைகளும், 30,000 புரவிகளும் நிலைப்படையாக வைத்திருந்தான். படைவீரர் பத்தாகவும் நூறுகவும், ஆயிரமாகவும் கூட்டம் கூட்டமாக வகுக்கப்பட்டனர். அமைச்சர் கூட்டம் ஒன்று படை சேர்த்தல் பயிற்றல் கூவி கொடுத்தல் முதலியவற்றைக் கவனித்துதென மகாத்தனின் எழுதினான். ஒவ்வொரு விடயத்திற்கும் ஜவர் கூட்டங்கள் தெரியப்பட்டன:

ஓரிடத்திலிருந்து பிறதோரிடத்திற்குப் படையனுப்புதலையும் உணவளித்தலையும் ஒர் ஜவர் கூட்டம் கவனித்தது. அதிரைப் படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை, யானைப்படை என்னும் நான்கிணையும் தொகுத்துப் பயிற்றுதற்கு நாலு ஜவர்சபகள் நியமிக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் முப்பது அமைச்சர் கொண்ட சபை, ஏடை சேர்த்தல் பயிற்றல் முதலியவற்றினைச் செய்தது.

யானையில் மூன்று வில்லீர் ஏறினர். தேரில் இரு குதிரை பூட்டியும் நாலு குதிரை பூட்டியும் கடாவினர். ஒருதேரில் வில்லீர் இருவருக்குமாத்திரம் இடமுண்டு. காற்படைவீரர் வாள் ஈட்டி கொண்டு பொருதனர். மெய்காக்கும் பரிசங்களும் உபயோகிக்கப் பட்டன. குதிரைகளும் ஏருதுசங்கம் கோவேறுச்சுழலத்தங்களும் பாரம் இருந்தன. புணப்பட்ட வீரரை ஏருத்துச்சென்று சிகிச்சை செய்தற்கு மருத்துவர் கூட்டம் ஒன்று நிறுவப்பட்டிருந்தது.

தண்ட நீதி.

திவினையாளர் நனி தண்டிக்கப்பட்டனர். களவு என்பதை இந்துதேயத்தில் தாம் கேள்விப்பட்டிலரெனக் கிரேக்கரும் சீனரும் எழுதினர். செங்கோல் செலுத்தப்பட்டமையாலும் நாடு செழித் திருந்தமையாலும் செல்வம் முகுந்தமையாலும் தருமம் மிகுந்தமையாலும் களவு கண்டிக்கப்பட்டமையாலும் ஒருவரும் களவு செய்திலர். சாணக்கியர் கள்வரை வருத்தும்முறை பதினெண் வகையினங்கள், கள்வர் கைகால் ஒடிக்கூப்படுவர். கள்வரைக் கொல்லுதலுமுண்டு. பார்ப்பார் களவு செய்தால் அவர்களைக் குறிச்சட்டுவிடுதலும் சுரங்கங்களில் வேலைசெய்ய விடுதலுமுண்டு. குற்றஞ்செய்யும் பார்ப்பாரை நாடுகூடத்தலும் மூக்கம். கோலை செய்வோரும் கண்ணம் வைப்போரும் குளக்கட்டுடைப்போரும் கொலைத் தண்டனை பெறுவர். சிறையிலிடப்பட்டோரை ஏருத்தும் காவலரும் தண்டம் பெறுவர். இனி நானுனியில்லிழும் தேவைச்செய்யாதார் இல்லாமையோல் கைக்கல்லிபெற வசதியுள்ள சமங்களிற் கைக்கல்லிபெற ருதுத்தியோகத்தர இல்லையெனச் சாணக்கியர்பகாரந்தனர். கடலில் ஒடும் மீன் நீர் பருகுகின்றதோ இல்லையோ எனக் காண இயலாத வாறுபோல் உத்தியோகத்தர் பொருள் வெளவுதலைக் கானுதல் இயலாதெனச் சாணக்கியர் விளம்பினர். பொய்க்கணக்குப் பதிதல் கைக்கல்லி பெறுதல் என்றற்றெருடக்கத்து நாற்பது வகையாகப்

பொருள் வெள்வினரேன அர்த்த சாத்திரம் நவீல்கிள்றது. மறைக் கடிதங்கள் மூலமும் தீவினை செய்வோரை அறிதல் வழக்கம். தீவினை கள் வரைவின் மகளிர் மூலமும் அறியப்பட்டன. தீவினையாளர் சான்று ஆராயப்பட்டபின் நவீ தண்டிக்கப்பட்டனர்.

நகரசபை.

தலைநகர் நான்கு வட்டாரமாகப் பிரிக்கப்பட்டு நான்கு காவற் றலைவால் காக்கப்பட்டது. அக்காஸற் றலைவர்க்குக்கீழ் பதிற்காவற் றலைவர்கள் பலர்சேவித்தனர். நாற்பது குடும்பங்களுக்கு ஒருகாவலனைநியமித்தல் வழக்கம். காவற்காரர் சனத்தொணகைடுத் தல், குடிகளின் வருமானத்தைக் கணக்கிடுதல், சுகாதாரத்தைக் கவனித்தல், தீக்காவல் செய்தல் எனப் பலவேறு கடமையுடையவ ராயினர். ஐவர் சபை டி நகர வீதிகளை அமைத்தல், சுங்கம் பெறுதல், விலையைக் கட்டுப்படுத்தல் முதலிய காரியங்களைக் கவனித்தன. கைத்தொழிலையும் தொழிலாளின் கூவியையும் கவனித்தற்கு ஓர் ஐவர் சபையும், கவிஞர்களையும் தொழிற்கலைகளையும் ஒம்புதற்கு ஒரு சபையும், அந்நியர்களுக்கு உணவு அமளி மருந்து முதலியவை அளித்து ஒம்புதற்கு ஒரு சபையும், பிறப் பிறப்புப் பதி தற்கு ஒரு சபையும், அளவைக் கலன்களையும் நிறைகளையும் பரிசோதனைசெய்தற்கு ஒரு சபையும் ஆயம்பெறுதற்கும் சுங்கம் பெறுதற்கும் பதித்தொரு கடமை பெறுதற்கும் ஒரு சபையும் என ஐவர் சபைகள் ஆறு நிறுவப்பட்டன. ஆழிவேந்தன் அசோகன் அங்காடிகள் ஆறுகள் நீர் வாய்க்கால்கள் தெரு வீதிகள் வேட்டையாடல் விறகு வெட்டல் சுரங்கவேலை தச்சு வேலை என்பவற்றின் மேற்பார் வைக்கென அமைச்சர் நால்வர் கொண்ட காரிய நிருவாக சபைகளை நியமித்தனன்.

அரசியல்

குடி ஒவ்வொருவரும் நிலவுரிமை யுடையவராய் இருந்தனர். நிலம் அரசனுக்கு உரியதன்று என்பது கொள்கை. அரசாங்கத்தார் நில வருமானத்தில் நால்வொன்று பெறுதல் வழக்கம். பிறகாஸத் தில் இருந்த முகமதிய வேந்தன் அக்பார் மூன்றிலான்று பெற்றன முதலின் மோரியர் அதிகம் அரசினை பெற்றுக்குடிகளை வருத்த தினார் அல்லர் என்பது புலப்படும். வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுதாற்கு ஒரு சபையும், தெரு வீதிகளை அளந்து மைல்கள் குறிக்கும் கற்களை

நாட்டுற்கு ஒரு சபையும் இருந்தன. பெரியதோர் வீதி பாடலிபுரத் திலிருந்து தக்கசிலைக்குச் சென்றதாம். பாடலிபுரத்து நகரவீதிகள் மிக அகன்றவை. மதுக் கடைகளின் மேற்பார்வைக்கென ஓர் உத் தியோகத்தன் நியமிக்கப்பட்டனன். விழாக் காலங்களில் மது வழித் தற்கு நாலுநான் உத்தரவு கொடுக்கப்படும். நகர வீதிகளில் மது பாரங்கு செய்வோர் வெறியாடினால் தண்டிக்கப்படுவார். கடைகளில் நறுவணங் கமழும் வாசனைத் திரவியங்களும் பூக்களும் சொரியப்பட்டிருக்கும். கொள்வோரை வரலேவற்பதற்குஆசனங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இனி அக்காலத்தில் சாங்கியம், உலோகாயதம், போகம் என்னும் தத்துவக்கலைஒன்றும், சாமம் இருக்கு யசர் என்னும் மூன்று வேதமாகிய கலை ஒன்றும், தண்ட நீதியாகிய அர்த்த சாத்திரக் கலை ஒன்றும் என மூவகைக் கலைகளும் பயிலப்பட்டன. இங்ஙனம் இந்துக்களின் அரசியன் முறையை அர்த்த சாத்திரம் விரித்துரைக் கின்றது. அர்த்த சாத்திரம் உரைக்கும் அரசியன் முறை சிறந்ததன் நெஞப் பாந்தர் கண்டித்தனர். அம்முறைகளை நன்முறைகளெனக் காமந்தகர் புகழ்ந்தனர். இவ்வண்ணம் செங்கோலோகிய நற் குலத்து ஆழிவேந்தன பிந்துசாரனுக்கு அருந்தவப்புதல்வனுக அசோ கன பிறந்தான்.

12 ஆழிவேந்தன் அசோகன்

அசோகவர்த்தனன் கி. மு. 273ல் ஆழிவேந்தனுகி 41 ஆண்டு செங்கோல் செலுத்தினன். தந்தை செங்கோலோகிய காலத்தில் அசோகன் தக்க சிலையிலும் உச்சினியிலும் உபராசனுக இருந்தனன். அசோகனுடைய மூத்த சகோதரன் சுகிமன் முடி தனக்குரியதெனக் கிளாந்தானுகவின், அசோகனுடைய அபிதேகம் உடனே நிறைவேற வில்லை. நான்ஜு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு கி. மு. 269ல் தான் அக்கிரி யை நிறைவேறிற்று. அசோகன் பெளத்த மதத்தைத் தழுவுமுன் தீநெறியில் சென்றுன் என்பது பெளத்தர் சிறுடித்த கதையென ஒழிக். அசோகன் தன் சுற்றுத்தாரையும் உடன் பிறந்தாரையும் நேசித்தான் என்பதற்கு ஜயமில்லை.

அசோகன் உரைகள்.

அசோகன் எழுதிய கல்வெட்டுகள் போல் நீதியுரைக்கும் கல்வெட்டுகள் உலகில் வேறு கிடையா. அக்கல்வெட்டுக்களால் என்ன

ஆண்டில் என்ன செய்தான் என்பது அங்கை நெல்விக்கனிழோலத் துலங்குகின்றது. அசோகனுடைய நாணயங்களில் அவர் பெயர் எழுதப்படவில்லை. அசோகன் கவிங்கரோடு பொருது கவிங்கத்தைத் தன் ஆட்சி நாடாக்கினால். அப்போரில் கவிங்கரை அனுரூபத்தி யதை அசோகன் வயக சென்ற காலத்தில் நினைந்து உள்ளம் உருகித் தன்புற்றாலும் அசோகன் இளைஞரையிருந்த காலத்தில் வேட்டையாடுதலிலும் ஊன் உண்பதிலும் கூத்துப் பார்த்தலிலும் களித் தான் எனப் பொத்தர் கூறுப். அவன் இளமையில் இன்பம் விழைந் திருத்தல்கூடும். பின்பு கவிங்கருடைய துயரைக் கண்டு மனம் உருகி நன்னொறியடைவதற்கு முயன்றனன். கற்பாறையில் ஏழு தட்ப பெற்ற 13-ம் உரை அசோகனுடைய துயரையும் புத்த மதத்தின ரூடைய உபதேசங் கேட்டுத் துயர் நீங்கியதையும் விரித்துரைக் கின்றது. பிற தேயங்களைக் கைப்பற்றுதல் வெற்றியன்றெனவும் பிறர் மனசைத் தன் வயப்படுத்தலே புகழ்த்தற்குரிய தெனவும் அசோகன் சாற்றினால். அசோகன் புத்த மதத்தைத் தனது ஆட்சி நாடுகளில் பரப்பியதுமானால் புத்த மதத்தை உபதேசிக்கும்படி தழிம் நாடுகளுக்கும் ஈழத்திற்கும் எகிப்து சிரியா என்னும் மேலைத் தேயங்களுக்கும் கடாரம் காழகம் சாகவும் என்னும் கீழைத்தேயங்களுக்கும் பிக்குகளை அனுப்பினால். அசோகன் தன் தேசாதிபதிகளைச் செங்கோல் செலுத்தும்படி கற்பித்தான். சொந்தப் பின்னை களை எவ்வளவு அன்புடன் வளர்க்கிறோமோ அவ்வாறே குடிகளைக் காத்தோம்பல் வேந்தர் கடன் என்றால் எல்லைப் புறங்களில் வதி யும் அயலோவின் நட்பை விரும்புதல் அவசியமென மொழிந்தனன். அரசாங்கத்தில் உததியோகத்தராய் அமரவோர் வீண் பொழுது போக்கக் கூடாதெனக் கற்பித்தான்.

அசோகனுடைய கல்வெட்டுக்கள் பாண்டியர் சோழர் சேரர் களைப் பற்றியும் கொற்கையில் முத்துக் குளித்தலைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. 14 கல்வெட்டுக்களில் அசோகனுடைய உரைகளை வாசிக்கலாம், ஏழு தூண்கள் அரசனால் எழுப்பப்பெற்றன. அவற்றிலும் சில உரைகள் எழுதப்பெற்றன. கவிங்க நாட்டில் இரண்டு உரைகள் உண்டு. அசோகன் வட மதுரையிலிருந்த உபகுப்தரீடம் உபதேசங் கேட்டார். ஒரு முறை தரை என்னும் நீர் வாள தேயத்திற்கு யாத்திரர் செய்தான். அவ்வியாத்திரையீன் ஞாபகதின்னமாக ஒருதான் கட்டுவித்தான். அவ்வியாத்திரை செய்தபேன் மாமிச பொரன்றதை வெறுத்தான்; வேட்டையாடலைக் கண்டித்தான்; எருதுகளை வித்தடித்தல் பாதகமென விளம்பினால்;

ஷயிர்க் கொலை பெரிய பாதகமென உரைத்தான். இங்களும் நன்னெறிப்பட்டு அசோகன் செபதவஞ் செய்து தன் அரசைத் துறந்தான் எனப் பொத்தார் கூறுப். அசோகன் துறவியானுண் என்னும் கூற்று சான்று பெற்றில்து. தென் பூமியிலுள்ள கல் வெட்டால் வேந்தன் பெயர் அசோகன் எனத் தெளிவாகின்றது. தக்கண நாடும் அதனைச் சேர்ந்த தயிழ் நாடும் தவிர்ந்த ஏனைய இந்து நாடுகள் எங்கும் அசோகனுடைய ஆணை சென்றது. கவிஸ்கம் வங்கம் அங்கம் மழவும் பாஞ்சாலை புருட்புரம் காந்தாரம் ஆரியான என்னும் நாடுகள் எல்லாம் அசோகனுடைய ஆட்சிக்குட்பட்டன. தர்மத்தை நாட்டற்குத் தர்மக் கணக்கர் என்னும் பிரசாரகர்களைப் பல நாடுகளில் ஏற்படுத்தினார்கள். பெற்றார்க்குப் பின் ஶீக்கர் கீழ்ப்படிய வேண்டுமெனவும் வாய்மை கடைப் பிடித்தல் அவசியமெனவும் குருவை வணங்குதல் அறத்தாறெனவும் சீவகாருண்யம் காட்டினாற்றின் பரகதியடையலாமெனவும் வேந்தருடைய ஒரு உரை விளம்புகின்றது. அசோகன் தன் குடிகளின் உடனவுத் தையும் ஆண்ம லாபத்தையும் பேணினன்; யாத்திரீகர் ஆறுதற்கு மடங்கள் கட்டுவித்தான்; தெருவிதி தோறும் நிழல் மரங்கள் நாட்டுவித்தான்; தாகம் ஆறுதற்கு கூவல் தோண்டுவித்தான்; மக்களுக்கன்றி மாக்களுக்கும் மருந்துச்சாலைகள் ஏற்படுத்துவித்தான். உத்தி யோகத்தர் ஊர்தோறும் சென்று தர்மத்தைப் போதிக்க வேண்டுமெனக் கற்பித்தான். அசோகன் பொத்தரைச் சாலப் புரந்தபோதிலும் ஏனைய மதத்தினரைத் துன்புறுத்தினான் அல்லன். ஆசீவகர்க்குக் கையுறை கொடுத்துக் காத்தோம்பினான். குடிகள் இன்பற்றி ருந்தால் கோ இன்புறுதல் கூடுமென்பது அசோகனுடைய முழுநம் பிக்கை. அசோகன் தானே நேர்முகமாக நீதிவிசாரணை செய்தல் உண்டு. “நான்,, என் குடிகளின் சுகத்தைப் பேண்டுற்றான் கவர்க்கம் அடைவேன் என அசோகனுடைய உரை ஒன்று கூறுநிற்கும். அசோகன் அர்த்த சாத்திரம் சாற்றும் அரசியன் முறையைத் தழுவி அரசியலை நடத்தினான் எனப். தான் உணவருந்தும் வேளையிலும் சரி, ஆறியிருக்கும் சமயத்திலாயினும் சரி, பூங்காவில் தன்காதனியடன் உலாவுப் போதாயினும் சரி, ஊர்தியில் ஊர்வலம் செல்லும் போதாயினும் சரி, குறைமுறை கேட்போர் வாயிலில் நின்றால் தனக்கு உடனே அறிவிக்க வேண்டுமெனக் காவலரைக் கற்பித்தான். தமது கருமத்திலும் குடிகளின் கருமத்தையே வேந்தர் முதல் கவனிக்க வேண்டுமென அசோகன் அறைந்தனன். பாஞ்சாலை தேயத்து தக்கிக்கீலில் ஒரு பல்கலைக்கழகம் புகழ்பெற்றிருந்தது. பாடவிபுரத்து நாளந்தையிலும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் இருந்தது. இந்தியரும் அந்நியரும் இப்பல்கலைக் கழகங்களில் பயின்றனர்.

கவின் கலைகள்.

ஆழி வேந்தருடைய செங்கோல் தழைத்திருக்கும் காலம் கவின் கலைகளும் வித்தைகளும் வளர்த்தற்குரிய காஸமர்கள். மோரி யருடைய காலம் பா வல்லோரையும் கலை வல்லோரையும் புரக்கும் புறவலருடைய காலமாகத் திகழ்ந்தது. இல்லமமைத்தல் சிறப்பம் சித்திரம் எழுதுதல் என்னும் வித்தைகள் அரசனவையில் ஆதரவு பெற்றன. பார்சியருடைய வித்தை வல்லோரிலும் கலைகளிலும் இந்தியக் கலைகளும் வித்தை வல்லோராகும் சிறந்தவரெனக் கிரேக்கர் எழுதினர். மோரியருடைய சிறப்பமும் சித்திரமும் பெரும்பாலும் மரத்தில் செய்யப்பட்டமையால் அழிவெய்தின. வடவிந்தியாவிலே அசோகருடைய காலத்திலே மரவீடுகளன்றிக் கல்வீடுகளும் கட்டப் பட்டவை எனத் தெரிகிறது. சரநாதம் என்னும் நகரத்தில் காணக் கிடக்கும் சிறப்பச் சிலைகள் அசோகனுடைய காலத்தைவை எனக் கிருதப்படும். ஆங்கு எடுக்கப்பட்ட சிலையான்று இந்தியக் கலைவன்மையைஇனிது விளக்குகின்றது. பெரியதோர்மண்மேல் அமைத்த சக்கரத்தில் சிங்கம் நாலு கல்லில் எழுதப்பட்டன. அச்சிங்கம் நாலும் தர்மசக்கரத்தைக் காக்கின்றனவாம். சிங்கச் சிறப்பம் மிக அழுத்தமானதைச் சிறபவல்லுநா செப்புகின்றனர். அச்சித்திரங்கள் பளிங்கால செய்தவைபோல் ஒளி வீசுகின்றன. அச் சிங்கங்களை வெண்கலச் சிலைகள் எனப் பார்ப்போர் மயங்குகின்றனர்.

அசோகர் காலத்திலும் பின்பும் மலைப்பாறைகளில் பெளத்த கோயில்கள் குடையப்பட்டன. எல்லோராவில் 14 புத்த கோயில்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று 85 அடி நீளமும் 45 அடி அகலமும் 34 அடி உயரமாம். பம்பாய்க்கு அணித்தாயுள்ள சால்செடி என்னும் ஊரிலே பல கோயில்கள் உண்டு. நாகிக் என்னும் பஞ்சவடியில் பெளத்த குருமார் வசித்தற்கு மடங்கள் (பள்ளிகள்) கட்டப்பட்டன. தாராவிலும் பெளத்த கோயில்கள் பாழாயிருக்கின்றன. அசந்தாவில் குடையப்பட்ட பெளத்த ஆவயங்கள் மிக அழிய சிறபங்களையும் சித்திரங்களையும் உடையன. அசந்தாவிலே தப்திநிதிக்கரையிலே இந்தியாத்திரி மலையிலே பல ஆவயங்கள் குடையப்பட்டன. கம்பீரமாக ஓங்கியிருக்கும் இரு மலைகளுக்கிடையிலே செங்குத்தான் பாகத்திலே கோயில்கள், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், சித்திரத் தூண்கள் முதலிய குடையப்பட்டன. ஆங்குள்ள சுவர்களில் எழுதப்பட்ட உருவங்கள் இந்திய ஒவியரின் கலைத்திறத்தைக் காட்டும் சான்றூத இருக்கின்றன. பூண்ணியும் மகளிரும் மெல்லிய ஆடையணியும் மகளிரும் பல்வகைப் பூக்களும் மாக்களும் மிக அழ

காகச் சித்திரிக்கப்பட்டன. ஓவியங்கள் சில இயற்கை அமைப்பைக் காட்டுகின்றன; சில கலைவல்லோரின் புல்ளமையையும் சிருட்டி வன்மையையும் காட்டுகின்றன. இலங்கையிலும் சிகிரியா தம்புலை முதலிய இடங்களில் பெளத்த சித்திரங்களைக் காணலாம்.

சிலையெழுதுதற்குப் பெருங்கற்களை இடம்பெயர்த்துச் சென்றனராகவின் அக்காலத்து யந்திரவல்லோர் சிறந்தோராதல் வேண்டும். பொன்னுபரணங்கள் நுண்ணகை விழைஞரால் செய்யப்பட்டன. கி. மு. 250ல் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள் சில (டையடோற்றக) என்னும் சிரேக்க வேந்தனின் நாணையங்களோடு எடுக்கப்பட்டன.

அசோகருடைய கல்வெட்டுக்கள் மிகத் திருத்தமாக வரையப்பட்டனவ. உரைகள் பொது சனங்கள் உணரும் பொருட்டு நாட்டு மொழிகளில் எழுதப்பட்டன. உரைகளில் பிராமி எழுத்துக்களே உபயோகமாயின. கல்வி பெளத்தப் பள்ளிகளில் பிக்குகளால் ஊட்டப்பட்டது. அக்காலத்தில் கலை பயில் சமூகங்களும் சமயநாஸ் உபதேசிக்கும் நீலையங்களும் நாடெங்கும் மிகுந்தன.

13. மக்ரயங்கள்

கி. பி. 120ல் குசன்குல மன்னன் கனிட்கள் பக்திரியத்தில் இருந்து சௌரைக் கலைத்து ஆரியானு முழுவதையும் ஆண்டான். கனிட்கள் புருட் புரத்தைத் தன் தலை நகராக்கினான். அவன் பெளத்தப் பள்ளிகள் கட்டிப் பெளத்தரை ஆதரித்தாலுதவின் பெளத்தர் அவனைப் புகழ்ந்தனர். கனிட்கள் பெளத்த துறவிகள் கூட்டமொன்றைக் கூட்டிச் சமயக் கொள்ளக்களை முறை வருத்தான். காக்மீர தேயத்துப் பெளத்தர் சமய நூல்களைச் செப்டேடு களில் எழுதி வைத்தனர். கி. பி. 1-ஆம் நூற்றுண்டின் பின் புத்தருடைய சிலைகளை வணங்குதல் பெருவழக்காயிற்று. புத்தருடைய பாதம் எழுதப்பட்ட பாதபங்கை மலைகளும் பெளத்த கோயில்கள் ஆயின. இப்பிறவிதப்பினுல் வேறுபிறப்பில்லை என்னும் நம்பிக்கை கெட்டு ஒரு பிறவி உண்டன்னும் நம்பிக்கை பெளத்தருள் பரவியது. பெளத்தர்கள் போதிசத்துவர் காலத்துக்குக் காலம் ஆன மாக்களை நல்லாற்றுப்படுத்தும் பொருட்டுத் தோன்றுவா என நம்பத் தொடங்கினார். ஆங்காஷம் வடதாடுகளில் ஈனுபணம் அழிய, மகாயனம் தழைத்தது. இப்புதிய புத்த மதக் கொள்ளக்களை நாகர்ச்சுவன் முறை வருத்தான். தென்னிந்திய நாட்டினரும்

பொத்த மதத்தை ஆதரித்தனர். அகவ கோசரும் வாசமித்திர ரும் பொத்த நூல் வல்லோராகத் துலங்கினர். அசுவகோசர் இலை வல்லோனுக்கும் புகழ்பெற்றனர். சாரகன் என்னும் மருத்துவ நூலோன் அக்காலத்தினன் என்ப. பொத்தர் சிற்பக் கலையை வளர்த்தனரென்லாப். புருடபுரத்திற் கட்டப்பட்ட கோபுரம் 400 அடி உயரமானது. அது மரத்தினால் கட்டப்பட்டது. அக்கோபுரச் சிற்பம் கிரேக்க முறையைத் தழுவியது என்ப. புருட புரத்திலே தக்கிலை என்னும் பல்கலைக் கழகம் உயர்கள்வியை வளர்த்தது. பல வேறு தேயத்தினரும் தக்கிலையில் கற்கச் சென்றனர்.

14. இந்துக் கல்வியின் மறுமலர்ச்சி

குப்தர் செங்கோல்

மகததேய வேந்தன் சந்திரகுப்தன் I. வடவிந்திய நாடுகள் பலவற்றைத் தனது ஆட்சிக்குட்படுத்தினான். அவன் இலிச்சாவி யருடைய குலத்தில் மணமுடித்து இலிச்சாவியருடைய உதவியைப் பெற்றனர். அவன் மணமுடித்த இலிச்சாவிய அரசகுமாரியின்பெயர் குமாரதேவி, அவனுடைய உருவமும் நாணயங்களில் அச்சிடப்பட்டது. கி. பி. 340-ம் ஆண்டளவில் சந்திரகுப்தன் மரணமடைந்தான். சந்திரகுப்தன் மகன் சமுத்திரகுப்தன் நாற்பதாண்டு செங்கோலோச்சினான். அவன் பகையரசரை வென்று குதிரை யாகஞ் செய்தான். அவ்வியாகத்தை நினைவு கூர்தற்குக் குதிரை இலச்சினையிட்ட நாணயங்களை அச்சிடுவித்தான். அவன் தக்கணத்தின்மீது பட்டையெடுத்துப் பல்லவ மன்னானாடும் பொருதான். அவனுடைய ஆட்சை பிரமபுத்திரநதி தொடக்கம் நருமதையாறு வரையுஞ் சென்றது. காகமீரம் சுவாதினம-யிருந்ததாயினும் காகமீர மன்னர் ஆழிவேந்தன் சமுத்திரகுப்தனுக்குத் திறையளித்தனர். சிங்கள வேந்தன் மேகவெம்மன் சமுத்திரகுப்தனுடைய நட்பைப் பெறுவதற்கும் புத்தகாயாவில் சமுத்து யாத்திரீகர் தங்குவதற்கு மடங்கட்டற்க உத்தவு பெறுதற்கும் தூது அனுப்பினான். சமுத்திரகுப்தன் அவ்வெண்டுகோட்கிணங்கினான். சமுத்திரகுப்தன் வைணவ ணையினும் வாசபந்து என்னும் பொத்த குருவைப் புரந்தான். சமுத்திரகுப்தன் வீணை வாசிக்கும் உருவினாக நாணயங்களில் காணப்படுகிறான். ஆதவின் அவன் இசைப் பிரியன் எனக் கருதப்படுகிறது.

கி. பி. 380 அளவில் சமுத்திரகுப்தனின் மகன் ஒருவன் அடியலை நடாத்துதற்குச் சிறந்தோன் எனத் தெரியப்பட்டான். அவன் பெயர் சந்திரகுப்தன் II. அவன் தனது ஆற்றலை வியந்து விக்கிரமாதித்தன் என்னும்பெயரைத் தரித்தனன். நாணயங்களில் அவன் சிங்கங் கொல்லும் வீரனாகக் காணப்படுகிறன். அவன் மழவ நாட்டையும் சாக்கிய நாட்டையும் தனது ஆட்சிக்குட்படுத்தினான். அவன் பரோச, சோபாதை என்னும் மேற்றுறைகளில் சுங்கம் பெற்றான். உண்ணோடு நகர்களுள் உச்சினி நகர் மிகவும் கீர்த்தி பெற்றது. அம்மாநகர் அவந்தி நாட்டின் தலைநகராகவிருந்தது. இங்ஙனம் செங்கோல் நிலைத்ததாக இந்துக் கல்வி புத்துயிர் பெற்றது.

வடமொழிக் கல்வி

குப்தர் காலம் வடமொழியின் செம்மொழிக் காலமாயிற்று. அக்காலத்தில் இந்து சமயமும் புத்துயிர் பெற்றது. கொற்றம் பிழையாது செங்கோல் செலுத்தப்பட்டதாகவின், கலைகளும் கல்வி யும் வளர்ந்தன. இரண்டாம் சந்திரகுப்தனுடைய அவையில் பிராமணருடைய ஆதிக்கம் பெறகியது. அவனுடைய அவையில் அறிஞரும் கலைஞரும் புலவரும் இருந்தனர். புலவன் காளிதாசன் இலக்கியம் பல இயம்பினான். அவன் எழுதிய நாடகங்களுள் சுகுந் தலை தீர்ந்தது. ஆங்கிலப் புலவன் சேக்பியருடைய நாடகங்களிலும் காளிதாசருடைய நாடகங்கள் சிறந்தவையென ஆங்கிலர் பஸர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். வாயு புராணம் குப்தருடைய காலத்தில் எழுதப்பட்டிருத்தல்களும். கணிதநூல்களும் வீணாரூப களும் மருத்து நூல்களும் இயற்றப்பட்டன. கி. பி 467-ல் கணக்கு நூல் அறிஞர் ஆரியபத்தர் பிதந்தார். 505-ல் கலைஞர் ரொக்மிகிரர் பிறந்தார். இவர்கள் யவன் கணக்கு முறைகளையும் கற்றனர். அக்காலத்தில் சிற்பீகளும் ஓவியரும் நனி ஆதரிக்கப்பட்டனர். அக்காலத்தில் சாநாதத்தில் கற்கோயில் ஒன்று கட்டப்பட்டது. டெல்லியில் நாட்டப்பட்ட தூண் இரும்பினால் செய்யப்பட்டது. வெண்கலச் சிலைகளும் வார்க்கப்பெற்றன. நாளாந்தையில் உள்ள பொத்தருடைய சிலைகள் கி. பி. 5ம் நூற்றுண்டில் எழுப்பப்பட்டவை என்ப. அவற்றுள் கௌதமபுத்தருடைய சிலை ஒன்று 80 அடி உயரமானது. அசாந்தாக்குடை வரைகளில் பல சிலைகள் எழுதப்பட்டன. அசாந்தாவில் ஓவியரால் எழுதப்பட்ட சித்திரங்களைப் பார்ப்ப

போர் அல்விடத்தை விட்டு ஏகுவதில்லை. அதே காலத்தில் இலங்கையில் சிசிரியாவில் எழுதப்பட்ட சித்திரங்களும் மிக அழகானவை. பெளத்தருடைய சித்திரங்களில் காணப்படும் மகளிரின் அமைப்பும் ஆடைகளும், ஆசனங்களும் வியப்பினை விளாப்பன். அசந்தாவில் எழுதப்பட்ட மலர்களும் கொடிகளும் பற்றைகளும் உயிர்உள்ளவை போலத் தோன்றுவன.

பாகியன்.

ஆழிவேந்தன் சந்திரகுப்த விக்கிரமாதித்தியன் செங்கோ லோச்சீய காலத்திலே சி. பி. 339ல் சின யாத்திரிகன் பாகியன் பெளத்தகங்க வொழுக்கங்களை உணர்த்தும் வினையபிடகத்தைப் பெறுதற்குச் சிறைவிலிருந்து இந்தியாவுக்குப் பலம் பெயர்ந்தான். பாகியன் கோவி என்னும் பாலைநிலத்தைத் தாண்டித் துருக்கி என்னும் சிதியநாடுகளில் தங்கிப் பெளத்தரால்களை ஆராய்ந்து மகாயன் பெளத்தக்கைக் கற்றான். பின்பு அவன் ஆரியானுவிலிருந்து புரட் புரத்துக்கு ஊடாகவந்து துக்கசிலையில் வைகி ஆங்குள்ள பெளத்தக்குருமாரோடு அளவளாவினான். அதன்பின் அவன் பாடவிபுரத்தில் மூவாண்டு கழித்தான். பின்னர் வங்கத்திலுள்ள தமிழக என்னும் துறையில் கப்பலேறி இலங்கையிலிருந்து ஈனையின் பெளத்த நூல்களைக்கற்றுக் கொண்டு கடல் வழியாகச் சாவகத்தை நன்னீச் சிறைக்குச் சென்றான். பெளத்த நூலாராய்ச்சி அவன் முழுமனசையும் கவர்ந்ததால் அவன் தரிசித்த நாடுகளில் இருந்த அரசரின் பெயரைக் குறித்தில்லன். அவன் சில நகரங்களைப் பற்றிக் காத்திராப்பிரகாரம் சில குறிப்புக்கள் எழுதினான். அவை சரித்திர நூலோர்க்குப் பயன் படுகின்றன. மகததேயத்து நகரங்கள் மிகப் பெரியவை எனவும், செல்வ மிகுந்தவை எனவும், ஆங்குத் தருமசாலைகள் மிகுந்தவை எனவும், யாத்திரீகரும் வழிப்போவாரும் தங்கும் மடங்கள் இந்து நாட்டுக்கும் கட்டப்பட்டவை எனவும், இலவச வைத்தியசாலைகள் பல பாடவிபுரத்தில் இருந்தவை எவை எழுதினன். பாடவிபுரத்தில் சனையனப் மதப் பள்ளிகளும் மகாபள மதப் பள்ளிகளும் இருந்தன என மொழிந்தான். யழுனைக் கரைகளில் பெளத்த மதம் பரவியிருந்ததென்றான். பாகியன் வடமொழிகற்றனன் என்பர்

பாகியன் குப்தருடைய அரசியலை மிக வியந்து கூறினான். இந்து நாடுகள் சுவாத்தியமானவை எனவும் சனங்கள் செல்

வழுற்று இருந்தன ரெனவும், செங்கோல் வழுவாது அரசு செலுத்தப்பட்டதெனவும் பாகியன் உரைத்தனன். இந்து நாடுகளின் முடிக்குரிய நிலங்களைப் பண்படுத்துவோரிடம் வருமானவரி பெறப்பட்டதெனவும் அரசனுடைய மெய்க்காப்பாளர்க்குக் கூலி கொடுக்கப்பட்டதெனவும் எழுதினான். உயிர்க்கொலை அரிதினும் அரிதெனவும், மதுபானம் விலக்கப்பட்டதெனவும், வெள்காயம் உள்ளி சேர்ந்த உணவைப் பலர் உண்ணார் எனவும் எழுதினான். இந்துக்கள் கோழிகளும் பன்றிகளும் வளர்த்திலர் எனவும் கடைவீதிகளில் இறைச்சிக்கடைகளைக் காணுதல் இயல்லதெனவும் விளம் பினான். சண்டாளர் என்னும் இழி குலத்தேர்ர் புரச்சேரிகளில் வசித்துனரெனவும், அவர்கள் மேற்குலத்தாரோடு கலவாதுவாழ்ந்த னரெனவும். மேற்குலத்தோர் இருக்கும் வீதிகளில் உலாவும்போது தம்வரவை அறிவிக்கும்பொருட்டுத் தட்டையில் தட்டுவார்களேனவும், பிராமணர் இழிகுலத்தினரைக் காணுமல் இருக்க விரும்பினர் எனவும் எழுதினான். யாதொரு சமயமும் கண்டிக்கப்படவில்லை எனவும், விரும்பிய சமயக் கொள்கைகளைக் குடிகள் அனுசரிக்கலா மெனவும் பாகியன் எழுதிய குறிப்புக்களால் தெரிகிறது. தீவினையாளர்க்குக் கைகால்ழூடித்தல் ஒழிய, கொலைத்தண்டனை விதிக்கப்படவில்லை எனப்பொகியான் வியந்து கூறினன்.

இந்துக் கல்வியும் வடமொழியும் சினிலிலும் பார்சியாவிலிலும் யல நூற்றுண்டுகளாகக் கற்கப்பட்டன. கி. பி. முதலாம் நூற்றுண்டிலிருந்த ஆசிரியர் அகவோஸர் எழுதிய நாடகநூல் ஒன்று கோபி என்னும் பெருஞ்சுரத்தில் உள்ள ஓர் ஊரீல் எடுக்கப்பட்டது. அவர் ஆரியமொழியில் புத்தசிரிதை என ஒரு நூல் எழுதினார். இந்துக்கலைகளைக் கற்றற்கும் பெளத்தசமய நூல்களைக் கற்றற்கும் சினர் பலர் இந்தியாவிலில் பல்கலைக் கழகங்களில் பயிலுவதற்கு வந்தனர். புருட்புரத்திலுள்ள தக்சிலை சிறந்த பல்கலைக்கழகமாகும். அக்காலத்தில் நாளந்தை உசேயினி அமராவதி காசி முதலிய இடங்களில் பல்கலைக் கழகங்கள் நிலைநாட்டப்பட்டன. இந்திய அறிஞரும் கலை ஞாரும் சீனவுக்குச் சௌறு கலைகளை ஆராய்ந்தனர். குமரசீவர் வடமொழியிலிருந்து 47 நூல்களைச் சினமொழியில் பெயர்த்து உதவினார். அவரிடம் பாகியன் சமய நூல்களைக்கேட்டுத் தெளிந்தான். கி. பி. 600 ல் சினகுப்தர் 37 நூல்கள் சினமொழியில் எழுதினரெனத்தெரிகிறது. பின்பு இந்தியாவைத் தரிசித்து நாளந்தையில் கற்ற 'யவாஞ்சங்' என்னும் சீனயாத்திரிகள் பேலைத்தேயவரச் என்னும் நூல் ஒன்று எழுதினான். அவன் எழுதிய வரலாறு இந்திய வரலாறே. இந்தியர் அக்காலத்தில் இலக்கணம் மருத்து நூல்

அளவை நூல் தத்துவஞானம் இயற்கையாராய்ச்சிகள் முதலிய பல கலைகளையும் ஆராய்ந்தனர் என யுவான்சங் (சயன் சங்) என்பவன் எழுதினான். கி.பி. 671-ல் இற்சிங் என்னும் சீனன் கடல் வழியாக வந்து தாமிரவிப்தி என்னும் துறையில் இதங்கி இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களைத் தரிசித்தான். அவன் வடமொழிகளை நன்கு கற்றான். பெளத்த சமயமும் நியாயம் வைசேடிகம் பூர்வ மீமாம்சம் சாங்கியம் யோகம் வேதாந்தம் என்னும் அறு சமயங்களும் சிரால் நன்கு ஆராய்யப்பட்டன.

இந்திய கணிதம் பக்தாத் என்னும் பல்கலைக் கழகத்தில் அரா பியரால் நன்கு ஆராயப் பட்டதெனத் தெரிகிறது. அராபியரும் பார்சியரும் வடமொழி கற்றனர் எனப் புலப்படும். கி.பி. 5-ம் நூற்றுண்டு முதல் 11-ம் நூற்றுண்டு வரையும் இந்துக் கணித நூல் கள் பல இயற்றப்பட்டன. குனியம் என்பதும் ஒர் இலக்கமாக கணிதங்களில் பயிலப்பட்டது. 5-ம் நூற்றுண்டில் அபதத் தம்பர் காத்தியாயனர் என்போர் கணிதநூல் வல்லோராகத் தீழ்ந்தனர். ஆரியபத்தர் என்னும் வானநூல் வல்லோன் கி.பி. 476-ல் எழுத் துக் கணிதம் ஒன்று இயம்பினான். 522-ல் பாசுகரர் ஒரு கணிதநூல் இயற்றினார். பிரமகுப்தர் 618-ல் கணிதநூல்களை ஆராய்ந்தனர். 12-ம் நூற்றுண்டில் பாசுகர் என்பவர் லீலாவதி என்னும் கணித நூலும் ஒருவான் நூலும் இயற்றினார். இக்கணிதக் கலை இந்தியா விவரங்களை அராபியர் மூலம் கிரேக்கு முதலிய மேனூக்களுக்குப் பரவியதெனச் சவகரிலால் நேரு ஆங்கிலத்தில் எழுதிய இந்திய வரலாற்றின்கண் கூறுகின்றனர்.

15. தமிழ் நாடு

பல்லுழி காலங்களுக்கு முன்பு இமயமலை இருக்கின்ற இடத்தில் தெதிசுக்கடல் இருந்ததெனவும் அதன் தெற்கே கொண்டுவாலு என்னும் மண்டலம் பரந்து கிடந்ததெனவும் பூகோள் நூலோர் நூவலுகின்றனர். இக் கொண்டுவானு மண்டலத்தின் உதைப்பால் தான் தெதிசுக்கடல் மறைய இயயம் எழுந்ததென்பர். இக் கொண்டுவானு மண்டலத்தின் ஒரு பகுதியே குமரிக்கண்டம். பல்லுழி காலங்களுக்கு முன் இலமுரியா என்னும் கண்டம் மடக்காசக்கார் தீவு தொட்டு மலாயாக் குடாநாடு வரையும் நீண்டு கிடந்ததென ஐக்கல் என்னும் பூகோள் நூல் வல்லோன் சொல்லுகின்றனர்.

இந்த இலமுரியாக் கண்டத்தின் நடுப்பகுதியே குமரிக்கண்டமும் இலங்கையும். இக் குமரிக் கண்டத்தின் பெரிய பகுதியே தமிழ்நாடு. இங்ஙனம் தமிழ்நாடு உலகிலுள்ள மண்டலக்களுள் மிகப் பழையதென்னாம்.

“வட வேங்கடம் தென்குமரி யாயிடைத்

தமிழ் கூறு நல்லுகத்து” — எதைதொல்காப்பியத்துக் குப் பாயிரம் உரைத்த பனம்பாரானார் கூறுதலால் தமிழ் நாட்டின் வடக்கெல்லை வேங்கடமலை எனவும் தெற்கெல்லை குமரியாறு எனவும் கருதப்படும். இசை நுணுக்கம் இயம்பிய சிகண்டியாரும்

“வேங்கடங் குமரி திம்புனல் பெளவ மென்

றிந்நான் கெல்லை தமிழது வழக்கே”

என உரைக்கின்றமையாலும் தமிழ் நாட்டின் எல்லைகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்படுதலைக் காண்க. பனம் பாரானாரும் சிகண்டியாரும் அகத்தியனுரிஸ் பன்னிரு மாணவருள் இருவராவர். இப்போது உள்ள குமரிமுனைக்குத் தென்பால் தமிழ் நாடுகள் நாற்பத்தொன பது கடலால் கொள்ளப்பட்டன எனக் களையிலுரை கிளக்கும். இந் நாடுகளில் இருந்த பல்லுளியாறும் குமரியாறும் குமரிமலையும் கடலால் கொள்ளப்பட்டன. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டு இருந்த இளங்கோவடிகள்

“நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பெளவமும்

தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நாட்டு”

எனக் கூறுதலால் தமிழ் நாட்டின் எல்லைகள் பின்பு வேங்கடமலை யும் பெளவமாகும். தமிழ் நாடு மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலமும், காடும் காடுசார்ந்த இடமுமாகிய மூல்லை நிலமும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலமும், சுரமும் சுரஞ் சார்ந்த இடமுமாகிய பாலை நிலமும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமுமாகிய நெய்தல் நிலமும் என ஜவகை நிலமுடைய தெனத் தொல்காப்பியம் கூறும். இவ் ஜவகை நிலத்தினர் தொழில் உணவு தெய்வ வழிபாடு பழக்க வழக்கங்கள் முதலியவற்றால் வேற்றுமைப் பட்டனர். வடவிலங்கை தமிழ் நாட்டின் ஒருபகுதியே. தமிழ் ஈழம் என்னும் வடவிலங்கை தாமிர பர்ணியாற்றுக்குத் தென்கிழக்கில் உள்ள நாடாகும். பூகோளத்திலுள்ள பாறைகளின் புடை பெயர்க் கியாலும் கடற் கோளாலும் இலங்கை தமிழ் நாட்டில் இருந்து பிரிந்து ஓரு தீவாசியது. அநுமான் மகேந்திர மலையிலிருந்து

கடலைத் தாவிப் பாய்ந்தானுகையாலும் இராமபிரான் அனை கட்டிக் கடல் கடந்தனராகையாலும் இராமாயணம் எழுதிய காலத் துக்கு முன்பே இலங்கை இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்ததாகும்.

நாகர்

இலங்கைக் குடிகளை நாகர், இயக்கர் என ஆரியர் அழைத் தனர். மகாவம்ச வரலாற்றிலும் இலங்கைக் குடிகள் நாகர் இயக்கர் என இரு சாதியினர் எனத்தெரிகிறது. கடைச்சங்க நாலாகிய மணி மேகலையும் இலங்கையில் நாகரும் இயக்கரும் வதிந்தனர் என நுவலும், நாகர் என்னும் மொழியிலிருந்தே நகர் என்னும் மொழி தோன்றிய தெனவும் நாகர் நகர வாழ்க்கை செய்தனர் எனவும் கூறப்படும். நாகர் சிர்மையுற்று வாழ்ந்ததை ஆரியர் கண்டு வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் குறித்தனர். நாகலோகம் இந்திர லோகத்திலும் பார்க்கப் போகந் துய்த்தற்குச் சிறந்த தெனப் புராணங்களும் சங்கவிலக்கியங்களும் செப்பும். நாகர் வட விலங்கையில் மாத்திரமன்றித் தமிழ் நாட்டில் நாக பட்டினம் நாகர் கோயில் என்னும் நாடுகளிலும் உறைந்தனர். நாகர் என்னும் பெயர் இலங்கையிலும் தமிழ் நாட்டிலும் பெருவழக்காய் இருந்து வருகின்றமையால் நாகர் தமிழ்க் கூட்டத்தினரே, கி. பி. 1938-ல் பருத்தித்துறைக்கு அன்றையிலுள்ள விட்டுணு கோயிலின் புறத்தே அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட பொற்றகட்டில் எழுதியுள்ள உரையால் நாக தீவு யாழ்ப்பானம் என்பது தெரிகிறது. இலங்கைத் தீவை ஆரியர் தாமிரபர்ணித் தீவெனவும் கிரேக்கர் தாமிரபர்ணியைத் தப்பிரபான் எனவும் பெயரிட்டனர். மணிமேகலை எழுதிய கூல வாணிகஞ் சாத்தலூர் சமந்தகூடம் இசுத்தினத்தீவில் உள்ளது என்றனர். இரத்தினத் தீவு இலங்கையின் மலைநாட்டின் ஒரு பகுதியே. இலங்கையைப் போத்துக்கேயர் சேரன் தீவு என அழைத்தனர். சேரன் தீவு ஆங்கிலத்தில் சேலன் ஆயிற்று.

தமிழர் வாழ்க்கைச் சிறப்பு

கருமயிரும் கருவிழியும் தல்லுருவும் உடைய ஆடவர்க்கும் நெநுங்கண்ணும் மாந்தளிர் மேனியும் உடைய அழகிய மகளிர்க் கும் தமிழ் நாடு உறைவிடமாக இருந்தது. தமிழ் ஆடவர் தலை

மயிர்க்கு எண்ணெய் பூசிக் குடுமியாகச் சட்டினர்; மகளிர் ஜவகை முறையாகத் தம் மயிரை முடிந்தனர். மேற்குல மகளிர் கண்ணுக்கு வண்ணம் எழுதியும் முகத்திற்குச்சன்னைம் இட்டும் தம்மைஅலங்கரித் தனர். ஆடவர் வேட்டியும் உத்தரீயமும் அணிந்தனர்; மகளிர் இறவுக்கை தாவணி அணிந்தனர். தம்முர் நெல்லரிசி, பளங்கிழங்கு குரக்கன், சாமை, தினை, கம்பு, பயறு. உழுந்து முதலீய ஏற்றிலீ ருந்து உணவு ஆக்கினர். தமிழர் பால் தயிர் நெய் வெண்ணெய் மோர் என்னும் ஆண்நீதயும் விரும்பி உண்டனர். தமிழர் நாகரிக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருட்களை அமிர்தனப் போற்றினர். அமிர்து கடலமிர்து, நாட்டமிர்து, காட்டமிர்து, மலையமிர்தின நால் வகைப்படும். கடலமிர்து ஓர்க்கொலை (அம்பர் என்னும் வாசனைத்திரவியம்) சங்கம் ஒளிர் பவளம் ஒண் முத்தம் நீர்ப்படும் உப்பினோடு ஐந்தென்பர். நாட்டமிர்து செந்தெல் சிறுபயறு சேதா நறுநெய் தீங்கன்ஸ் கதியொடு ஐந்தென்பர். காட்டமிர்து அரக்கு உலண்டு (பட்டு) செந்தேன் அணிமியற்பீலி திருத்தகு நாவியோடு ஐந்தென்பர். மலையமிர்து தக்கோலம் தீம்பூத்தகை சால் இலவங்கம் கர்ப்புரம் சாதியொடு ஐந்தென்பர். மலை மிர்தை மிளகு கோட்டம் அகில தக்கோலம் குங்குமத்தோடு ஐந்தெனச் சூடாமணி நிகண்டு கூறும். இந்நற்பண்டங்களை எல்லாம் தமிழ் மக்கள் நுகர்ந்தனர். இவற்றுடன் மீன் இதைச்சி முட்டை என்பவையும் உண்டனர். கீழ்மக்கள்பனங்கள் குடித்துக் களித்தனர்.

தமிழ் மொழி.

தமிழர் பேசிய மொழி தமிழ்கொழி எனவும், தென் மொழி எனவும் சொல்லப்படும். ஆரியம் என்னும் வடதமொழி பேசிய ஆரியர் தமிழ் நாட்டினரைத் தென்னவர் எனவும், திராவிடர் எனவும் அழைத்தனர். வடமொழி இலக்கணம் எழுதிய பாணிதிக்கு முக்கூட்ட செல்வர் வடமொழி அருளியகாலை அதற்கு இணையாகிய தென்மொழியை அகத்தியஞருக்கு ஒதினர் என்பர் புராணகாரர். வடமொழியும் தென்மொழியும் ஒப்பாகுமென்பதே புராணகாரர் கருத்து அகத்தியர் தமிழை இயல் இசை நாடகம் எனவகுத்து முத்தமிழிலக்கணம் இயம்பினர். அவரிடம் பாடங்கேட்ட மாணவர் பன்னிரு வருள் தொல்காப்பியர் சிறந்தவராவர். தொல்காப்பியர் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியர் எனப் பனம்பாரனார் தாம் தொல்காப்பியத்துக்கு அளித்த பாயிரத்தில் கூறுதலால், தொல்காப்பியர்

ஜந்திரம் என்னும் வடமொழி இலக்கணம் கற்றவராவர். ஜந்திரம் பாணிநி எழுதிய இலக்கணத்துக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட இலக்கணம் எனத்துணியப்படும். பாணிநியின் காலம் கி. மு. 5ம் நூற்றுண் டெவின், தொல்காப்பியர் காலம் கி. மு. 5ம் நூற்றுண்டுக்கு முன் பாகும். ஆரியமும் திராவிடமும் கலந்தமையால், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் என்னும் மொழிகள் தோன்றின. தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் என்னும் செப்பஞ் செய்யப்பட்ட திராவிட மொழிகளுள் தமிழ் தலை சிறந்தது. துணவும் குடும் தமிழ் நாட்டின் வட மேற்கெல்லையில் பேசப்படும் திராவிட மொழிகளே. அவை செப்பஞ் செய்யப்படாத மொழிகள். கொண்டு கூயிகோடா தூடா ஒரியன் இராச மகால் பிராகி என்னும் மொழிகள் செப்பஞ் செய்யப் படாதவை. அவை இந்து தேய மலைகளில் வசிக்கும் குண்றவர்களால் பேசப்படும். பண்டைக் காலத்தில் திராவிடக் கூட்டத்தினர் இம் மலைகளில் ஒதுங்கினர் போலும். இலக்கண முறையாகப் பேசப்படும் தமிழ் செந்தமிழ் எனப்படும். வையையாற்றின் வடக்கும், மருதயாற்றின் தெற்கும், கருவுரின் கிழக்கும், மருவுரின் மேற்கும், என்னும் எல்லைகளை உடைய நாடு செந்தமிழ் நாடென்படும். இலக்கண மரபின்றிப் பேசப்படும் தமிழ் கொடுந் தமிழ் எனப்படும். தெங்பாண்டி நாடு குட்ட நாடு, குட நாடு, கற்கா நாடு, வேஞ்செ, பூழி நாடு, பன்றி நாடு, அருவா நாடு, அருவா வடதலை நாடு, சீதகாடு, பலாடு, புன்னாடு என்னும் பண்ணி ரண்டும் கொடுந் தமிழ் நாடுகள் எனப்படும்.

16. கடைச் சுங்காலத் தமிழ் வேந்தா்

ஏனைய நாட்டு அரசு குடும்பத்தினரிலும் பார்க்கத் தமிழ் நாட்டு அரசுகுடும்பத்தினர் கல்வியை வளர்த்தவில் சிறந்தோராகத் துவங்கினர். தமிழ் வேந்தா் குடிகளைக் காத்தோம்புதவிலும் நீதி செலுத்துதலிலும் ஆர்வமுடையராயிருந்தனர். பாண்டியர் வையைக்கரையிலுள்ள மதுரையில் புலவர் சங்கம் நிறுவித் தமிழை வளர்த்தவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் யாவருக்கும் ஒப்பமுடிந்த உண்மை, கடைச்சங்கம் கி. மு. பல நூற்றுண்டுக்குமுன் நிறுவப்பட்டு கி. பி மூன்றும் நூற்றுண்டு வரையும் நிலைத்திருந்ததென எண்ணப்படும். கடைச் சங்கத்தில் புலவர் நாற்பத் தொன்பதின் மர் உறுப்பினராக இருந்து வெளியிடப்படும் இலக்கியங்கள் செந்தமிழ்நூல்கள் எனக் கொள்ளத் தகுதி வாய்ந்தவையோ அல்லவோ

எனத்தீர்த்தனர். சுங்கத்தின் அங்கிகாரம்பெற்ற இலக்கியங்கள் சில கி. பி. முன்றும் நூற்றுண்டில் தொகூக்கப்பட்டன. அங்ஙனம் தொகுத்த இலக்கியங்களுள் பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு என்பவை சங்ககாலத்து வேந்தளின் செய்திகளைக் கூறுகின்றன.

தமிழ் வேந்தராகிய சேர சோழ பாண்டியர் இமயம்வரை சென்று அம்மலையில் தம் வில் புவி மீச் என்னும் இலக்கினைகளைப் பொறித்தனர் என்பது புலவர்கள் உரைத்த புனுகு என ஒழிக் என்னும் சேரநாட்டிலும் சோழநாட்டிலும் பாண்டிநாட்டிலும் வல்லரசர்கள் இருந்தனர் என்பதை மறுத்தல் இயலாது. உதியஞ் சேர ஸாதன் என்னும் சேரமன்னன் பாண்டவர் கொரவர் என்னும் இருகட்சியினருடைய சேனைகளுக்கும் சோறவித்தான் எனப் புகழியப்பட்டான். கடல் பிறக்கோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன் கடலில் அணைகட்டி நசாடாக்கினான் என்பது பொருந்தும். சேரள் செங்குடுவன் ஆரிய மண்ணர் கனகவிசயரை வென்று பத்தினித் தெய்வத்திற்குச் சிலையைமுதுதற்கு அவர்தலைமேற் கற்கமத்திலநிதான் என்பது புலவர் புனுகு.

சோழமன்னன் பெருநந்தினிளி எதிரிகள் இல்லையெனக் கிளந்து இராக்குயம் வேட்டனன் எனப் பாராட்டப்பட்டான். திருமாவளாவன் என்னும் கரிகாலன் சேரனையும் பாண்டியனையும் வென்னனில் என்னும் களத்தில் வென்றான் எனப் பொருநர் ஆற்றுப்படைகூறும். ‘தெவ்வருடைய அகவிய அரண்களைக் கழுதை பூட்டி கழுதுபாற்படுத்தினோ’ எனப் பல்யாகசாலை முதுகுடுமீப் பெருவழுதி புகழியப்பட்டான். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஆரியப்படை கடந்தான் எனப் பாராட்டப்பட்டான். அகநானூறு தொகுத்த உக்கிரப்பெருவழுதி வல்லரசனுக் மிரிரந்தான். தலையாலஸ் கானத்துக் கெருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் சேர சோழர் என்னும் இருபெரு வேந்தகரையும் ஜம்பெரு வேளிலரையும் தலையாலங்கானம் என்னும் எத்தில் வென்று துவங்கினுளெனவ மதுரைக் காஞ்சியில் கூறப்பட்டுளது. புறப்பாட்டுக்களும் இதை ஆதரிக்கும்.

தமிழ் வேந்தர் படைத்தலைவர், அவைச்சர், தூதுவர், ஒற்றர், பார்ப்பார் என்னும் ஜம்பெருங் குழலினரிடம் ஆசோசனைகேட்டனர். அவர் அரண்மனையில் எண் பேராயத்தினர் சேவித்தனர். கடைச்சங்க காலத்துக் கேரர் தலைநகர் வஞ்சி; சோழர் தலை

நகர் உறையுர்; பாண்டியர் தலைநகர் மதுரை. சிலசமயங்களில் வேந்தர் தம் தலைநகரங்களை விட்டுப் புதிய தலைநகர்களை அமைத் தல் உண்டு. தலைநகரங்கள் மதில்களாலும் அரண்களாலும் அகழி களாலும் மினோகளாலும் காக்கப்பட்டன. மதில்களில் அமைக்கப் பட்ட சில பொறிகள் யவனரூரில் செய்யப்பட்டன.

காவிரிப்பூம் பட்டினம்.

தமிழ் வேந்தருடைய செல்வத்தையும் ஆட்சிச் சிறப்பையும் காவிரிப்பூம் பட்டினம் படம் பிடித்துக் காட்டும். காவிரிப்பூம் பட்டினம் காவேரியாற்றின் மூகத்துவாரத்தில் அமைந்து வணிகத்தால் செல்வம் பெருக்கியது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் சந்திகளில் காவல் புரியும் சதுக்கப் பூதங்கள் தீவினையாளரைத் தம் பாசத்தால் கட்டின. கள்வர் களவு செய்த பொருளை நகர்க் கதவால் வெளியே கொண்டு போதல் இயலாது. நகரத்து வீதிகள் ஆறு சிடந்தன்ன் அகன்ற வீதிகள் என மொழியப்படும். நகர வீதிகளைக் காவலர்கள் சுத்தமாக வைத்திருந்தனர். வீதி தோறும் வணிகரும் தொழில் வல்லுதரும் தத்தம் ஆவணங்களை அமைத்திருந்தனர். அறிஞரும், கலைஞரும், விளைஞரும் வணிகரும் நகரப்பக்கங்களில் உறைந்தனர். மறைவர் வேதம் ஒதும் ஆசிரமங்களும் கலைஞர் கலைப்பயில் கழகங்களும் சமயக்கணக்கர் வாதிக்கும் மன்றங்களும் வாட்போர் பயிலும் தழகங்களும் யானை யேற்றம் குதிரையேற்றம் வில்லித்தை பயிலும் வீதிகளும் பல இருந்தன. நகரத்தில் தேர் கடாவுதலால் விளையும் ஆர்ப் பொலியும் யானைகளின் பிளிந்திருவிலியும் குதிரைகளின் கணைப் பொலியும் அங்காடிகளில் கொள்வோர் கொடுப்போரின் கம்பஸையும் பல்வேறு தொழிலாளரின் இறைச்சலும் ஒன்று கலந்து ஒலித்தன. வீதி தோறும் பன்மீன் விளைஞரும், வெள்ளுப்புப் பகரும் உமணரும் அப்பம் விற்கும் காழியரும், பண்டம் கூசி விற்கும் கவியரும் இறைச்சி விற்போரும், வெற்றிலை விற்கும் பாசவரும், வாசனைத் திரவியம் விற்கும் வாசவரும் உலாவினர். செப்புக் கலன் செய்ஞரும், கருவிகள் செய்யும் கொல்லரும், தச்சரும், அணிகள் சமயப்போரும், வெள்வளை போந்தரும், இவங்குமணி விளைஞரும் தத்தம் மறுதுகளில் இருஇயினர். வேதத்தியல் பொதுவியல் அறிந்த நடிகரும் ஆடல் வல்ல சுத்தரும் பாடல் வல்ல பாணரும் அபிநயம் காட்டும் விறலியரும் ஓசீயரும் சிற்பிகளும் தத்தம் மறுகுகளில் வரித்தனர். என்ன வகைக் கூலம் விற்போரும் வெளாளரும் போர்

வீரரும் தத்தம் விதிகளில் உடைந்தனர். புகை விரிந்தன்ன ஆடை நெய்வோரும் செம்மாரும் சுண்ணமும் வண்ணமும் விதிகளும் மாதரும் தம் கடைகளை வைத்திருந்தனர். விளையாட்டு விதிகளும் நன்ஸீர் இடங்களும் மலிந்து கிடந்தன. அழகிய சாளரங்களை உடைய மேன் மாடங்களும், கோயிற் கோபுரங்களும், நகரினை அணி பெறச் செய்தன. நகரெங்கும் பூந்தோட்டங்கள் மிகுந்தன; அசிற் புகை நகரெங்கும் நருமணம் கமழுச் செய்தது. இத்தகைய நகரங்கள் பல உடையதாகவின் தமிழ் நாடு நாகலோகம் எனவும் இந்திர லோக மெனவும் போகழுமியெனவும் அழைக்கப்பட்டது.

17. சங்கத் தமிழ்

திருக்குறள்

பாண்டியர் மதுரையில் சங்கம் நிறுவித் தமிழை வளர்த்த னர் என்றும். கடைச் சங்க காலத்தில் தமிழ் ஓர் உயர்தனிச்செம் மொழியாகத் துலங்கிற்று. இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்த மிழும் சிறப்பற்று வளர்ந்தன. அக்காலத்திலேயே ஒப்பற்ற ஒழுக்க நூல் ஒன்று தெய்வப்புலவையைத் திருவள்ளுவ நாயனாரால் இயற்றப் பட்டது அந்நால் சீரிய ஒழுக்கத்தினைக் குறள் வெண்பாலால் உரைக்கின்றதாதனின் திருக்குறள் எனப் பெயர் பெற்றது. தமிழ் மொழியில் இயப்பப்பெற்ற ஒழுக்க நூல்கள் யாவற்றிலும் மாத்திர மன்றி பிறமொழிகளில் எழுதப்பெற்ற ஒழுக்கநூல்கள் யாவற்றிலும் பார்க்கத் தலைசிறந்ததாக மினிர்கின்றது. இயற்றமிழின் நலத்தை நாட்டற்கும் தமிழருடைய நாசிரிகத்தின் சௌருபத்தைக் காட்டற்கும் தமிழ்க் கவவையை ஊட்டற்கும் இந்நால் ஒன்றுமே போதும். இந்நால் மேனுட்டார் கீழ்நாட்டார் மேன்மக்கள் கீழ்மக்கள் என்னும் உலக மாந்தர் யாவாக்கும் ஒப்பப் பொதுவாய ஒழுக்கத்தைக் கூறுகின்றதாதனின், உலகிற் சிறந்த பலவேறு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுளது. திருக்குறள் நுதலும் ஒழுக்கம் சைவ மதத்தினர்க்கு மாத்திரமன்றிப் பலவேறு மதத்தினர்க்கும் பலவேறு சாதியினர்க்கும் பலவேறு வருணத்தினர்க்கும் அமைவுடைய தென்ப. மனுதர்ம் சாத்திரம் ஆரியப் பிராமணரின் நன்மை யைப் போற்றி அவர்களின் ஒழுக்கத்தினை வரைகின்றதாகத் திருக்குறள் இல்லறத்திற்கு இன்றியமையாத அறத்தினையும் இன்பத-

தையும் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அரசியலின் இலக்கணத்தையும் இயம்பும் நூலாகத் துவங்குகின்றது. அது அறம் பொருள் இனபம் என்னும் மூன்றின் இலட்சியங்களையும் கூறும் பகுதிகளை உடையதா தவின் முப்பால் எனப் பெயர் பெற்றது. திருக்குறட் செய்யுட்கள் 1330ல் பொய்யா மொழிகள் எனக் கூறவும் வேண்டுமோ? கடைச் சங்கப் புலவர்கள் திருவள்ளுவ மாலைபைப்பாடி மதிப்புரை அளித் தனர் போலும், திருக்குறளுக்குப் பதின்மர் உரை செய்தனர். அவற்றுள் பரிமேஸ்ரகர் உரை யிகவும் பயிலப்படுகிறது.

இயற்றமிழ்

திருக்குறள் இயற்றப்படு முன்னரே எட்டுத்தொகை பத்துச் பாட்டு என்பவற்றின் செய்யுட்கள் சங்கப் புலவர்களால் ஒத்தப்பட்டன. சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை என்னும் காவியங்கள் கடைச் சங்ககாலத்து முடிவில் இயற்றப்பட்டனவை. இவ்வியற்றமிழ்க் காவியங்கள் தமிழ்மொழி கடைச் சங்க காலத்திலேயே ஒப்பற்ற உயர் தளிச் செம்மொழியாக இருந்ததென்பதற்குச் சான்றாக இருக்கின்றன. முதற் சங்கத்தாராலும் இடைச்சங்கத்தாராலும் இயம்பப் பட்ட நூல்கள் கடைச் சங்க காலத்தில் அழிவெய்தியவைபோலும். சில இடங்களில் இலக்கணங்களும் நாடக விலக்கணங்களும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையெழுதிய காலத்தும் இருந்தன.

இயற்றமிழ்போல் இசைத்தமிழ் ஒப்பற்றதென்பது உணரற்பாலது. தமிழ்சை வல்லோர் தம் இசைவன்மையால் யானை புலி, கரடி முதலிய காட்டு விலங்குகளைத் தம் வசப்படுத்தினராம். பொருநர் பாலைப் பண்ணைப் பாடினாராயின் ஆற்றைகள்வரே தங்கையிலுள்ள வானை நமுவில்லீத் தந்தொழிலை மறந்து இன்புற்று உருதுவாராம். இசைத்தமிழ்ப் பாட்டைக் கேட்கும் கயவர்களே தம் பொருளை இசைவல்லார்க்கு ஈவாராம். சங்ககாலத்தில் இசைக்கருவிகளின் வங்க பலவாகும். அவற்றுள் யாழ்கள் நான்கு. பேரியாழ் 21 நரம்புடையது; மகரயாழ் 19 நரம்புகளையுடையது; சகோட்யாழ் 14 நரம்புடையது; செங்கோட்டியாழ் 7 நரம்புடையது. யாழாசிரியர் குழலாசிரியர் ஆடலாசிரியர் பாடலாசிரியர் முதலி யோரின் இலக்கணங்களையும் இசைக்கருவியின் அமைப்பையும் தம் முறையில் அடியார்க்கு நல்லார் விரித்து விளக்குகின்றவராதவின்,

ஆண்டுக் காண்க. தமிழ்ப் பாடல்கள் பண்ணுக் கிசையப் பாடப் படுவன. பண் 7 சரங்கான்டது. சட்சம், ரிடபம், காந்தாரம், மத்யம், பஞ்சம், வைவதம், நிடாதம் என்பன வடமொழிகள். தென்மொழியில் அவை குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, வீளி, தாரம் என வழங்கின. பண்டு நெட்டெடுத்து ஏழும் சரங்க லோச்சடின. பெரும் பண்கள் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என சென்ப. பாணரும், கூத்தரும், விறலியரும் தமிழ்வேந் தர் மூவரிடமும் வேளிர்களிடமும் சென்று நம்பாடற்றிறணையும் ஆடற்றிறணையும் காட்டிப் பரிசில் பெற்றனர். அரசர்களே பாணர் களை வரவேற்றுப் பட்டாடை யுடுத்திப் பொறுகின்னத்தில் மதுவ வித்து அரசவையிலிருத்தி யானைகளும் ஊர்களும் அளித்தார்களா யின் இசைத்தமிழின் திறத்தை எண்ணியெண்ணி இசைவிருப்புடையோர் இறும்புது எய்துதல் வியப்போ? பாணர் தாம்பரிசில் பெற்ற முறையைத் தம் நண்பருக் கெடுத்துக்கூறி அரசவை சென்று பரிசில் பெறுமாறு ஆற்றுப்படுத்தினர். பரிபாடலும் தேவாரங்கள்போல் பண்ணுடன் பாடப்படும்.

நாடகத் தமிழ்.

நாடகத் தமிழின் ஆரம்ப வரலாறு தெரிகின் றிலது. முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் முத்தமிழின் சுவையைக் காட்டும் தனிச் சிறப்புடைய நாலாகத் திகழுகின்றது.

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங் கூற்றுவதும்
உயர் சால் பத்திவிர்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழு விளை உருத்துவந்து ஊட்டு மென்பதும்”

என்று உரைக்கப்படும் மூன்று இலட்சியங்களை விளக்கும் நோக்க மாகவே சிலப்பதிகாரம் இயம்பப்பட்டது. இளங்கோவடிகளின் அகவற் பாக்களும் இசைப் பாடல்களும் தெஞ்சை அள்ளும் தன்மையன. கானல் வரி வேட்டுவ வரி ஆய்ச்சியர் குரவை ஒன்றக்குரவை என்னும் இசைப் பாடல்களுக்கு ஆங்கில நாடகங்களியர் சேக் பியரின் இசைப்பாடல்களே நிகராகா. தமிழ்ப் பறத நூல்கள் கூறும் ஆடல்களை விறுசீயர் எங்களும் பயின்று ஆடுகிறார்கள் என மேற்கூட்டார் ஆச்சரியப்படுகின்றனர். ஆடற்கூத்தின் வகைகளை யும் நடைச் சுவைகளை இலக்கணங்களையும் சிலப்பதிகாரத்தின்

உரையில் காண்க, தமிழ் தாட்டில் ஆரியக் கூத்தும் தமிழ்க் கூத்தும் சிங்களக் கூத்தும் ஆடப்பட்டன. சம்பங் கூத்து தோற்பாவைக் கூத்து என்னும் வினோதக் கூத்துக்களும் ஆடப்பட்டன. இக் கூத்துக்களின் இலக்கணங்கள் எல்லாம் அகத்தியஞரால் உரைக் கப்பட்டன. பீன்பு செயிந்றியனார் பரத சேஞ்சுதியார் மதி வாண ஞார் முதலியோரால் விளக்கப்பட்டன. கூத்து, நாடகம் என்பவற் றின் இலக்கணங்கள் எல்லாம் அழிவெய்தின, எனினும் அவ்விலக்கணங்களில் இருந்து எடுத்த குத்திரங்களை அடியார்க்கு நல்லார் உரையிற் காணவாம்.

18. தமிழர் போர் முறை

தமிழர் பண்ணோலையில் மாத்திரமன்றிச் செப்பேடுகளிலும் ஏற்பாறைகளிலும் தம் போர்ச் செய்திகளை எழுதினராகவின் தமிழ்ப் போர் முறைகளின் தொன்மையும் பெருமையும் இங்கு அறியலாம். தமிழர் போர்முறை இந்திய தேயத்து ஏணைய மக்கட்கூட்டத்தினருடைய போர்முறைகளை ஒத்தன. ஆயினும் தமிழ்ப் போர் முறைகள் தனிக்கிறப்பு உடையன என்பதைப் புறப்போருள் இலக்கணம் கருத்திற்கும். தமிழர் போர்ந்தி வழுவாது ஒழுகினார் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது. அதுமத்தோய்மார் தம் குமாரர் போரில் இருந்து வர்ட்டனராயினும் ஆயகரூர். முதலிற் புண்படாயல் இறந்த நேதக் கண்டு வீரத்தாய்மார் மதிழ்ச்சியடைந்தனர் எனப் புறப்பாட்டுனர் நல்லினும். தமிழர் வேந்படை தேர்ப்படை குதிரைப்படை யாணப்படை கப்பற்படை என ஐவகைப் படைகள் வைத்திருந்தனர்.

தமிழர் போர்த் தொடக்கமாக ஆற்றிரை கவர்தல் வழக்கம், நிரை கவருயின் விரிச்சியோர்தல் உண்டு. இவ்விரிச்சி யோர்தலில் நிமித்திலை ஏசி நன்றியித்தும் பார்ப்பர். போர்மேற் செல்லும் வீரர் மலரும் நெல்லும் தூஷிச் சுக்கிமறியாட்டைப் பலியிட்டுப் போர்த்துதயவங்களைக் கொடுப்பி வணங்குவர். நிரை கவர்தலும் மீட்டலும் வெட்டுத்திலை எனத் தொல்காப்பியம் உரைக்கும். மன்னிடத்துள்ள வேட்ஜையால் இருவேந்தர் களத்தில் போராடல் வஞ்சித்திலை எனப்படும். அரடை கலைத்தலும் அதனை உள்ளிருக்கும் வேந்தன் காத்தலும் உழில்குத்திலை எனப்படும். யானை குதிரை

தேர் காலாள் என்னும் நால் வகைத் தாணையோடு புகழ்கருதிக் களங்குறித்துப் பொருதல் தும்பைத் திணையாகும். பகைவரைக் கொன்று ஆரவாரித்தல் வாகைத் திணையாகும். போர் ஒழிந்த புறப்பொருள்களைக் காஞ்சித்திணையும் பாடான்திணையும் புகலும். அறம் பொருள் இன்பம் என்பவற்றின் நிலையாகை கூறல் காஞ்சித் திணையின்பாற்படும். பரிசில் வேண்டிப்புலவன் ஒருவன் புரவலன் ஒருவனின் வண்மையையும் கொற்றத்தையும் புகழ்தல் பாடான் என்னும் திணையாகும். திணைக்கு உரியார் தம் ஒழுக்கத்துக்கு உரிய பூச் சூடுதல் உண்டு. போரில் இறந்த வீரரின் புகழை நாட்டற்கு வேந்தர் கல்லெடுத்து வீரவின் வீரச்செயலை எழுதி நடுதல் உண்டு. போரில் இறப்போர் வீரசுவர்க்கம் புதுவாராகளின் நடுக்க்களை வழி படுதல் நடைபெற்றது. பண்டைத்தயிழுர் மானத்தைத் தமிழியிரி னும் ஓம்பினர். தோல்வியடைந்தோரும் தம் நோக்கம் சித்தியடையாதோரும் வடக்கிருந்து வீரசுவர்க்கம் அடைந்தனர். வடத்தையைப் பார்த்திருந்து ஆசைகளை வென்று உண்ணுதிருந்து உயிர்துறத் தல் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்றது. கோப்பெருஞ் சோழன் தன் குமரர் தனக்கு எதிராகப் போர்க்கு ஏழுந்தனராக வடக்கிருந்தான். சோழமன்னன் வடக்கிருந்தானாக, அவனுடைய நன்பன் பிசிராந்தையார் என்னும் புலவரும் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார். கோப்பெருஞ் சோழனுடைய வேறெற்ற நன்பன் பொத்தியாரும் வடக்கிருந்தனர். இவர்கள் வடக்கிருந்த வரலாறு புறப்பாட்டுக்களில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் துறைகளாகத் தொல்காப்பியனார் வகுத்துள்ளார். அத்துறைகளின் சிறப்பீயல்புகளைக் கூறின், மிக விரியுமாகவின் கூருது விடுகின்றும்.

19. தமிழ் கவு மணம்

பண்டைத் தமிழ் மக்களின் மனமுறை ஆரியருடைய மணமுறைகளோடு வேற்றுமைப்படும். ஆரியர் கைக் கொண்ட பைச்சாசம், இராக்கதம், பிரகம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், பிராசாபத்தியம், ஆசரம் என்னும் மணங்களைத் தமிழ் நாட்டில் குடியேற்ய ஆரியர் கைநிட்டிலர். பைசாசமும் இராக்கதமும் இழிந்தோருடையமணமாகும். பிரமழும் தெய்வமும் ஆரிடமும் வேள்வித்தீ முன்னர் பிராமணர் செய்யும் மணமாகும். பிராசாபத்தியம் பெந்றேர் பேசி ஒழுங்கு செய்யும் மணமாகும். பிராசாபத்தியம் பிராமணர்

அரசர் வைசியர் என்னும் மூவகை வருணத்தினருக்கும் உரியதாகும் . கோவலன் கண்ணகி மனம் பிராசாபத்தியமாகும் கொல்லேறு கோடல் என்னும் ஏறு தழுவுதல் தமிழ் நாட்டு இடைக் குலத்தினரால் கைக்கொள்ளப்பட்டது. எனினும் ஆயர் களவு மனத்துக்கும் உரிய ராவர். கந்தருவம் என்பது யாழோர் என்னும் தேவ சாதியினர் செய்யும் மனமாகும். இக் கந்தருவம் தமிழருடைய களவு மனத் துடன் ஒருபுடை ஒட்கும். தலைவனும் தலைவியும் நேரிற்கண்டு காத வீத்தல் களவு மனமாகும். இக் களவுமனமே தமிழ் நாட்டில் பெரு வழக்காய் இருந்தது. இக் களவு மனம் பிற்காலத்தில் கண்டிக்கப் பட்டுத் தமிழ் நாட்டில் வழக்கற்றது. உலக வழக்கு அற்ற போது ஒரும் இக் களவு மனமே தமிழிலக்கியங்களில் போற்றப்படும். தமிழருடைய களவொழுக்கத்தினைத் தொல்காப்பியர் அகத்தினை யியலி ஒரும் களவியலிலும் கற்பியலிலும் விர்வாக வகுத்தனர்கள். கவித் தொகையிலுள்ள செய்யுட்கள் தொல்காப்பியர் வகுத்த ஏறுதினை ஜௌயும் வருணிக்கும் சிறந்த இலக்கியமாகும். ஏழுதினைகளின் இயலைச் சுருக்கிக் கூறுவாம்.

உருவாலும், திருவாலும், குத்தாலும், குணத்தாலும் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் தெய்விக்கமாக ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கூடுதல் களவெனப்படும். தலைவன் ஒருவன் வேட்டையாடித் தமியனுகை மலைச் சாரலில் வந்து அவன் தினைப்புனங் காத்தும் தம் தோழியரோடு விளையாடியும் பொழுது போக்கும் தலைவியை எதிர்ப்பட்டு

‘அணங்கொ ஸாம்ஹயில் கொல்லோ கணங்குழை
மாதர் கொல் மாலூமென் நெஞ்சு ’

எனஜயமுறுவன். ஐயந் தெறிய பின் யாதேனும்வினாவி வண்டோச்சி மருங்கணைந்து புணர்ந்து பிரிந்து பின்னரும் அம் மெய்யுறு புணர்க் கியை விரும்பித் தன் பாங்களின் உதவியாலும் தலைவியின் தோழி யின் உதவியாலும் பகற்குறி இரவுக்குறிகளை உணர்ந்து தலைவியுடன் பிறர் அறியாமற் தலைவன் கூடுதல் களவொழுக்கமாகும். இக் களவொழுக்கம் அலராயின் தலைவி இற்செறிக்கப்படுவன். தலைவி ஆற்றுது இறந்து படுவன் எனத் தோழியால் உணர்த்தப் பெற்ற தலைவன் தலைவியைத் தன் இல்லத்துக்குக் கூட்டிச் செல்லுதல் உடன்போக்கெனப்படும். பின்னர் இருவர் பெற்றேரும் தலைவன் தலைவியரை இல் வாழ்வில் இருக்கச் செய்தல் கற்பியல் எனப்படும்.

களவோமுக்கம் ஜந்திணையாக வசூக்கப்படும். கூட லும் கூடல் நிமித்தமும் குந்துசியெனவும், ஆற்றியிருத்தலும் ஆற்றியிருத்தல் நிமித்தமும் முல்லை யெனவும், ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் மருத மெனவும், இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் நெய்தல் எனவும் பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் பாலையெனவும் சொல்லப்படும். ஒத்தகாமம் அல்லாத ஒழுக்கம் இரண்டானா. அவை கைக்கிளை எனவும், பெருந்திணை யெனவும் கூறப்படும். காமஞ்சாலா இளமையோனைக் காதலித்தல் கைக்கிளை எனப்படும். அது ஒருதலைக் காமம் எனவும் பெயர் பெறும். நங்கை யோருத்தியின் உருவிலும் திருவிலும் மயங்கிய ஒருவன் அவளைப் பெற்றிலனுயின் வரை பாய்ந்து இரத்தல் உண்டு. காதலியின் காதலைப் பெருத ஒருவன் தான் மடலேறுவான் என அறிவிப்பன். மடலேறுவோன் திகம்பரலைப் படலெங்கும் நீறு பூசித்தானே தலைவியின் உருவத்தைக் கிழியிலே தீட்டித் தல்லையும் ஏழுதிக் கைப்பீடித்து ஆசார நித்திஸரயின்றி அக்கிழி மேற் பார்வையும் சிந்தையும் இருத்தி வேட்கை வயத்தனும் மழை வெயில் காற்றுக்கு அஞ்சாது நிற்பன் என்பர். மடல் ஏற்றோன் பணங்கருக்கால் செய்த குதிரை மீது ஏறி ஊர்த்தெருவில் செலவன். அரசனைனும் சால்க்கோரைனும் அங்குளம் மடலேறுவோனுக்கு அத்தலைவியை மனம் பேசித் தலைவியின் பெற்றீருந் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பர். மடலேறிய ஒருவனை ஒருத்தி மறுத்தாளாயின் அவளை ஒருவரும் மணஞ்சு செய்யார்.

இனி ஒந்தகாமம் அல்லாத ஒழுக்கம் இரண்டனுள் பெருந்திணையை விளக்குவார். முத்தாள் மாட்டும் கள்ளுண்டாள் மாட்டும் துயின்றுள் மாட்டும் காதல் கொள்ளல் பெருந்திணையாகும். பெருந்திணை கழி பெருங்காம மாக்களின் இழிந்தோருக்கடய ஒழுக்கமாகும்.

காமத்தால் வருந்தும் மகளைப் பேய்க் கோட்டப்பட்டாள் என என்னி மூடச்சனங்கள் முருகனின் பூசாரியக்கய வேலைன் அழைப்பித்துப் பார்ப்பித்தல் வேலன் வெறியாடல் எனப்படும்.

இல்லறம் நடாத்தும் தலைவன் பறத்தை காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிதல் உண்டு. இவிப் பொருள் தேடும் நோக்கமாகவும் ஒதற் பொருட்டும் தூது நிமித்தமாகவும் அரசியற் சேவை காரணமாகவும் தலைவன் தலைவியைப் பிரிதல் வழக்கம். ஒதலுக்குப் பரிசோன முன்று ஆண்டுகளுக்கு மேல் பிரிந்திருத்தல் பழை. பொருள் வயிற் பிரிச்வாரும் அரசியற் சேவை காரணமாகப் பிரிவோரும்

, ஓராண்டு கழியுமுன் வீடு திரும்புதல் வழக்கம்: பொருள் வயிற்செல் தல் மேல் வருணத்தினருள் வணிகர்க்கு உரியதாகும்.

களவொழுக்கத்தில் பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் ஜூயர் யாத்தனர் கரணமென்ப, முனிவர்கள் மேல்வருணத்தி எருக்கு ஒரு கரணமும் கீழ் வருணத்திவருக்கு வேறொரு கரணமும் யாத்தனர். தமிழ் நாட்டில் பிராமணர் அரசர் வேளாளர் என் போர் மேல் வருணத்தினர் என அழைக்கப்படுவர். கலித்தொழில் செய்வோர் கீழ் வருணத்தினர் எனப்படுவர். வணிகரும் வேளாளரும் பெரும்பாலும் தம்மக்களுக்கு மண்பேசி ஒழுங்கு செய்தனர். இது பிராசாபத்தியமாகும்.

20. தமிழ் மேஜைத்தேய வணிகம்

தமிழர் மேஜைத் தேயத்தோரோடும் கைழத் தேயத்தோரோடும் பெரும் வணிகம் நடாத்தினர். மேஜைத்தேய வணிகத்தை முதற் கண் ஆராய்காம். யூதமொழியில் மயிலின் தேஷக துகி எனப்படும் எனவும், தமிழர் யூதரோடு வணிக்கும்செய்து மயில் குரங்கு அரிசி முதலியன் விற்றனர் எனவும் ஆராய்ச்சியானர் கூறுவர்.

பிஸ்சீர் ‘ஸரயர்டிடன்’ என்னுந் துறைகளிலிருந்து புறப் பட்டுச் செங்கடால் கடந்து இந்துக்கணர் யடைந்து மயிற்கூரைக் கேதக்கமரம், மிளகு, முத்து, பட்டி, பருத்திப்படைவை முதலிய பண்டங்களைப் பெற்றுச் சென்றனர். அதன்பின் எகிப்தியரும் யவனரும் உரோமரும் மிளகு, முத்து, ஆரம், என்னைய், பருத்திநூலாடை முதலிய பண்டங்கள் பெறுதற்குத் தம் மரக்கலங்களில் வந்து தமிழ்த்துறைகளில் இறங்கினர். யவனர் தமிழ்நாட்டுப் பண்டங்களைக்கொண்டு செல்லுமல்லாமல் தமிழ்க் கலைகளையும் தமிழ்மொழிகளையும் கொண்டு சென்றனர். அரிசி, கறுவா என்னும் தமிழ்மொழிகள் ஓரிசா கறுப்புவா என்னும் யவன மொழிகளாயின. சி. பி. 400ல் யவனர் சிந்து தேயத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் பண்டமாற்றுச் செய்தன ரெணக் கெளத்திலியர் தாம் எழுதிய அர்த்தஙாத்திரத்தில் குநிப்பிட்டனர். தமிழ் நாட்டிலும் கலிங்க நாட்டிலும் தெய்யப்பட்ட புகைவிரிந்தனை நுண்ணிய மதிவின் புடைவைகளே எகிப்திய மண்ணரால் வீரும்பீ அணியப்பட்டன, யவனர் தமிழ்த் துறைகளில் இறங்கித்தோற்குப்பிங்கிமதுக்கொணர்ந்து தமிழர்க்கு

விற்றனர். யவனர்செய்த விளக்குகளும் பாலைகளும் தமிழ்த் துறை களில் விற்கப்பட்டன. யவனர் தமிழ்ப் பட்டினங்களில் ஆவணங்களை அமைத்திருந்தனர். யவனர் தமிழ் வேந்தர்க்கு யந்திர வல்லோ ராயும் மெய்காப்பாளராகவும் சேவித்தனர். கி. பி. 17ம் நூற்றுண்டுகளில் தமிழ்நாட்டுவணிகத்தைக் கைப்பற்றுதற்கே போது துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் ஆங்கிலரும் வந்தனர். என்னுடைய உரோமர் தமிழரோடு செய்தவணிகத்தை இயம்புவாம்.

தனிக்கோற் காலத்திலே உரோமர் கிழமைத்தேயத்தாரோடு வாணிகளுக்கு செய்யத் தொடங்கினர். யவனர் தமிழ் நாட்டில் இறங்கித் தமிழரோடு வாணிகளுக்கு செய்தனர் என்பது அகநானாறு புற நானாறு பத்துப் பாட்டு முதலிய சங்கநால்களாலும் சிலப்பதிகாரத் தாலும் புலப்படுகின்றது. தமிழர் முதன் முதல் யவனரோடு பழகினராதவின் உரோமரையும் யவனரெனக் கருதியிருத்தல் கூடும் உரோமருடைய வாணிகத்தைபற்றி ஆசிரியர் முத்த பிள்ளை (கி.பி. 701) என்பவர், உரோமர் இந்தியருக்குப் பெருந்தொகையான பொன்னைக் கொடுத்துப் பட்டாடைகளையும் மினகு இலவங்கம் முதலிய வற்றையும் முத்து இரத்தினம் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் வாசனைப் பொருள்களையும் பெற்றனர் எனக் கூறினார். இவண்டன் பல்கலைக் கழகத்துப் பண்டை வரலாற்றுச்சிரியர் உவாமிங்ரன் என்பார் இலத்தின் கிரேக்க நால்களை ஆராய்ந்து, உரோமரும் யவனரும், சீனர் இந்தியர் என்னும் கிழமைத் தேயத்தாரோடு பண்ணுறவுண்டுகள் வாணிகம் நடாத்தினார் எனச் செப்புகின்றனா. பெரிப்புனூசு என்னும் நூல் எழுதிய கிரேக்க ஆசிரியரும், உரோமர் கிழமைத் தேயத்தாரோடு செய்த பண்டமாற்றைப் பற்றி விரித்தெழுநியுள்ளார். இப் பாலு என்னும் யவனன் செங்கடலூடாகச் சென்று அராபிக் கடலிற்புக்குச் சோழகம் தென் மேற்கிலிருந்து பெயரும் பருவக்காற்றை உணர்ந்தான் என மேற்கூறிய ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். செங்கடலை எரித்திரையன்கடல் என அவர் கூறினார். சோழக்காற்றை யவனர் இப் பாலு என்னும் பெயரால் வழங்கினராம். இப் பாலு என்னும் பெயர் அராபிக் கடலையும் கட்டிற்று.

எகிப்தியர் செங்கடற்கரையில் பெருநிலீன்னும் துறைமுகத்தை நிறுவினர் பெருநிசித் துறையிலிருந்து சேர நாட்டுள்ள முசிறி என்னும் பட்டினத்தை நாற்பது நாளில் அடையலா மென்ப. கி. மு. 608-ல் எகிப்தேய நெமிவேந்தனுக்குக் கீழ் நெக்கோ II என்பவன் தேசாதிபதியையிருந்தான். அவனுடைய ஆணைப்படி எகிப்திய மாலுமி ஒருவன் ஆபிரிக்காக் கண்டத்தைச்சுற்றிக் கடற்பிரயா

னம் செய்தனளி எனத்தெரிகிறது. எகிப்திய மன்னன் இராமசினி II செங்கடலையும் நெல் நகியையும் இணைத்தற்கென ஒரு வாய்க்கால் தோண்டினவேன எகிப்திய சரித்திரங் கூறுகின்றது. யவனர் எகிப்து நாட்டைக் கைப்பற்றி யாண்டகாலத்தில் செங்கடலையும் மத்தியதரைக்கடலையும் இத்தகைய ஒரு வாய்க்காலால் இணைத்தல் அவசியமென உணர்ந்தனர். எகிப்தை ஆண்ட யவன மன்னன் தாலமி II என்பான் கி. மு. 284ல் மேற்கறிய வாய்க்காலைப் பின் னரும் அகழ்வித்தான். இங்ஙனம் யவனர் தம்கப்பல்களீற் புறப்பட்டு நெல்நதிவழியால் வந்து வாய்க்கால் வழியாகச் செங்கடலைச் சேர்ந்தார்கள். யவனர் செங்கடலூடாகச் சென்று பார்சிய விரிகுடாத் துறைகளிலும் தென்னிந்தியத் துறைகளிலும் பண்டமாற்றுச் செய்து ஏனினர். நெல்நதியின் வாய்க்காலபல நூறு ஆண்டுகள் உபயோகிக்கப்பட்டதெனத் தெரிகிறது. உரோமாபுரத்திலீருந்து புறப்பட்டு புற்றுயோவித் துறை வழியாக நெல் நதியின் முகத்துவாரத்திலுள்ள அலைச்சாந்திரியா நகரில் இறங்க, இருபது நாட் செல் லும். அலைச்சாந்திரியாவிலிருந்து நெல் நதி வழியாலோ தரை வழியாலோ சென்று செங்கடலிலுள்ள துறையாகிய பெருநிசியில் கப்பலேறி ஆடி மாசம் புறப்பட்டால் புரட்டாசியில் தமிழ் நாட்டை அடையலாம். சோழம் நின்று வாடை தொடங்கிய பின் மாலுமிகள் முசிறியிலிருந்து மார்கழி மாதம் புறப்பட்டுப் பங்குனியில் எகிப்தை அடைவார்கள்.

கடல் மார்க்காராகச் செய்யும் வாணிகத்தையும் தழைமார்க்க மாகச்செய்யும் வாணிகத்தையும் காத்தற்கே அகத்தன் பாதியரோடு போர்புரிந்தனன் எனச் சரித்திரவாசிரியன் தாலமியும் இசுதிராபோ வும் உரைக்கின்றனர். யவனன் ஒருவன் இலங்கையில் இப்பூர் என்னும் இடத்தில் இறங்கினான் எனவும், இலங்கை மன்னன் கி. பி 41-ல் தூது அனுப்பினான் எனவும் யவனர்கூறுப. தனிக்கோலன் டொமிசியானன் என்பவன்காலத்திலிருந்த மாசாலின் குவிந்திலியன் எச்ராசியன் என்னும் ஆசிரியர்கள் உரோமரும் யவனரும் இந்தியரே. (டு பண்டம் மாறிவர் என நூவன் றனர். யவனர் கடற்கள் வருக்குத் தப்பிக் கலங்கரைவிளக்கங்களைக் கவனித்து முசிறியிலும் தாமிரபர்ணியின் முகத்துவாரத்தில் நிறுவப்பட்ட கொற்றையிலும் காவிரியின் முகத்துவாரத்தில் நிறுவப்பட்ட காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலும் இறங்கினார்கள். கூவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் யவனர் இருக்கை புறப்பானதென இளங்கோவடிகள் விளம்பினர். யவனர் வாணிகஞ் செய்ததுமன்றி மெய்காப்பாளராக ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்

செழியன் முதலிய மன்னர்பால் ஊழியர்க்கெய்தனரெனவும் அறியக் கிடக்கின்றது. யவனர் தம் பாலை விளக்குகளையும் குப்பியில் கொண்டுவரும் மதுவினையும் தமிழருக்கு விற்றனர். தமிழரிடம் யானைக்கொம்பு முத்து மிளகு இரத்தினம் தூசு என்பவற்றைப் பொன்னையம் கொடுத்துப் பெற்றனர். ஈண்டு யவனரைப்பற்றித் தமிழ்நூல்கள் கூறும் செய்திகளுட் சிலவற்றைக் குறித்தல் ஏற்பட்டத்தாம்.

அவை : -

“ சேரலர்

சன்னியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமா ணன்கலம்
பொன்னெடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி யார்ப்பெழு வளைஇ
அருஞு சமங் கடந்து படிமம் வல்விய
நெடுநல் யானையடு போர்ச் செழியன் ” (அகம் 149)

“ கலந் தந்த பொற்பரிசம்
கழித்தோன்னியாற் கரைசேர்க்குந்து ;
மலைத் தாரமும் கடற்றூரமும்
தலைப் பெய்து வருநர்க்கீழும்
புனலங்கள்ளின் பொலந்தார்க் குட்டுவன்
முழங்குகடன் முழவின் முசிறி யனன் ” (புறம் 344)

“ யவன ரியற்றிய வினைமாண் பாலை
ஷக்யந் தையகனிறைய நெய்சாரிந்து ” (தெடுநல்வாடை)

“ யவனர்

நன்கலந் தந்த தண்கமழு தேறல்
வயாண்செய் புனைகலத் தேந்தி நாஞு
மொண் வடாடி மகளிர் மடுப்ப ” (புறம் 56)
என்பனவாம்.

இனி இலங்கையிலிருந்து முத்தும் இரத்தினமும் யானைக் கொம்பும் சங்கும் ஏற்றப்பட்டன. இவ்வாணிகம் முறையே யவனராலும் உரோமராலும் அராபியராலும் நடத்தப்பெற்றது. தென்னிந்திய நாணயங்கள் உரோமநாடுகளில் கிடைக்கப் பெறு மையால் தமிழர் உரோமரிடம் பெரும்பாலும் பண்டம்வாங்கவில்லை என ஊகிக்கப்படுகின்றது. உரோமருடைய நாணயங்கள் தமிழ்

நாடுகளில் கிடைப்பனவரகையால் உரோமர் பண்டம் வாங்கினு
ரெனக் கருதப்படுகின்றது. குடியரசுக் காலத்தவரான உரோமரு
டைய நாணயங்கள் வடமேற்கு இந்தியாவில் அகப்பட்டன. அகத்
தன் முதல் நீரோ ஈருன தனிக் கோலருடைய தங்கநாணயங்கள்
தமிழ் நாட்டிற் பலவிடங்களில் ஆராய்ச்சி வல்லோரால் கண்டெ
டுக்கப்பட்டன. தனிக் கோலர் இனரைப்பிரியன் காயன் நீரோ என்
போரின் இலச்சினை பதிக்கப்பெற்ற நாணயங்கள் கோயமுத்துரில்
கண்டெடுக்கப்பட்டன. இரைப்பிரியனின் நாணயங்கள் 1007
கிடைத்தன. அகத்தரின் நாணயங்கள் 453 கிடைத்தன. இலங்கை
யில் எடுக்கப்பட்ட நாணயங்கள் கி. மு. 3-ம் நூற்றுண்டு முதல்
கி. பி. 5-ம் நூற்றுண்டு வரை அச்சிடப்பட்டவை.

மாக்கன் ஒளரீவியன் காலந்தொட்டு உரோமர் தமிழுரோடு
செய்த வாணிகம் குன்றிய எதனக் கருதப்படுகிறது. பிற்காலத்துத்
தனிக்கோலருடைய நாணயங்கள் தமிழ் நாடுகளில் கிடைக்கவில்லை
பகைவர் மிகுந்தமையாலும் தொற்றுநோயால் உரோமர் பீடிக்கப்
பட்டமையாலும் கிறித்தவர் முத்து வைரம் பட்டு முதலியவற்றை
அணிதலைக் கண்டித்தமையாலும் உரோமர் வாணிகம் குன்றிய
எதனலாம். எனினும் கிளி, மயில், மூலிகைகள், மிளகு, இஞ்சி, எண்
ணைய், அரிசி, பருத்தி, நுண்ணிய ஆடைகள், வைரம், இரத்தினம்,
ஆழமோடு, சாயம், சந்தனம் வாசனைப் பொருட்கள் என்பவை
தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகங்களிலிருந்து பேருடைக்கு ஏற்றுபதி
செய்யப்பட்டன.

அரிசி, இஞ்சி என்னும் மொழிகள் இலத்தின் மொழியிலும்
யவன மொழியிலும் வழங்கப்படுதல் என்று நோக்கற்பாலது. சருங்
கறி வெண்கறி நெடுங்கறி என்னும் மூன்று வகை மிளகும் ஏற்று
உதி செய்யப்பட்டன. கொத்தர் வெந்தவ அலாறிக்கு என்பான்
உரோமரிடம் பொன்னும் 3000 மூடை மிளகும் திறையாகப் பெற்
ரூங். மிளகு சர்தோய்க்கு மருந்தெலவும் இத்தாலியிற் பயிரிடப்
பட்ட மிளகு காரமில்லா ததெலவும் பினினி கூறுகின்றார். இலங்கையிலிருந்து
கிராம்பு, இரத்தினம், சங்கு, மல்லி, எண்ணைய்,
தேன், தேங்காய், சருக்கரை, பாக்கு முதலியன ஏற்றுமதியாயின
எனத்தெரிகிறது.

21. தமிழர் கீழத்தைய வணிகமும் குடுபோற்றும்.

இனித் தமிழர் கீழத் தேயத்தோரோடு செய்த வணிகத்தை இயம்புவாம். தமிழர் கிழக்கே கடாரம் சாவகம் சுமத்தினரா பாளி முதலிய தேசங்களில் தம் கடைகளை நாட்டினார். கம்போடியா சையம் சினம் என்னும் தேயங்களிலும் தமிழர் வணிகம் நடாத்தினார். கீழத் தேயங்களிலிருந்து தமிழர் உணவுப் பொருட்களும் கறிச்சரக்குச்சளும் பட்டாடைகளும் பெற்றனர். தமிழர் மிளகு முத்து இரத்தினம் முதலியனவற்றை விற்றனர்.

தமிழருடைய கப்பற்படைகள் முனிறி தொண்டி கொற்கை சாவியூர் காவிரிப்பூம் பட்டினம் முதலிய துறைகளைக் கடற் கள்வர் அனுகாமலும் பிறதேவத்தோர் கடல்வழி வந்து தமிழ் நாட்டில் சூறாடாமலும் காத்தன. அக்கப்பற் படைகளின் உதவியால் தமிழர் பல குடியேற்றங்களை நிறுவக்கூடியதாயிற்று. வடவிந்தியர் யாதொரு குடியேற்றமுமின்றி யிருக்கத் தென்னிந்தியர் கீழ்த்திசை யெங்கும் குடியேற்றங்களை நாட்டினார். சோழரும் பாண்டியரும் இலங்கையிற் பல முறை குடியேற்றங்களை நிறுவினார். பொலநுவே ரையில் சோழர் கட்டிய சிவன் கோயில் இரண்டு பாழாயிருக் கிண்றன. தமிழர் தென் மேற்கே மாலை தீவுகளிலும் இடைக்குத் தீவுகளிலும் கூடியேறினார் தென்கிழக்கே சாவகம் பாளி முதலிய தீவுகளிலும் இந்திய சிங்ககுடா நாட்டிலும் குடியேறினார்.

கி. பி. 2-ம் நூற்றுண்டிலே இந்திய சிங்க குடாநாட்டின் தென் கரையில் சம்பா என்னும் இராச்சியம் சபபா என்னும் தலை நகரை உடையதாயிருந்தது. இச் சம்பா நாடுகளில் சிந்துக்கள் வசத்தளரை யவனவாசிரியன் தொலமி எழுதியிருக்கிறான். கம்போசம் என்னும் கம்போடியா தேயத்திலும் இந்து வைதிக மதம் பரவியிருந்தது. கம்போடியாவிலே அங்கோர் என்னும் இடத்தில் இந்துக் கோயில் ஒன்று பாழாயிருக்கிறது. கி. பி. 1000 வரையும் கம்போடியாவை ஆண்ட அரசர் இந்துப் பெயர்களையே குடினர், சயவர்மன், யசோவர்மன், இந்திரவர்மன், குரியவர்மன் முதலி யோர் அங்கோரத் தலைநகராயுடையராய் இருந்தனர் போலும். கோயில்களிலுள்ள கல்வெட்டெல்லாம் ஆரிய மொழியிலே எழுதப் பட்டன. பௌத்தமதம் இந்துமதத்தின் ஒரு கிளையாக எண்ணப் பட்ட பொதிலும் அதிகம் பரம்பவில்லை. கி. பி. 7-ம் நூற்றுண்டில்

தமிழ்த் தலைவராகிய உருத்திரவர்மன் பவாஷ்மன் மசேந்திரவர்மன் முதலியோர் சம்பாளில் ஆண்டனர். சீன யாத்திரீகள் சாவாங்கங் (சுயன்சங்) (631-33) ல் சம்பாபுரத்தைத் தரிசித்தவனும். பிற் காலத்தில் இச் சம்பாதேயத்தைச் சினர் ஆழிவேந்தன் குபிலைக் கான் ஆட்சி நாடாக்கினான். பிற்காலங்களில் இந்திய சினிவில் பெளத்தம் பரம்பியது.

பல்லவர்களும் சோழர்களும் சாவகம் முதலிய தீவுகளில் குடியேற்றங்களை நாட்டினர். சாவகத்தீவிலே பராத்தூரிலே இந்துக் கோயில்கள் பல கட்டப்பட்டன. சாவகத்தீவிலே சி. பி. 450ல் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டால் தரும்புறத்தில் தமிழருடைய அரசு நிலைத்ததெவத் தெரிகிறது. அரசன் பூர்ணவர்மன், சந்திரபாகி, கோழி என்னும் இரு நீரவாய்க்கால்களை அகழ்ந்து கமத்தொழிலை விருத்திபண்ணினான். சீன யாத்திரீகள் பாகியன் இலங்கையிலிருந்து 200 வணிகரோடு சப்பலேறிச் சாவகத்தில் இறங்கினான். அவன் சாவகத்தில் பெளத்தம் பரவவில்லை யெனவும் இந்துமதமே பரவியிருந்ததெனவும் குறித்தான். சி. பி. 423 ல் காசமீர மன்னன் குணவர்மன் சாவகத்தில் பெளத்த மதத்தைப் பரப்ப முயன்றான். ஆழினும் வைதிகவழிபாடே அங்கே பரம்பியது. சிவன், விட்டுறை, அகத்தீயர் என்னும் தேவர்கள் கோயில் பெற்றனர். அக்கோயில்களை இன்றும் காணலாம். சாவகத்தீவிலே கலிங்கநாட்டிலே சீநிதோர் அரசும் நூற்றுண்டில் தழைத்தது. சாவகவரசர் சினருக்குத் தூது அனுப்பினர். சீமா என்னும் ஓர் அரசியும் கலிங்கத் தில் அரசு புரிந்தனன். அந்நாட்டில் களவு நிகழவில்லை என அராபியர் எழுதியிருத்தல் கவனிக்கற்பாலது. 732ல் சாவகமன்னன் சஞ்சோயன் இவள்கொலிகூப்புதுப்பித்தான். அவன் சமத்திரை, மலாக்காபான் என்னும் நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஆண்டான். 863ல் எழுதிய கல்வெட்டில் பத்திரலோகம் என்னும் கோயில் அகத்தியரால் கட்டப்பட்டிருந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. பதினேராம் நூற்றுண்டில் இந்த இராசேந்திரரோழாமன் கப்பற்படை வைத்திருந்தான், அவனுடைய ஆசிக்கால் கீழைத்தேயங்களில் நிலைத்தது.

22. நம்பி மறுமலர்ச்சி

சி. பி. 5ம் நூற்றுண்டில்கிருட்டினுநதியின் கிளையாகிய துங்கபத்திரை நதிக்கலைரண்ணில் வறிந்த களப்பிரர் என்னும் கருநாடர்

சேர சோழ பாண்டியர்களை வென்று தமிழ் நாட்டில் தம் ஆதிக்கத் தைச்செலுத்தினர். அக்குழப்பக்காலத்தில் கண்ணடமொழியும் சமண சமயமும் அரசனையில் ஆதாவு பெற்றன. இங்ஙனம் செந்தமிழை ஆதரிப்பார் இல்லாமையால், தமிழ்க்கல்வி குன்றியதென்றாம். கி. பி. 6ம் நூற்றுண்டில் தமிழர் கண்ணடரைத் தமிழ்நாட்டினின் நூம் ஒட்டிக்கூலைத்துத் தம் சுவாதினத்தைப் பெற்றனராகச் செங்கோல் நிலவியது பாண்டியரும் பல்லவரும் சோழரும் சேரரும் செங்கோல் செலுத்தித் தமிழைப் புரந்தனராகத் தமிழும் சைவமும் புத்துயிர் பெற்றன. கி. பி. 7ம் நூற்றுண்டு தொடக்கம் கி. பி. 13ம் நூற்றுண்டின் இறுதிவரையும் உள்ளகாலம் தமிழின்மறுமலர்க் கிக்காலமென்றாம்.

இம் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் காவியங்களும் இசைப் பாடல் களும் புராணங்களும் பாடப்பட்டன. இக்காலத்திலே சங்க நூல் களுக்கு உரைகள் எழுதப்பட்டன. இக்காலத்திலே காவியம் பரணி உரை கல்பகம் கோவை முதலிய புதிய இலக்கியங்கள் தோன்றின. சங்ககாலத்துச் சில நூல்கள் அழிவெய்தியபோல் மறுமலர்க் கிக்காலத்து நூல்களும் சில அழிவெய்தின. ஐம்பெருங் காப்பியம் என்பவற்றுள் குண்டலகேசியும் வளையாபதியும் கிடைக்கின்றில். ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் சங்கத்து இறுதிக்காலத்திலே இயம்பப்பட்டவை. சிவக்கிந்தாமணி என்னும் சமண காவியம் திருக்தக்கதேவரால் சமனாக்கொள்கைகளைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் எழுதப்பட்டது. சிந்தாமணி காமச்சகவையை அளவுகடந்து வருணிக்கும் மன நூலாகவின், அது சிலகாலம் விரும்பிக்கற்கப்பட்டது. சிந்தாமணி மக்கள் மனசைக் கவர்தலைக்கண்டு சேக்கிமார் என்னும் அருணமொழித் தேவர் திருத்தொண்டர் புசா எனத்தை இயம்பினர். சைவக் கொள்கைகளைப் பரப்பும் முயற்சியில் சேக்கிமார் சித்தியடைந்தனர் என்றாம். சரியைத் தொண்டுகளை திருத்தொண்டர் புராணம் அளவுகடந்து வற்புறுத்துதலால் இன்று அது அதிகம் பயிலப்படுகின்றில்லை. இன்று நாயன்மார் செய்த வால் விளைகள் சமய வெறியால் செய்யப்பட்டன என எண்ணாப்படும்.

இம்மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் இறையனர் எழுதிய களவிய ஆக்கு உரை எழுதப்பட்டது. தொல்காப்பியத்துக்கு இளம்பூரணர், நச்சினூர்க்கினியர், சேஞ்வரையர், தெய்வச்சிலையார், கல்வாடர், பேராசிரியர் எல்போர் உரைகண்டனர். நச்சினூர்க்கினியர் பத்துப் பாட்டுக்கும் கலித்தொலைக்கரும் சிவக்கிந்தாமணிக்கும் உரை

எழுதினர். திருக்குறளுக்கு பதின்மர் உரை எழுதினர். யாரிமேலழு
கர் திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரையே சிறந்ததென்ற பயிலப்படும்.
பரிபாடலுக்கும் பரிமேலழுகர் உரை இயற்றினர். முத்தமிழ்க்காலி
யமாசிய சிலப்பதிகாரத்துக்கு அடியார்க்கு நல்லாரும் அரும்பத
வூரையாகசியகும் உரைகள் இயற்றினர். இவ்வுழைகள் நாடகத்
தமிழின் இலக்கணங்களை இனிது விளக்குகின்றன.

தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்காலத்தில் திவாகரம் பிஸ்கலந்தை கூடா
மணி என்னும் நிகண்டுகள் இயற்றப்பட்டன. இக்காலத்திலேயே
புறப்பொருள் வெண்பாராலை, யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்
காரிகை, நன்னால் முதலிய இலக்கணங்கள் எழுதப்பட்டன. பதி
ஞாகு திருமுறைகளுள் திருமுருகாதறுப்படை ஒழிந்த பத்தும் இக்
காலத்தில் இசைக்கப்பட்டன. கலிங்கத்துப் பரணி செயங்கொண்
டானால் இக்காலத்தில் பாடப்பட்டது. மூன்றாவது குலோத்துங்கள்
அவையிலே கம்பர் ஓட்டக்கூத்தர் புகழேந்தி ஓளவையார் என்
போர் ஆகரவு பெற்றனர். கம்பர் இராமாயணம் வெள்ளி பாடல்கள்
னோக்கணக்கில் சேர்க்காவிட்டால் 12016 செய்யுள்கள் உடையது.
கம்பர் புவர்களுள் ஒப்பாரும் யிக்காருமின்றித் துலங்குகின்றனர்.
இக்காலத்திற்குமில் கச்சியப்பசிவாசாரியர் கந்தபுராணம் இயற்றி
னர். திருவிளையாடற்புராணமும் வில்லிபாரதமும் இக்காலத்துக்கு
உரியவையாகும். மெய்கண்டநால்களும் இக்காலத்துக்கே உரியவை
யாகும்.

23. தமிழ் கிராமச்சபையும் கோயிற்சபையும்

கிராமத்துக்கு உரிய கருமங்களை மத்திய அரசாங்கத்திலும்
பார்க்கக் கிராமச்சபைகளே துரிதமாகவும் செப்பமாகவும் நடாத்தும் என்பது அரசியல் வல்லோரின் முடிபு. ஆகவின், கிராமவரசியலை
ஆராய்தல் நன்றா.

கி. பி. 8ம் நூற்றுண்டுக்கும் கி. பி. 13ம் நூற்றுண்டுக்கும்
இடையிட்ட காலங்களில் பாண்டிய ஆழி வேந்தராலும் சோழ
ஆழி வேந்தராலும் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் ஆராயப்பட்டன.
அக்கல்வெட்டுகளால் தமிழருடைய கிராமவரசியலைப் பற்றித் தெளிவாக அறிகிறோம். கிராமம் பல கொண்டது கூற்றாம் என
வாய்ம், கூற்றாம் பல கொண்டது நாடெனவும், நாடு பல கொண்டது

மண்டலம் எனவும் அறிவேம். கிராமச்சபைக்கு நிதிப்பிரமாணங்களை அறிந்தோரும் தர்மசாத்திரங்களைக் கந்திரேரும் உறுப்பினராக நிய மிக்கப்பட்டனர். கிராமச்சபை கிராமத்தவரிடம் வரிபெற்று அப் பணத்தைக்கொண்டு கிராம வேலைகளை நடாத்தின.

கிராமக்குளங்களைப் பழுதடையாமல் காத்தலும் இளமரக் காக்களையும் வெளிமுற்றங்களையும் மேற்பார்வை செய்தலும் நீதி செலுத்தலும் கிராமச்சபையின் கட்டமைன் ஆயின். கிராமச்சபை யிடம் செய்கைக்குக் காணி வயல் கமம் முதலியன் பேழுவோர் காலே ஜூம் தானியமேஜும் அரசிறையாகக் கொடுப்பர். அரசிறை கட்டாது ஈராண்டு கழிந்தால் அவர் தங் நிலங்களை இழப்பர். கிராமச்சபைகள் நீர்ப்பாசனம் முதலிய வேலைகளை மேற்பார்வையிட்டு மக்க ஞக்கு பெருந்தொண்டாற்றின. நீர்ப்பாசனத்தை மேற்பார்வை யிடும் சபை கிராமச்சபையின் ஒர் உபசபையாகும். இச்சபையினாரால் குளங்களும் நீர்வாய்க்கால்களும் தோண்டப்பட்டன. காவிரிநதி யால் நீர்ப்பாசனம் செய்தல் வேந்தரால் நடாத்தப்படும். இக்காலத்துப் பொறியியலோரே சோழருடைய நீர்ப்பாசனமுறை மிகச் சிறந்ததென உரையாறிறப்பர். கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்கு என அமைத்த குளம் 16 மைல் நீளமானது. தமிழ் நாடெங்கும் குளங்கள் அகழுப்பட்டன எனவும் அக்குளங்கள் நெற் செய்கைக்கும் தோட்டப்பயிர்க் கெய்கைக்கும் பயன்பட்டன எனவும் அறி வோகு. சம நிலங்களை அளக்கும் நிலவளவை முறை இருந்தது. நாறுகுழி கொண்டது ஒரு மா; மா இருபது கொண்டது ஒரு வேலி. ஒரு மாவிற்கு அரசிறையாக தாலு மரக்கால் தெல் பெறப்படும். வாழை வெற்றிலை கழுகு வழுதலை இஞ்சி முதலிய தோட்டங்களும் அரசிறை கொடுத்தன.

கோயிற் துபை

தமிழ் வேந்தர்கள் கோயில்கள் கட்டியும் அக்கோயில்களைப் பராமரிக்கும் சபைகளுக்கு நால்கொட்டகள் அளித்தும் செங்கோணாக்கினர். அரசர் அளிக்கும் கொட்டகள் செப்பேடுகளில் எழுதுப் படும். வேள்விக்குடிச்சாசனமும் சின்னபானார்க் சாசனமும் பாஸ்டிய மன்னரால் அளிக்கப்பட்டன. உலகில் கோயில்களால் சிறந்தது தமிழ்நாடு எவ்வாம். மதுரை திதம்பரம் என்னும் கோயில்களின் கோபுரங்கள் வானை அளாவுவன. சதவர்மன் சுந்தர பாண்டியன்

1125—1276 தில்லைக் கோயிலைப் பொன்னேடுகளால் வேய்ந்தான். தனுசையில் இராசராசசோழன் கட்டிய கோயில் மிகப் பெரியது. அதன் புறமதிலிலே 343 நந்திகள் நாட்டப்பட்டன. அதன் கோபுரம் 216 அடி உயரமானது. குன்றங்களும் காடுகளும் ஆற்றங்கரை களும் கோயில் எழுப்புதற்குச் சிறந்த இடங்களாகும். திருப்பரங்குன்றம் முருகனுடைய பரிசுத்த கோயிலாகும். கி. பி. 7ஏக் நூற்றுண்டில் தமிழர் பண்பாட்டுக்கு நிலைக்களமாகிய காஞ்சியில் பல்லவர் முருகவேளுக்கு கோயில் கட்டினார். அக்கோயில் கருங்கற்களால் கட்டப்பட்டது. பல்லவமன்னன் நரசிம்மன் மாயல்லபுரத்தில் ஏழுகுடை வரைகள் குடைந்தான். அக்கோயில்களின் சிறபத்திற்கீழ் வியக்காதார் இல்லை. கிராமக் கோயில்களைக் கிராமசபைகளே நடாத்தின. கோயில்திரப்பை கிராமச்சபையின் உபசபையாகும். கோயில்சபைகளே கோயில்களில் சேவிக்கும் ஒதுவார், ஆடற்பெண்டிர், திருவிளக்கேற்றுவோர், பணியாளர், கணக்கர் முதலியோரை ஆதரித்தன. திருவிழா நடாத்தும் முறைகளில் கலகம் ஏற்படுதல் உண்டு. பூசாரிகள் சிலர் பொருள் வெளவினர் எனத்தெரிகிறது. புதுக்கோட்டைக் கல் வெட்டால் பொருள்வெளவிய பூசாரிகள் தருமாசனம் என்னும் கிராம நீதிமன்றத்தில் வீசாரிக்கப்பட்டனர் என அறிகிறோம். இப்பூசாரிகள் காய்ச்சிய இரும்பில் கைவைக்கும்படி கட்டளைபெற்றனர். தருமாசனத்தில் பெண்டிரும் உறுப்பினராக இருந்தனர். தருமாசனத்தில் பெருங் கருணையாததை என்னும் அம்மையார் சேவித்தனர் எனக் கல்வெட்டுக் கூறும்.

24. நம்பு கோயில்கள் .

தமிழ்நாட்டில் தேவாரப் பாடல்பெற்ற கோயில்கள் 266. இன்றுள்ளகோயில்களின் தொகை மிகப்பெரிதாகும். உலகில் கோயில்களாற் சிறந்தது தமிழ்நாட்டையாம் இறுமாப்புடன் கூறலாம். பண்டைக்காலத்தில் குன்றங்களும் காடுகளும் ஆற்றங்கரைகளும் பிகாயில் அமைத்தற்குச் சிறந்தன எவ்வகுறுத்தப்பட்டன. திருப்பரங்குன்றம், திருவாலைக்கா, திருவையாறு, திருமறைக்காடு முதலிய இடங்களில் கோயில்கள் எழுந்தன. ஆதிகாலத்தில் கோயில்கள் மண்ணால் கட்டப்பட்டுப் பலையோலையாலும் வைக்கோலாலும் வேயப்பட்டிருக்கலாம். கடைச்சங்க காலத்துக் கோயில்கள் செங்கற்களாலும் கருங்கற்களாலும் கட்டப்பட்டன. முகுங்கி திருமால்

இடுகிராச் சாத்தன் சீவி காமன் முதலியோர் கோயில் பெற்றனர் எனச் சிலப்பதிகாரத்தோல் தெரிகிறது. அக்கோயில்களில் படிமங்கள் கணக்காலும் கருங்கற்களாலும் எழுதப்பட்டன. பெளத்தமும் சமணமுாக பரவியகாவத்தில் பெளத்தசைத்தியங்களும் தூபிகளும் விகாரங்களும் அக்கண்கோயில்களும் அம்சங்பள்ளிகளும் எழுந்தன. புக்தருடைய சிலைகள் வெண் கல்லாலுக் கருங்கல்லாலும் எழுதப்பட்டன. சி. பி. 7ம் நூற்றாண்டில் பல்லவர்கள் காஞ்சி புரதத்தில் முருகவேன் கோயிலைக் கருங்கல்லால் கட்டினர். மாமல்ல புரதத்தில் ஏழு குடவரைகள் கட்டப்பட்டன. அவை சிற்பத்தால் புகழ்பெற்றனவ. அவள் அருச்சனன் தபம் முதலியவை அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. கோழும் பாண்டியரும் தில்லை மதுரை காஞ்சி முதலிய இடங்களில் பெரிய கோயில்கள் கட்டினர். மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவிலும் தில்லைச்சர் கோவிலும் மண்ணேடுகளாலும் கற்களாலும் போன்னேடுகளாலும் வேயப்பட்டன. சதவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (1125—1276) தில்லை நடராசர் கோயிலைப் பொன்னேடுகளால் வேய்ந்தான். கோயில்களில் படிமங்கள் கல்லாலும் செம்பாலும் அமைக்கப்பட்டன. படிமங்கள் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்டன. படிமங்களுள் நடராசர் திருவுருவம் சிறந்த தாகும். திருமூவர் காலந்தொட்டு நடராசருடைய திருவுருவத்தைத் தியானித்தல் பெருவழக்கு. இறை அருள்உயிர் மறைப்புச் சத்தி, ஆணவுமல்ல எஃபவை உண்மையென உணர்வோர் சிவாயநம் எஃனும் திருவைந்தெழுத்தைத் தியானிப்பர். இறைவன் உயிர் கண்மாட்டு அருள் கோண்டு செய்யும் ஐந்தொழில்கள் நடராசருடைய திருநடைத்தால் விளக்கப்படும். ஆண்மாவுக்கு வீக்கரம் அருள்புரியும். ஒக்லையும் முகத்தில் அருளொயும் ஊன்றிய பாதத் தில் மலத்தை நித்தலையும் தூக்கிய பாதத்தில் அருள்புரித்தியும் தியானித்தல் உண்டு. படைத்தலைத் துடிந்திய கையும்அழித்து வைத் தீர்ந்திய கையும் காத்தலை அபயகரமும் குறிக்கும்.

25. சௌரசமயம் பாரம்பரியம்

தோல்காப்பிய காலத்தில் சமயநிலை ஒருமக்கட் கூட்டத் தின் வாழ்க்கை நோக்கங்களை அம்மக்கட் கூட்டத்தின் சமயக்கோள் கூக்கள் விளக்குமாகவின் தமிழர் சமயக்கோள்கள்களை ஆராய்வார்.

தோல்காப்பிய காலத்திலேயே காப்புறிஞர் காப்புறாப்புக் கீழே கி. பி. 11—12 மீ. குறு மாதங்களுக்குப் பிறகு காப்புறாப்பு

வளவு சிறந்தாலும் அம்மனிதனைக் கடவுள் எனத் தமிழறிஞர் வணங்கார். கடவுள் குணத்திற்கு அப்பாறபட்ட போருள் என்பதைத்தமிழ் அளவை நூலோர் உணர்ந்தனர். தூதவுஸ்குக்கு அப்பால் உள்ள கடவுளைக்கந்தழி எனவும், கந்தழி என்பது தத்துவம் கடந்த பொருளெனவும், அதுபற்றந்த போருளெனவும், தொக்காப்பிய வுரை கூறநிற்கும். பொதுசனங்கள் தத்தம் நிலத்துக்குரிய தெய்வங்களைத் தொழுதனர். நெய்தல் நிலத்து (நுளையர்) பரதவர் கநவுக் கோடு நட்டு வருணனை வழிபட்டனரெனவும், குறிஞ்சி நிலத்து எயினர் (குன்றவர்) முருகனுக்குத் திணைமாவும் ஆட்டிரத்தமும் அவீத்து வழிபாடாற்றினரெனவும், மூல்லை நிலத்து இடையர் திருமாலுக்கு ஆளைந்தளித்து ஆராதனை செய்தனரெனவும், மருத்திலத்து வேளாளர் வானுக்கு அதிதேவதையாகிய இந்திரசீஸப் பரவினரெனவும், பாலைநிலத்து ஆற்றலைக்கள்வர் கொற்றங்கையை வழிபட்டாரெனவும் தொக்காப்பியம் கூறும். ஐவுகை நிலத்தினரும் பொங்கல் பொங்கி மலர் தூவிப் பழங்களைப் படைத்துத் தம் தேவுக்களைத் தொழுதனர். இனிச் சங்காலத்துச் சமய நிலையை ஆராய்வாம்.

சங்க காலம்,

நாத தழும்பேற நாத்திகம் பேசித் தேகமே உண்மையெனவும், பசியையும் பினியையும் தனித்து இளைவிமைசில் இன்புறுதலே வாழ்க்கைநோக்கமாகும் எனவுக் குரைப்போரைப் போற்றும் இக்காலத்தில் உயிர் தலை இறை என்பவை உண்மையென நாட்டும் சைவசித்தாந்தத்தின் வரலாற்றை ஆராய்தல் அவசியமாயிற்று. இறைவனை அடைதற்கு முயறுதலே இம்மை வாழ்க்கையின் சிறந்த நோக்கமாகும் என வற்புறுத்தும் சைவசமயத்தின் வரலாற்றை உண்டுத் தேர்வாம்.

சங்கார காரணங்களிய சிவனே முழுஷதற் கடவுள் என நம் பி வழிபடுவோர் சைவர் எனப்படுவர். சைவர் நல்லவாழுக்கத்தாற் சிறந்தோரை நன்மக்கள் எனப் பாராட்டுவாரோழிய, அவர்களைக் கடவுள் எனக்கொள்கின்றிவர். இன்று சைவர்கள் தம் சமயத்தின் மேன்மையை உணர்கின்றிவர். முதல்வன் செய்யும் ஜந்தொழில் எத்தன்மையது என்பதைச் சைவர் இன்று அறிகின்றிவர் எனவாம். மேலும் சைவசமயத்தினர் அருட்டிக்க வேண்டியவை எனச் சைவர் கிறியை நூலோர் ஏழ்கிடைத்த விரியைகளைக் கடந்த சர்வாது செய்திவரும் தூத்துக்குடி நிலத்துப் பாலை நிலத்துக்குரிய முதல் சமய பிரதிக்க செய்துக் கொடு கூடாத பாலையை அழுகாத பாலைத்துப் பாலை

எனப் பெருமையுடன் கூறுவார். இவர்கள் பதி, பசு, பாசம் ஐந் தொழில் இருவினையொப்பு அத்துவிதம் என்பவை எத்தன்மையைவை எனத் தெரியாதவர்கள். சைவத்தை ஒம்புதற்கென ஆதீன மடங்களும் சைவச் சண்பகளும் பல எழுந்துள்ளதையாயினும், சைவக் கொள்கைகளை உணர்வோர் ஒரு சிலரே எனக் கூறலாம். இந் நிலையில் சித்தாந்தம் எங்கணம் உருவாகியதென்றும் அதன் பாரம்பரிய வரலாறு யாதெனவும் அறிதல் விரும்பப்படும்.

பாஷ்டைய வைத்திக் சமயத்தினர் ஆடு, மாடு, குதிரை என்னும் மிருகங்களைவெட்டி யாகம் செய்தனர். சங்ககாலத்தில் தமிழ்நாட்டிலும் இத்தகைய யாகம் செய்யப்பட்டது எனலாம். பல யாகசாலை முனுகுமீயிப் பெருவழுதி பல யாகசாலை உடையவானாக இருந்தான் எனப் புறநாளாறு கூறுநிற்கும். உமாதேவியாரின் உணவிமாநடந்தகாலைத் தேவுக்கள் ஒருங்கு கூடியமையால், இமயம் தாழ்வுடைய விந்தம் உயர்ந்ததென்றும் விந்தத்தை அடக்குதற்கு அகத்தியரை ஆலமர் செல்லுன் ஏவினர் எனவும் கந்தபுராணம் கூறுநிற்கும். ஆகவின், அகத்தியர் காலத்திலேயே சிவ வழிபாடு பரம்பீயிருந்ததெனலாம். தொல்காப்பியவரை “நூண்முகத்து வாழ்த்துக் கூறுங்காலை மூனிவர் அந்தனர் ஆனிரை மழை முடியுடை வேந்தர் உக்கம் என்பவை வாழ்த்தப்படுதல் மரபெ” எனக்கூறும். மேலும் ஞாயிறு கந்தமிதி நிங்கள் என்னும் மூன்றும் தேவர்வகையைச் சேர்ந்தன வாகையால் இம் மூன்றையும் வாழ்த்தலாம் என்றனர் தொல்காப்பியர்.

६६

திருவள்ளுவ நாயனார் கடவுளின் முதல்மையையும் வீட்டையும் வழியையும் அருளின் பெருமையையும் கூறுங்காலைச் சித்தாந்தக் கொள்கைகளையே உறரத்தலைக் காணச்

அகர முதல் எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

பொறிவாயில் ஆதித்துவித்தான் பொய்தே ரொழுக்க
தெறிநின்றூர் நீடுவாழ் வார்.

அருளில்லார்க் கவ்வுக்கமில்லை பொருளிலார்க்கு
இவ்வுக்க மில்லா கியாங்கு.

உலகுக்குக் கருத்தா உண்டெனவும் ஜம்பொறியடக்கி வாழ்வோர் இறைவனாகுன் பெற்று வீட்டைவர் எனவும் இக்குறள்கள் கூறுதலால் இவை சித்தாந்தக்கொள்கைகளே. சீழே தரப்படும் குறள்

வெண்பாக்கள் சைவ ஒழுக்கக் கொள்கைகளை வற்புறுத்துகின்றன
என்பதை ஓர்ந்துணர்க.

அவிசோரிந் தாயிரம் வேட்டலீள ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று.

உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
யற்றே கவத்திற் கரு.

நில்லா தவற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்.

இங்குருங்களில் கூறப்படும் கொல்லாமை விரதம் தவத்தினியல்பு,
கூதவலு நிலையாமை, சார்புணர்தல், என்பவை எல்லாம் சித்
தாந்த சைவத்தின் முக்கிய கொள்கைகளே. திருவள்ளுவர் காலத்
தலேயே மிருகங்களைப் பணியிட்டு யாகஞ் செய்தல் கண்டிக்கப்பட்ட
தென்த் துணியலாம்.

விவலமிபாடு தமிழ் நாட்டில் நனி பரவியிருந்ததென்பது சங்
கவிலக்கியங்களால் வலியுறுத்தப்படும். இப்போதுள்ள பரிபாடல்
களுள் எட்டு அபரரைக்காத்து அகரரை அடுதற்கு மணிமிடற்
றங்களை தந்த செல்வேளை வாழ்த்துகின்றன. பத்துப்பாட்டில்
ஒன்றுகிய திருமுருகாற்றுப்படை செல்வேளின் வழிபாட்டையே
ஈறுகின்றது.

ஆதி வந்தனன் அறிந்து பரிகொளுவ
வேத மாடுண வையத்தே குர்ந்து
நாக நானு மலைவில் ஸாக
மூவகை ஆரெயில் ஓரழவும்பின் முளிய

-பரிபாடல் 3

பரிபாடலில் எடுத்த இம் மேற்கோள் திரிபுர தகனத்தைக் கூறுகின்
நது. கலித்தொகைக்கு நல்லந்துவனார் பாடிய கடவுள் வாழ்த்தும்
முக்கட்செல்வர் திரிபுரமெரித்துக் கொடுக்கொட்டி பாண்டரங்கம் கா
பாலம் என்னும் கூத்துக்களை ஆடுதலை வருணிக்கும். புறநாலுாற்றுக்
குக்கடவுள் வாழ்த்து உரைத்த பாரதம் பாடிய பெருந்தெல்லூர்

முக்கட் செல்வர் ஏறு ஊர்ந்தனசெனவும் நஞ்சள்ளடு அருளினர் எனவும் வாழ்த்துவர். பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதினைக் காரிதிழார் பாடிய புறத்திலிருந்து இரண்டு அடிகளைத்தருகின்றோம்.

“பணியியர் அத்தை நின்குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர் வலஞ் செயற்கே

இவ்வடிகள் பாணிடியன் முக்கட் செல்வரை வணங்கியதைக் குறிக்கும்.

எற்றுவவன் உயரிய எரிமருள் அவிர்ச்சை
மாற்றருங் கணிசி மணியிடற் றேனே,

-புறம்

பாஸ்புரை பிறைறுகத் போவிந்த சென்னி
நீலமணி மிடற் றேருவன் போல.

-புறம்

இம் மேற்கோள்களால் முக்கட் செல்வர் வழிபாடு சங்ககாலத்தில் தழைத்தோங்கிய தென்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

‘மேலும் நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் ஜோவிஸையும் கோவலன் மதுரை காலீய சென்றகாலை கண்டலன் எனச் சிலப்பதி காரம் செப்பும். இதுகாறும் காட்டியவற்றால் சிவன் மும்மலங்களை ஏற்றதல், அமிர்தொடு நஞ்சகலவாமால் காத்தற்கு நஞ்சை உண்ணுதல், உலகவாழ்க்கண்மை தருமதெறியைப் போற்றுதற்கு அறிகுறியாக ஏரார்தல் என்னும் சித்தாந்த சௌவக கொள்கைகள் சங்காலத்தில் நனிபாராட்டப்பட்டன என்பது புலப்படும். இங்ஙனம் கி. மு. 5ம் நூற்றுண்டு தொட்டு கி. பி. 5ம் நூற்றுண்டு வரையும் சௌவக கொள்கைகள் பாராட்டப்பட்டனவை எனத் தெரிகிறது. சங்காலத்துக்கு அடுத்தகாலம் சமயக்கிளர்ச்சிக்காலம் எப்பட்டும் சமயக் கிளர்ச்சிகள் மிகுந்த அக்காலத்தில் கேவார திருவாசங்கள் இசைக்கப்பட்டன. இனிச்சமய மறுமலர்ச்சியின் வரலாற்றைத் தொடர்வோம்.

சமயக் கிளர்ச்சிக் காலம்

களப்பிரீர் என்னும் கண்டூர் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டில் கண்டை தேயத்திலிருந்து தமிழ் நாட்டின்மீது படையெடுத்தனர் என்பது வேள்விக் குடிச்சாகனம், சின்னமணூர்ச் சாகனம், திருத்

தொண்டர் புராணம் என்பவற்றால் தெரிகிறது. துக்கபத்திரர்க்க ரையில் வசித்த கண்ணடர் அயலோராகவின் தமிழ் நாட்டுள்புகு தல் ஆச்சரியமன்று. கண்ணடர் தமிழ் நாட்டு வேந்தர் மூன்றாயும் வென்று தம் கொற்றத்தை ஜம்பது ஆண்டுகள் செலுத்தினர். அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அரசியலுகிலும் சமயவுலகிலும் மொழியுலகிலும் குழப்பம் ஏற்படலாயிற்று. கண்ட மொழியும் தமிழ் மொழியும் கலந்தே அரசியல் நடாத்தப் பட்டிருக்கும். இக்குழப்பக்காலத்தில் செந்தமிழும் சைவமும் நிலைக்கீர்யச் சமணமும் பெளத்தமும் தலைகியடுத்தன. தொல்லாமை புலாறுண்ணுமை என்னும் விரதங்களை வற்புறுத்திய சமணத்தையும் பெளத்தத்தையும் தமிழர் விரும்பித் தழுவினர். கேளும் அரசாங்கத்தினர் ஆதரிக்கும் சமயத்தைப் பொதுமக்கள் போற்றுதல் உலகவியற்கையே. கி.பி. 7ம் நாற்றுண்டில் தமிழ் நாட்டைத் தரிசித்த சௌ யாத்திரிகள் ஈயன் சங் என்பவன் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் சைவத்துக்கும் நிலைக்கள் மாகிய காஞ்சிபுரத்தில் சமணமும் பெளத்தமும் நன்னி பரம்பியிருந்தன எனச் சாற்றினால். கண்ணடரைத் துரத்தித் தமிழ் வேந்தர் செங்கோலோக்சிய போதிலும் பெளத்தமும் சமணமும் அரசவையில் சிலசமயங்களில் ஆதரவு பெற்றன. சமண முனிவர் நாலடியார் சீவகசிந்தாமனி முதலிய இலக்கியங்களையும் நன்னால் என்னும் இலக்கணத்தையும் இயம்பித் தமிழ்மனினரின் ஆதரவைப் பெற்றனர். இந்துக்கள் சமய வேற்றுமையைப் பாராட்டி மேனுட்டார் போல் போர் புரிந்திலர். சமயக் கொள்கைகளை வாதித்தே இந்துக்கள் தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பினர். கி.பி. ஒன்பதாம் நாற்றுண்டில் சங்கராச்சாரியார் இந்து தேயத்தின் நான்கு திக்கிழும் மட்டம் நிறுவி அத்துவிதக் கொள்கையையும் வைத்திக் சமய வழிபாட்டையும் பிரசாராஞ் செய்தனர். ஐந்தாவது மட்டத்தை அவர் காஞ்சிபுரத்தில் நிறுவினர். அவர் வாதத்தில் வல்லுநராகவின் பெளத்தமும் சமணமும் குன்றின. தமிழ் நாட்டில் திருநாவுக்கரசர் திருஞானசம்பந்தர் மனிவாசகர் முதலியோரின் சமயத்தொண்டால் சமணமும் பெளத்தமும் குன்றின. பண்ணைக்காலத்துத் தமிழர்க்காலத்தின் விருப்புடையராதனின் தமச்சாதினத்தைப் போராடிப் பெற்றனர். சேரர், சோழர், பாண்டியர், பல்லவர் என்னும் தமிழ் வேந்தர் பகைவரரைக் கலைத்துச் செங்கோலோச்சிராகத் தமிழ் மொழியும் சைவமும் புத்துயிர் பெற்றன.

வடக்கே ஆழிவேந்தர் குமாரகுப்தனும் கந்தகுப்தனும் கி.பி. 6ம் நாற்றுண்டில் அவனைரைத் தொலைத்துச் செங்கோலோச்சின ராக வைத்திக் சமயமும் வடமொழிக் கல்வியும் புத்துயிர் பெற்றன.

தெற்கே பல்லவர் பாண்டியர் சோழர் சேரர் என்போர் கண்ணடையிருப்பதை தொலைத்தன்றாக, கி.பி. 6ம் நூற்றுண்டிலே கைவழும் தென் மொழியும் புத்தயிர் பெற்றன; வேதங்களும் உபநிடதங்களும் புராணங்களும் ஆகமங்களும் ஆராயப்பட்டன. வேதங்களும் புராணங்களும் விளக்கும் சமய சம்பந்தமான கைகளைத் திருமந்திரம் கேவாரம் திருவாசகம் திருவிசைப்பா திருவாய்மொழி என்பவை குறித்துள்ளன. பாற்கடலைக் கடைந்தழி வாக்கி கக்கிய நஞ்சை உண்ணுதல், அடிமுடி தேடியோர்க்குக் காட்சியளித்தல், முப்புரம் எரித்தல், காலனைக் காலால் உடைத்தல், அனங்களைச் சாம்பராக்கல், தக்கன் வேள்வி தகர்த்தல், கைவாய மலையை டடுத்த இராவணனைச் சிறுவர்களால் ஊன்றுதல் முதலீயவை தேவார திருவாசகங்களிலும் திருமந்திரங்களிலும் கூறப்படுகின்றன. இவ்வண்ணம் கி.பி. 600 முதல் கி.பி. 1200 வரையும் உள்ள காலத்தில் சமயக் கிளர்ச்சி மிகுந்துள்ளதாயிற்று. இக்காலத்தில் பெளத்தரோடும் சமணரோடும் கைவர் தொடர்ந்து வாதித்தமையால் சமயக் கொள்கைகள் நன்றாக ஆராயப்பட்டன என்றாம். நியாயம் வைசேடிகம், ஈாங்கியம், யோகம் பூர்வமீமாஞ்சச, அத்துவித வேதாந்தம் என்னும் ஆறு சமயங்கள் வேதங்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளுதலால் வைதிக சமயங்கள் எனப்படும். இவை நாட்டிய தத்துவங்களுக்கு வேதசிரசாகிய உபநிடதங்களே ஆதரவு அளிப்பன. இவ்வாறு சமயவாரய்ச்சியின் பயனுக்கே எழுந்தது பிரம சூத்திரம் என்னும் வேதாந்தநூல். வேதாந்தம் கூறும் தத்துவவுண்மைகளையே கைவததுக்குரிய ஆகமங்களும் திருமந்திரமும் தேவாரமும் திருவாசகமும் கூடு நிற்கும்.

தேவர் குறஹும் திருநான் மறைறுமுடிவும்
மூலர் தமிழும் முனிமொழியும் — கோஸ்வ
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்

ஓருவாசகமென் நூணர் — நல்வழி

இவ் வெண்பா மேற்கூறிய கருத்தையே உணர்த்தலைக் காணல். வேதம் பொது எனவும் ஆகமம் சிறப்பெனவும் இரண்டும் ஓர் உண்மையையே கூறும் எனவும் திருமூலநாயனார் உரைத்தனர். அவர் கூற்றைப் பிற்காலத் திருந்த அருணந்தி சிவாகாரியார் முதலோர் ஆதாரத்தனர்.

கைவ சமய குரவர்

கைவம் ஆகமத்தை அடிப்படையாக உடையது என்பது திருமூலர் வாக்கால் தெரிகிறது. காமிகம் காரணம் வீரம் சிந்தம்

வாதுளம் வியாமளம் காலோத்தரம் சுப்பிரம் மகுடம் என்னும் ஒன்பது ஆகமங்களின் பொருளைத் திருமூலதாயனார் தமிழ் மொழி யில் திருமந்திரம் என்னும் ஆகமத்தில் மொழிந்தனர். முதன் முதல் சித்தாந்தக் கொள்கைகளைத் தமிழில் விரிவுற விளம்பியவர் திருமூலரே. சீவனர் சீவனார் என வேறில்லை எனவும் அன்பும் சிவமும் இரண்டால்ல எனவும் முப்புரம் என்பது மும்மல காரியம் எனவும் சிவன் ஜூந் தொழில் செய்வர் எனவும், சீலம் நோன்பு செறிவு அறிவு என்னும் நாற்பாத நெறியால் அத்துவிதம் எய்தப்பெறும் எனவும் திருமூலநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். திருமூலர் திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் என்னும் ஜூவரும் சைவசமய குரவர் எனப்படுவர். சமயகுரவர்கள் பத்திநெறியைச் சிறப்பித்தனர். கர்மயோகம் பத்தியோகம் இராசயோகம் ஞானயோகம் என்னும் நான்கு வழிகளுள் பத்தியோகம் இவ்வான நெறியென எண்ணப்படும். அன்பு நெறியைக் கையாளுவோர் ஞானம் பெறுதவர் எனக்கருதற்க. ஞானம் இன்றி அன்பு வளராது. இல்லற வாழ் சிவி நந்து நல்ல கண்ம வழியைக் கைக் கொண்டாலும் துறவறத்திலிருந்து யோக நெறியைக் கைக் கைக்கொக்கொண்டாலும் ஞானம் பெற்றே வீட்டைத்தல் வேண்டும். இவ்வண்மை “ஞானத்தால் வீட்டைமே நான்மறைகள் புராண நல்ல வாகமம் சொல்ல” என்று தொடங்கும் சித்தியார் திருவாக்கால் இனிது புலப்படும்.

தாச மார்க்கம் சுற்புத்திர மார்க்கம் சகமார்க்கம் சண்மார்க்கம் என்னும் நான்கு அன்பு நெறிகளில் செல்வோரும் ஞானம் பெற்றே வீட்டைவர். இந்தால்வகை அன்பு தினையுள் ஒன்று மற்ற ஏறுந்திலும் சிறந்ததெனச் சொல்லவியலாது. சரியை (சீலம்) கிரியை (நோன்பு) யோகம் (செறிவு) ஞானம் (அறிவு) என்னும் நாற்பாத நெறியில் நின்று ஞானம் அடைந்தே முத்தியடையப்படும் என்பதைக் கடைப்பிடிக்க திருநாவுக்கரசர். திருஞானசம்பந்தர் திருவாகுரர் திருவாதலூர் திருமூலர் என்னும் ஜூவரும் ஞானம் பெற்றே இரண்டாக்களந்தனர். சமயவுண்மைகளை விளக்குதலில் ஒருவரில் ஒருவர் சிறந்தவராதல் கூடுமெனிலும் ஜூவரும் ஞானம் பெற்றே இரண்டாக்களந்தனர். வீட்டு நிலை அடைந்தோருக்குள் பேதம் பாராட்டுதல் கூடாது.

நாயன்மார்.

கி. பி. 500 முதல் கி. பி. 1000 சுறை காலத்தில் அன்புடெறி நாயன்மாரால் நனி போற்றப்பட்டது. நாயன்மார் திருநீறு பூசைல் உருக்திராக்கம் அணிதல் முதலிய சைவ சின்னங்களை மிகவும் போற நினர். நாயன்மார் சமய பத்தி மிகுந்தவராய் மேல்விளை வல்விளை என் செய்து புகழ்பெற்றனர். நாயன்மாருள் சிறந்தோர் தேவாரம் பாடிச் சைவவுணர்ச்சியை வளர்த்தனர். நாயன்மார் சிளாஸை கழி பாடு செய்து குருவிங்க எங்கம் மத்தியை ஓம்பினர். நாயன்மார் என்னும் பதம் நாயன்மார் என்னும் பதத்தின் மருங என்பர் ஆறு முத்தாவரை, சைவசமய நாயன்மாரைத் தொண்டர் என் "அழழத்த தனர் கந்தரர். திருத்தொண்டருடைய பெயரைத் திருத்தொண்டர் பதிகத்தில் நம்பியானுரர் என்னும் கந்தரர் குறித்துள்ளனர்.

நம்பியானுரர் ஓஸ்பது தொகையடியார்களையும் அறுபது தனியடியார்களையும் திருத்தொண்டர் எனத் தொழுதனர். தில்லை வாழ் அந்தணர், பொய்யடிமையிலாத புலவர், பத்தராய்ப் பணி வோர், பரமணியே பாடுவோர், சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தோர், திருவாசூரப் பிறந்தோர், முழுநீர் பூசிய முனிவர், அப்பாலும் அடிச்சார்த்தார் என்போர் தொகையடியார் எனப்பாராட்டப்பட்ட னர். தில்லைவாழ் அந்தணர் மூவாயிரர் வேதாகமங்களை ஓதிய ணர்ந்தவர்; நஸ்லொழுக்கமுடையவர்; தில்லையிலுள்ள சிவனைப் பூசை செய்யும் பிராமணர் ஆவர். இவர்கள் பெரும்பாலும் இல்லறத்தினர். பொய்ம்மையில்லாத புவரை மதுரையில் இருந்த தமிழ்ச் சங்கத்தின் உறுப்பினராகிய நாற்பத்தொண்பதின்மர் என்பர் நம்பியானுரர் நம்பி. சிவனை வழிபட்டு அவர்மீது செய்யுள் இயற்றிய புலவர் யாகும் பொய்யடிமையில்லாத புவரை என்பது சேக்கிழார் கருத்து. சேக்கிழார் கருத்தே கொள்ளற்பாலது. சிவனையும் சிவனியாரையும் அன்பு நெறியால் அரச்சிகிப்போர் பதத்ராய்ப் பணிதோர் ஆவர். பரமசிவனையே முழுமுதற் கடவுள் என்று எண்ணித் தோத்திரங்களைப் பாடுவோர் பரமணியே பாடுவோர் எனப்படுவர். அட்டாங்க மூறைப்படி யோகம்செய்து ஆருதாரங்களிலும் சிவனை வைத்துத் தியானிப்போர் சித்தத்தைச் சிவனை பால் வைத்தோர் ஆவர். திருவாதுரில் பிறந்தோர் எச்சாதியினராயினும் சிவகண்தாதர் ஆவார். திருநீற்றைத் தம்மேனியில் பூசிச்சிவனை வழிபடுவோர் முழுநீறு பூசிய முனிவர் எனப்படுவர். திருநீறு பூசை வோர் திருவூந்தெழுத்துக் குறிக்கும் சைவசமயவுண்மையில் நம்

பிக்கையுடையோர். தமிழ் நாட்டுக்கு அப்பால் இருந்து வாழுந்த தொண்டரும் சுந்தரர் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் இருக்கும் தொண்டரும் அப்பாலும் அடிசார்ந்தார் எனப்படுவர்.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடிய நம்பியாண்டார்நம்பி திருத்தொண்டருள் தனியடியார் அறுபத்து மூலர் என்பர்.

சேக்கிழார் நம்பியாண்டார் நம்பியைத் தொடர்ந்து தாயன் மார் அறுபத்துமூலவரையும் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் பாராட்டினர். சுந்தரர் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டினர் எனவும் நம்பியாண்டார் நம்பி பகிஞரோம் நூற்றுண்டினர் எனவும் சேக்கிழார் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டினர் எனவும் கூறப்படும். பதின்மூன்றாம் நூற்றுண்டினர் இருந்த உமாபதி சிவாசாரியார் தாம் இயம்பிய திருத்தொண்டர் புராணவரலாற்றில் தனியடியார் அறுபதின்மர் எனக்கறினர்.

நம்பியாண்டார் நம்பி சுந்தரர் இயம்பிய திருத்தொண்டர் பதிகத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டவர். சுந்தரர் அறுபதின்மர் எனத்தொழுத அடியாரோடு சுந்தரரையும் அவருடைய தந்தையாரையும் தாயாரையும் சேர்த்துத் தனியடியார் அறுபத்துமூலர் என நம்பியாண்டார் நம்பி மொழிந்தனர். சுண்டு சுந்தரர் தம்மையும் தமது தந்தையாரையும் தாயாரையும் அடியாரென வணங்கினரோ என்பது ஆராய்தற்குரியது. திருத்தொண்டர் பதிகத்தின் பதிஞாம் பாடல் வருமாறு.

மன்னியசீர் மன்றநாவ னின்றலூர்ப் பூசன
வரிவளையான் மானிக்கு நேசனுக்கு மடியேன்
தென்வெனு யுவகாண்ட செங்கணேற கடியேன்
திருநீல் கண்டத்துப் பாணஞ்சுர்க் கடியேன்
என்வெனு மரணடியே யடைந்திட்ட சடைய
விஷசஞ்சாவி காதலன் திருநாவ ஹர்க்கோன்
அன்வெனு மாருர அடிமைகேட் டுவப்போர்
ஆகுரில் அம்மாலுக் கணப ராவாரே.

ஆகுரன் அடிமை கேட்வேப்போர் என்றமையால், சுந்தரர் தம்மைச் சிவனியடியார் என என்னீனர் என்பது மலையிலக்கே. இங்கும் தனியடியார் அறுபத்தொழுவர் என்பது தனியப்படும். இனி

நம்பியாரூர் தம் தந்தையையும் தாயையும் அடியார் எனக் கூறி வணங்கின்றோ என்பது ஆராயற்பாலது. தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன் எனத்தொடங்கி அறுபதின்மரின் பெயரைக்கூறி அவர்க்குத்தான் அடியேனெனச் சுந்தரர் உரைத்தனர். சுந்தரர் தன் தந்தையின் பெயரையும் தாயின் பெயரையும் கூறி அவர்க்குத் தான் அடியேன் என விளம்பினார் அல்லர். “அரண்டியே அடைந்த சடையன் இசைஞானி காதலன் திருநாவலூர்க்கோன் அன்னவனும் ஆசூரன் அடிமை கேட்டு பெப்போர் ஆசூரில் அம்மாலுக்கு அன்பராவாரே” என்னும் தொடரின் கருத்தை ஆராய்தல் அவசியமாயிற்று. “திருவடி நீழலடைந்த சடையனுர் இசைஞானியார் என்போரின் காதலுக்குரிய திருநாவலூர்க்கோன் என்னும் நம்பியாரூனுடைய அடிமைத்திறத்தைக் கேட்போர் திருவாசூரில் எழுந்த வீரிகுக்கும் சிவனுக்கு அன்பராவர்” என்பதே மேற்கூறிய தொடரின் கருத்தாகும்.

சேக்கிழாரும் நம்பியான்டார் நம்பியும் நாயன்மார் அறுபத்து மூவர் எனக்கொண்டு சடையனரையும் இசைஞானியாரையும் நாயன்மார் என்பர். சடையனுர் இசைஞானியார் என்போரின் அடிமைத்திறம் யாதென் அறிகின்றிலம். சடையனுர் இசைஞானியார் என்போரின் தொண்டின் மகிளமையை ஒருவரும் உரைத்திலர். சுந்தரரைப் பெற்றதே இவர்கள் தொண்டெனின் திருஞானசம்பந்தர் முதலியோருடைய பெற்றுரை என் திருத்தொண்டர் தொகையுள் சேர்த்திலர் என விடு எழும். “நாரை யூரினில் ஆதிசைவமறை யோன் பால் வையும் எல்லாம் ஈடுறைச் சைவம் வாழ மாமனிபோல் ஒருசிறுவன் தோன்றி” என உமாபதியார் நம்பியான்டாரின் பிறப்பைக் கூறுதலால், நம்பியான்டார் ஆதிசைவக்குலத்தினராவர் எனத் துணியப்படும். நம்பியான்டார் தம்குலத்தினராகிய சுந்தரரைத் தனியடியாருள் சிறந்தோரெனவும் அவருடைய பெற்றேரா அடியார் எனவும் என்னினர் போலும். திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் திருஞானசம்பந்தரையும் திருநாவுக்கரசரையும் இவ்விரண்டு செய்யுளால் பாடிய நம்பியான்டார் சுந்தரரை அந்தாதியில் இடையிடையே சுட்டிப் பத்துச் செய்யளால் பாடியிருத்தலை நோக்குக. ஏனையோரிலும் சுந்தரரைப்பாராட்டிய நம்பியான்டார் சுந்தரருடைய பெற்றுரை அடியார் எனக்கூறுதல் விநோதமன்று. சேக்கிழார் நம்பியான்டாரைப் பின்பற்றிச் சுந்தரரைத் திருத்தொண்டர் புராணத்துக்குத் தலைவராக வைத்தனர். சேக்கிழார் சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்

தில் முதலிற் கூறி அவர் வரலாற்றைக் தொடர்ந்து முடிவில் கந்த ரீர் கைலாயம் அடைந்ததை வெள்ளாணைச் சருக்கத்தில் கூறிப்போன்ற தனர்.

திருத்தொண்டர் புராணம்.

இனித் திருத்தொண்டர் புராணம் இயம்பிய வரலாற்றைச் சிறிகு உரைப்பாம். அங்பாய குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 12ம் நூற்றுண்டு முற்பகுதி) சீவக சிந்தாமணியைச் சிறந்த சமய நூலை சொன்னானாக, அம்மன்னானுடைய அமைச்சராகிய அருண மொழித் தேவர் என்னும் சேக்கிழார் அது பொய் எனவும் சிவ கதையே மெர்யெனவும் இம்மைக்ஞம் மறுமைக்கும் உறுதியாக மெனவும் உரைத்தனர். மன்னன் சிவ கதையைக் கேட்டு அதுவே சிறந்ததெனத் துணிந்து அக்கதையைப் புராணமாகப் பாடும்படி அருண மொழித்தேவரை வேண்டினன். இவ்வரலாறு உமாபதிசிவ த்தால் திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சேக்கிழார் தில்லை சென்று திருத்தொண்டர் வரலாறுகளை ஆராய்ந்து திருத்தொண்டர் புராணத்தை இயம்பினார். சோழ மன்னன் திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் செப்பேட்டில் ஏழுது வித்து ஏட்டைப் பொற்கதைத்தில் இட்டு யாணைமீது ஏற்றித் தில்லையை வலம் வந்தான். நூலியம்பிய தொண்டர்சீர் பரவுவார் எனப்படும் சேக்கிழாரையும் சோழன் அவ்வியாணைமீது ஏறச் செய்து தானும் ஏறி இலைக்கவரி துணைக்கரத்தால் வீசி ‘இதுவன்றே யான் செய்த துவப்பயன்’ என்று பெருமிகுஷ்சியடைந்தான். அப்பொழுது தில்லை மூவாயிரவர் முதலியோர் சேக்கிழாரைப் பின்வருமாறு பாராட்டினர் என்பர் உமாபதியார்.

‘மதுர இராமாயணக்கதை உரை செய்த வான்மீதி பகவானும் ஒப்பல்ல விதிவழி பாரதம் உரைசெய்து கரைசெய்தவேதனியாதனும் ஒப்பல்ல சிங்கவற ஆயிர நாவடன் அறிவுள் சேடவிசேடனும் ஒப்பல்ல பொதிய மலைக்குறு முனிவனும் ஒப்பல்லபுகழ்புணைக்குற முனிக்கு’,
— உமாபதியார் திருத்தொண்ட வரலாறு.

இவ்வண்ணம் திருத்தொண்டர் புராணத்தை அளவுகடந்து புகழ்ந்த அவையோரும் அரசனும் திருத்தொண்டர் புராணத்

தைப் பண்ணிரண்டாந் திருமுறையாகுமேனக் சொண்டாயினர். உமாபதியாரின் திருத்தொண்ட புராணத்தின் மதிப்பு சரிமோன ஆராய்வாம்.

இரு புலவன் தன் கற்பனை வல்லமையால் நிலைமாறுதலடையாத சுத்தியவுள்ளி ஒர் உண்மையையேனும் இயற்கையுள்ளி லுள்ள வனப்புக்களையேனும் ஒழுக்கவுள்ளி ஒழுக்கச் சிறப்பினையேனும் கண்டு செஞ் சொல்லால் இசைப் பானையின் பெறும் புலவன் எனப் பாராட்டப்படுவான். புலமை மிக்கோர் தாம் உணரும் உண்மை அழகு நன்மை எனபவற்கறப் பிறர் கவைக்கத் தக்கவையாகச் செய்யுள்கள் இயற்றுவார். பக்தியை வருணிக்கின்றன ராகவின் சேக்கிழார் சிறந்த புலமையுடையர் எனக் கொண்டாடப்படுவார். ஆனால் சேக்கிழாருக்கு வியாசன் வான்மீதி அகத்தியன் ஒப்பால் என்பது உணர்ச்சி என்னும் காகரத்தில் அழுந்திச் சமயத்துறையில் அளவு இறந்து திளைப்போரின் கூறுதலை விடுக. சேக்கிழார் செய்யுட்கள் மணிவாசசருடைய செய்யுட்கள் போல நெஞ்சையள்ளுந் தன்மையன எனச் சொல்லவியலாது. திருத்தொண்டர் புராணம் கம்பர் இராமாயணத்தோடு ஒப்புதோக்கும் போது காலியச் சுவை குறைந்ததென்றே சொல்லப்படும்.

திருமுறை வகுப்பு

திருமுறைகள் அன்பு மார்க்கத்தைப் பாராட்டும் சமயப் பாடல்கள். திருமந்திரம் ஞான மார்க்கத்தைக் கறும் சிறந்த ஆகமமாகவின் திருமுறைகளுடன் சேர்க்கப்பட்டது. கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டில் தஞ்சாவூரிலிருந்த சோழ நெந்தன் இராசராசன் கட்டளைப்படி நம்பியாண்டார் நம்பி திருமுறைகளை வகுத்தனர். திருஞானசம்பந்தர் இசைத்த தேவாரங்களை முதல் மூன்று திருமுறையாகவும், திருநாவுக்கரசர் பாடிய தேவாரங்களை நான்காம் ஐந்தாம் ஆறாம் திருமுறைகளாகவும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் இயம்பிய தேவாரங்களை ஏழாம் திருமுறையாகவும் நம்பியாண்டார் நம்பி வகுத்தனர். திருவாசகம் திருக்கோவைகளை எட்டாம் திருமுறையாகவும், திருவிசைப்பாவை ஒன்பதாம் திருமுறையாகவும், திருமந்திரத்தைப் பத்தாம் திருமுறையாகவும் வகுத்தனர், பின்பு ஆழிவேந்தன் இராசராசனுடைய வெண்டுகோளின் படியே சேரமான் பெருமாள் காலைக்காலப் பையார் பட்டிலைத்துப்

பின்னையார் முதலியோர் பாடிய பல அருட்பாக்கள் திரட்டப்பட்டு அவற்றுடன் நம்பியாண்டார்நம்பி உரைத்த திருத்தொண்டர் திரு வந்தாதியும் சேர்க்கப்பட்டுப் பதினேராம் திருமுறையாயின. பதி நேராம் திகழுறை வகுத்தவர் நம்பியே என்பது உமாபதியார் எழு திய திருமுறை கண்ட புராணத்தால் தெரியவருகிறது பின்பு கங்கை தொண்ட சீசாழபுரத்திருந்த இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் திருத்தொண்டர் புராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாக எண்ணப்பட்டது.

திருத்தொண்டர் புராணம் இயம்புதற்கு முக்கட் செல்வரே அடியெடுத்துக் கொடுத்தனர் என்ப. சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சார்முதற்குப் பேராசை கொண்டு சமயவனங்களியின் வசமாகிப் பலநாள் இந்தஸையில் ஆழந்து இருந்தனர்போலும், சேக்கிழாருடைய உள்ளத்தின்கண் மறைத்தொழிலாக நிகழ்ந்த சிந்தனைத் தொடர்களின் முயற்சியால் ‘உலகிகலாம் உணாந்து ஒதற்கரியன்’ என வாழ்ந்ததுக் கூறுதல் பொருத்தமெனச் சேக்கிழாரின் மனத்தில் பட்டது. இந்திகழச்சியைப் பண்டையோர் தீறப்பித்து அசரீரிவாக்கெனத் கொண்டாடினர். சேக்கிழாரைச் சமயத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட காலியம் இயற்றிய புலவராகவே தொள்ளவேண்டும்.

சந்தான குரவர்.

நாவுக்கரசர், ஞானசம்பந்தர், சந்தர்ர, பணிவாசகர் என்னும் சமய குரவரின் காலங்களைத் தஞ்சை ஞீநிவாசபிள்ளை அவர்கள் தாம் எழுதிய தமிழ் வரலாற்றின்கண் இனிது ஆராய்ந்து நிச்சயித்துள்ளார். நாவுக்கரசரும் ஞானசம்பந்தரும் கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டினர் எனவும் கந்தரர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் மூற்பகுதியினர் எனவும் மஜனிவாசகர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியினர் எனவும் கருதினர். இனி சைவசமயம் தழைத் தோங்கியதாகச் சைவசமயத்தில் பல பிரிவுகள் எழுந்தன. அவை அகச் சமயங்கள் எண்ப்படும். பாகுதம் மாவிரதம் காளாமுகம் வாரம் வைரம் சைவம் என அகச்சமயம் ஆறு எண்படும். இவ் வாறுமே அகச்சமயங்கள் என்பது சங்கற்ப நிராகரணத்தில் உரையிலும் நெஞ்சுவிடு தூதின் உரையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வகச் சமயங்கள் தத்துவக் கொள்கைகளாலன்றி உருத்திராக்கம் திருநீறு சிவவிங்கம் முதலிய சைவ சின்னங்கள் அணிதலாலேயே வேறு பட-

என என்று சொல்லப்படும். இனிச் சந்தான குரவர்கள் அளவை முறையாகச் சொல்வதோந்தத்தை நாட்டினர். சந்தான குரவருள் மெய்கண்டாரும் அருணந்தியாரும் பதின்மூன்றாம் நூற்றின்டினர் எனவும் உமாபதி சிவாசாரியார் பதினூன்காம் நூற்றின்டினர் எனவும் துணியப்படும். மெய்கண்டாருட்கு முன்பு இருந்த திருவியலூர் உய்யவந்த தேவர் பதினேராம் நூற்றின்டினர் எனவும் திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவர் பண்ணிரண்டாம் நூற்றின்டினர் எனவும் கூறப்படும்.

திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம் சிவஞான சித்தியார், இநுபாவிருப்பாது, உண்மை விளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், போற்றிபல்லிருடை, கொடிக்கவி வந்துக்கீடு தூது, சங்ஸ்த்ரபதிராகரணம், வினாவெண்பா, உண்மை நெறி விளக்கம் என்பன பதினூன்கு மெய்கண்ட நூல்களாகும். கி. பி. 11ம் நூற்றின்டில் திருவியலூர் உய்யவந்த தேவர் சித்தாந்தக்கொள்கைகளைத் திருவுந்தியாரில் கூறினர். இவருடைய மாணவர் ஆஞ்சுடைய பிள்ளையார் இந்நூலாராய்ச்சியைத் தொடர்ந்தனர். ஆஞ்சுடைய பிள்ளையார் தம்மானுக்கர் திருக்கடலூர் உய்யவந்ததேவ குக்குஉந்தியாரின் கொள்கைகளை உபதேசித்தனர். திருக்கடலூருஉய்யவந்த தேவர் திருக்குறுள் திருமந்திரம் தேவாரம் திருவாசகம் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பவற்றைத் துருவித்துருவி ஆராய்ந்தனர். திருக்கடலூருத் தேவர் இயற்றிய திருக்களிற்றுப் படியார் சித்தாந்தக்கொள்கைகளை மிகத் தெளிவாகக் கூறுநிற்கும். திருக்கடலூருத் தேவருடைய கொள்கைகளை அவருடைய சந்தானத்தார் நுணுகி ஆராய்ந்திருக்கலாம். மெய்கண்டதேவர் இச்சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவராகல் கூடும். மெய்கண்டதேவருக்குச் சுத்திய ஞானதரிசனி களின் மாணவர் பரஞ்சோதி முனிவர் சிவஞான போதத்தை உபதேசித்தனர் என்பதன் உண்மை ஆராயற்பாலது. மீய்கண்டதேவர் என்னும் கவேதவனைப் பெருமாள் சுத்த சித்தாந்தத்தை விளக்கும் ஒப்புயர்வில்லாத மெய்ந்துலாகிய சிவஞான யோதத்தை உரைத்தனர். மேற்கோள் ஏது உதாரணம் கூறி அளவைமுன்ற யாகச் சுத்தாத்துவித்ததை நாட்டினர். மெய்கண்டாரின் சந்தானத்தைச் சேர்ந்த அருணந்தி சிவாசாரியார் சகலாகம் பண்டிதர் எனப்பாராட்டப் பட்டனர். அவர் சிவஞானசித்தியாரை இயம்பினர். மெய்கண்டாரின் இன்னேரு மாணவர் மனவாசங்கடந்தார் உண்மை விளக்கம் என்னும் நாலை இயம்பினர். அருணந்தியாரு

எடா மாணவராகிய மறைஞனசம்பந்தர் சித்தாந்தத்தை உமா பதி சிவாசாரியாருக்கு உபதேசித்தனர். உமாபதியார் சிவப்பிர காசம் திருவருட்பயன் போற்றிப் பல்லெட்டை கொடிக்கவி நெஞ்சு வீடுதான் வினாவெண்பா சங்கறப் நிராகரணம் என்னும் நூல்களை இயற்றினார். உண்மை நெறி விளக்கம் சீகாழிச்சிற்றம்பல நாடிக வளின் மாணவராகிய சீகாழித்தத்துவநாதர் எழுதிய சிறுநூலாகும்

வேதகாலத்தின் ஆரம்பத்தில் போற்றப்பட்ட 'நான் பிரயம்' என்னும் கொள்கை பின்னர் 'அதுநீயாகின்றூய்' என்னும் கொள்கை ஆயுயிற்று. சாந்தோக்கியூபநிடதம் சாற்றிய 'அதுநீ ஆகின்றூய்' என்னும் கொள்கை சித்தாந்தத்தின் சுத்தாத்துவிதக் கொள்கை ஆயிற்று. வியாசர் இயம்பிய பிரமகுத்திரத்துக்கு உரை கண்ட நீல கண்டர் சங்கரர் இராமாநுசர் மாததுவர் அத்துவித்தை விளக்குவதில் வேற்றுமைப்பட்டனர். சங்கரர் செப்பிய அத்துவித்தை இக்காலத்தில் கேவலாத்துவிதம் என்பர். இராமாநுசர் விளம்பிய உரை விசிட்டாத்துவிதம் எனப்படும் மாததுவர் துலவத்தை வற்பு யுத்தினர். இங்னைம் இக்கொள்கைகள் திருத்தம் அடைந்து சுத்தாத்துவிதக் கொள்கை ஆவின. தத்துவம் அசி எனக்கூறும் அத்துவிதவைதாத்தத்துக்கும் அதுநீயாகின்றூய் எனக்கூறும் சித்தாந்தத்துக்கும் வேற்றுமை இல்லை. சங்கரர் கூறிய ஏகான்மாதம் இன்று மாயாவாதமாகத் திரிந்தது. மாயாவாதிகள் இம்மை வாழ்க்கை என்பது ஒரு மயக்கம் எனவும் அது பொய் எனவும் வாதாடுவர். மாயாவாதத்தை மனிவாசகரும் சித்தாந்த நூலோரும் நவி கண்டித்தனர். சித்தாந்தநூலோர் இம்மை வாழ்க்கை மெய் என வற்புறுத்துவர் என அறிவோங்.

வேதசிரசாகிய உபநிடதங்களின் கொள்கைகளே ஆகமங்களிலும் கிருந்திரத்திலும் கூறப்பட்டன என்பதும் அவற்றையே தேவார திருவாசகங்கள் இசைத்தமிழில் மொழிந்தன என்பதும் இவை எல்லாவற்றின் வழி வந்ததே சுத்த சித்தாந்தம் என்பதும் ஆன்கோர் வாக்கொக்குல் வற்புறுத்தப்படும்.

அதுவருமாறு:

வேதம்பச அதன்பால் மெய்யாகமம் நான்வர்
ஒதும்தமிழ் அதன் உள்ளுறுதெய்—போதமிகு
நேய்யின் உறுகவையாம் நீஸ்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்த தமிழ்நூலின் திறம்.

சிவஞ்சூலை போதம் நந்திபெருமாண்டம் இருந்து பெறப்பட்ட
தென் அதன் சிறபடுப்பாயிரம் காற்றும்.

மயர்வர நந்தி முளிகணத் தளித்த
வயர்சிவ ஞான போத முரைத்தோன்
பெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்
பொய்கண் டக்ன்ற மெய்கண்ட தேவன்—

இதனை வற்புறுத்தாறிற்கும் ஆன்றேர் உரை வருமாறு:

எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழிலியல்பாய்
நந்தி யுரைத்தகுஞ் ஞானநூல்—சிந்ததசெய்து
தாலுவரைத்தான் பெய்கண்டான் தாரணியோர் தாழுணர
வேது திருட்டாந்தத்தால் இன்று.

நந்தியிடம் இருந்தே சித்தாந்தக் கொள்கைன் பெறப்பட்ட
உன் எனத் திருமூலநாயனாரும் உரைக்கின்றனர். அவர் உரை வரு
மாறு,

நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடிடன்
நந்திகள் நால்வர் விவயோக மாழுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரமர்
என்றிவர் என்றே டெண்மரு மாமே.

நந்திகள் நால்வர் என்பது சணகர் சனந்தனர் சனுதனர்
சனற்குமாரர் என்போரே. திருமூல நாயனாரும் மெய்கண்டதேவ
ரும் திருநந்திதேவரின் சந்தானத்தினர் என்பது தெளிவாகும். நந்தி
கள் வேதசிராசாசிய உபரிடதங்களை ஆராய்ந்து தெளிந்தவர்
வேதம் கூறும் அத்துவிதத்தையே திருமந்திரமும் கூறுதலைக்காணக
சீவ வெளச்சிவ வெனவே றில்லை
சீவ ஞார்சிவ ஞாரை அறிகிலர்
சீவ ஞார்சிவ ஞாரை யறிந்தபின்
சீவ ஞார்சிவ ஞாயிட டிருப்பரே— திருமந்திரம்

இத்திருமந்திரம் தத்துவம்அசி என்னும் அத்துவிதத்தையே
கூறுகின்றது.

இன்று மெய்கண்ட சாத்திரங்களுக்குப் பல உரைகள் உண்டு.
சிவஞ்சூலை போதத்திற்குத் திராவிடமா பாடியம் என்னும் சிறந்த

வுரை சிவஞானமுனிவரால் இயற்றப்பட்டது. சிவஞான சித்தியார் தமிழில் வீரிந்தநாவாக இயம்பப்பட்டமையால் மிகவும்கற்கப்படும்; சித்தியாருக்கு அறுவர் உரை எழுதினர். அவற்றுள் சிவஞான முனி வர் செய்தவுரையே பொதுவாகப்பயிலப்படும். திருவாவடுதுறை முதலிய ஆதினங்களில் மெய்கண்ட நூல்கள் பயிலப்படும்.

இன்று சித்தாந்தக் கோள்கையின்படி வீட்டைய வீரும்பு வோர் அன்புநெறியைக் கையாளுவர். அவர் சரியையிலிருந்து கிரி யைக்கும் கிரியையிலிருந்து யோகத்துக்கும் யோகத்திலிருந்து ஞானத்துக்கும் செல்லவேண்டுமென்பர். ஈண்டு யோகம் என்பது தியானத்தைச் சுட்டுமொழிய அட்டாங்க யோக முறையைச் சுட்டாது. இவிலூல்லறம் துறவுறம் என்னிடு நெறிகளால் வீட்டையைப்படும்என்பர். எந்பதற்கிற்பினும் சிவஞாடைய அருள்கிடைக்குமாயின் விளைகள் எல்லாம் கெட்டு முத்தி கிடைக்கும் என்க. தமக்கெனச் செயற்று நிற்போர் வீட்டைவர் என்பதே மனீவாசகரின் கருத்து. பிற்காலத்திலிருந்த அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் கந்தர் அநுபூதி கந்தர் அவங்காரம் என்னும் பாடல்களை இயற்றிப் பத்திதெறியை வளர்த்தனர், தாயுமானவரும் ஞானக்கருத்துக்களைத் தம் பக்திப் பாடல்கள் மூலம் உரைத்தனர்.

இன்று அப்பர் சரியை வழிநின்றூர் எனவும் சம்பந்தர் கிரியை வழிநில்லூர் எனவும் சுந்தரர் யோக வழிநில்லூர் எவ்வும் மனீவாசகர் ஞானவழி நின்றூர் எனவும் ஒருசிலர் கூறுநிற்பர். இக் கூற்றைத் தேவார திருவாசகங்களும் மெய்கண்ட நூல்களும் ஆதரிக்கி ண்றில். சைவதித்தாந்த நூல்கள் ஞானத்தால் வீட்டன்றே கூறுகின்றன என்பதைச் சைவர்கள் உணர்வாராக, தாசமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் சகமார்க்கம் சன்மார்க்கம் என்னும் நான்கும் அன்பு நிலையைப் பல்வேறுமுறையாக விளக்குகின்றன என்பதையும் ஒன்றில் ஒன்று சிறந்ததன்று என்பதையும் கடைப்பிடிக்க. வேதாந்த நூல்கள் கூறும் கர்மநெறி பத்திநெறி யோகநெறி ஞானநெறி என்னும் நான்கு மூலமும் வீட்டையலாம். நான்கு நெறிக் கெல்வோரும் ஞானம் பெற்றே வீட்டைவர். உண்மையில் இந்தான்கும் ஒரு நெறியே என்பர் விவேகானந்தர்.

26. இந்துக்களின் பழக்க வழக்கங்கள்

இந்துக்களின் பழக்க வழக்கங்களில் ஒரு தனிச்சிறப்பு உண் டென்பதை உணர்வோம். இந்துக்கள் கொண்டாடும் விழாக்களில் இத் தனிச்சிறப்புத் துவங்கும். இந்துக்களின் விழாக்கள் எல்லாம் கோயில் வழிபாட்டுடென் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும். கோயில் வழிபாட்டுக்குச் செல்லும்போது இந்துக்கள் நீராடியே செல்வர். கோயிலே மையமாக இந்து சமூகத்தினரின் வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது. கோயில் இந்துக்களின் சிறப்பத்திற்கும் சித்திரத்துக்கும் இசைவளர்ச் சிக்கும் சமூகத் தொண்டுக்கும் நிலைகளுமாகும். கோயிலில் ஏழுந் தருளியிருக்கும் தூயவங்களுக்கு நெவேத்தியம் படைத்து வணங் கியாபிள் பிரசாரத்தைக் கோயிலுக்கு வந்துள்ளவர்களுக்குத் தானம் செய்தல் உண்டு. தானம் செய்தபின் எஞ்சியதை வீட்டுக்குத் கொண்டு செல்லுதல் மழக்கம். கோயில்களில் பெரிய கிடாரங்களில் கோறு ஆக்கி அன்னதானம் செய்தல் வழக்கம். அன்னம் அளித்தால் புனரீயம் கிடைக்கும் என்பது நம்பிக்கை. நோன்பு இருந்து தேவுக்களை வழிபடுத்தலால் நன்மை விளையும் என இந்துக்கள் நம்பியிருந்தனர். மக்கள் விரும்பினால் ஏதோ ஒரு விரதத்தை ஓவல் வொருநாளும் அநுட்டிக்காலம். திங்கட்கிழமைகளில் திங்கன் வீரதமும் செவ்வாய்க் கிழமைகளில் செவ்வாய் வீரதமும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் வெள்ளிவீரதழும் சுகதிக்குள்ளற்ப மக்களால் அநுட்டிக்கப்படும். வீரதகாரர் பசியிருந்து ஒருநேர உணவை உண்பார். மக்கள் தாம் விரும்பியபோது விரும்பிய வீரதங்களை அனுட்டிப்பார். வீரதநாட்களில் ஆரதவணவே உண்ணப்படும்.

வீரதங்களும் விழாக்களும்.

ஒவர் சிவராத்திரியன்று இரவு முழுவதும் துயிலாதிருந்து சிவனைத் தியானிப்பார். சிவர் புராணங்கேட்டும் சிலர் சமய விரிவு ஸரகள் கேட்டும் சிவ பதியடையவராகத் தங்கிறவர். ஒருஸிலர் நிதி திரை செய்யாது இருத்தற்காகச் சங்கிதம் கேட்டும் நாடம் டாரத தும் இரவைக் கழிப்பார். கந்தசட்டி வீரதம் காப்போர் ஆறு நாள் காலும் கோயிலில் அளிக்கப்படும் தீர்த்தம் ஒழிய, வேறேன்றும் உணவு வைத்திருந்து முருகணை வழிபடுவார். இவ்வீரதத்தால் உடலும் உளமும் சுத்தியடையும் என்னாம்.

நவராத்திரி வீரதம் இந்து நாடெங்கும் மிகச்சிறப்பாக நடைபெறும். ஒன்பது நாளும் சத்திவழிபாடு நடந்தும், கடை முன்று

நானும் கலைங்கரிப்புவள் நவராத்திரி விரதக்கத மாண வரும் பல்வேறு தொழிலாளரும் அருட்டிப்பர். சொழிலாளர் தம் தொழில் செய்யாது தம் கருவிச்ஞாக்கு ஆயுகபூசை செய்வர். நவராத்திரி பூசையில் அவல் கொன்றைக்கூடலை மோககம் பற்றை உழுந்துவடை முதலின படைக்கப்படும். இங்குளம் கூக்கள் தம் உடலாற்றலை வளர்த்தற்கு நால்லுணவு உண்ணுதல் அவசியம் என படை நவராத்திரி விழா நனி வற்புறுத்துகின்றது. கடதேசியாக இருத்தல் அறிவு வளர்க்கிக்கு இன்றியமையாதது என்பதை ஆன்றேர் நன்கு உணர்ந்தனர் போலும்.

வேள்வி.

வேள்விகெப்பகவில் இந்தக்கள் இல்பம் விளைந்தனர். சௌக்கோயில்களில் பண்டு தொட்டு யாகம் செய்யப்படும். பத்திரகாளிக் கும் வெரவர்க்கும் வேள்வி செய்து விழாநடாத்துக்கல் பெருமூக்கு. ஈழத்தில் கி. பி. 1950 முன் வேள்விகளில் நூற்றுக்கணக்கான ஆடகள் பலியிடப்பட்டன. பொதுமக்கள் ஆட்டுக்கிடாயையும் கோழிக் கேவலையும் வேள்வியின் பொருட்டு அளித்தற்க வளர்த்து வந்தனர். ஆட்டுக்கிடாயைத் தின் ஊட்டி வளர்த்து வேள்வியின் ரூ மேஜாவத் தியத்தோடு பலியிடுவதற்குக் கொண்டுபோவர். வேள்வித்தினத்தில் கோயிற் கோந்தக்காரர் தெய்வம் ஏற்றனவராய் ஆடுவர் தெய்வம் ஏற்றியதென எண்ணுதலாலோ பறையொலி கேட்டலாலோ கட்டுடித்தலாலோ மக்கள் ஆடுவின்றவர் என்பது ஆராயற்பாலது. சந்தத்ததைப் பார்க்கச் சிறுவரும் முதியோரும் ஆடவரும் பெண்டிரும் ஆலவோடு செல்வர் உருவெறியோர் குலத்தை எடுத்துச் சமுற்றிப் பறை கொட்டுவேவாரின் முன்னிலையில் ஆடுவர். குலம் குத்துதல் கூடுமென அஞ்சாது நின்று பறையர் பறைகொட்டுவர். ஈழத்தில் 1910ம் ஆண்டளவில் ஆடுவன் வெட்டும் வழக்கம் கைவிடப்பட்டது. வேள்வியின் ரூ பொங்கல் பொங்கி மாம்பழம், பலாப்பழம், வாழைப்பழம் என்பவை படைத்து விழா நடாத்தப்படும். கோயிலுக்குக் கொடையாக அளிக்கப்படும் ஆட்டுக்கிடாயும் கோழிக்கேல லும் வெட்டப்படாமல் வந்தப்படும்.

அம்மனை வழிபடுவோர் வேள்வியின் ரூ சரகம் ஆடுதல் உண்டு. கரகமாடுவன் பெண் போலப் பாவாடை அணிந்து தலையிலே அவன் கரித்த நீர்க்கரகத்தை வைத்து, உடுக்குக்காரர் உடுக்கடிக்கத் தெய்

வுபக்தியுடன் ஆஷக்கொண்டு கோயிலுக்குச் செல்வன். சிறுவர் கரகம் பார்ப்பதில் இன்புறவர் முருகன்மீது பக்தியுடையோர் வேள்வி யன்று பறையர் பறைகொட்டக் காலடி ஆடிக்கொண்டு கோயிலுக்குச் செல்வர். ஆடுவோளின் இல்லான் பாற்செம்புகொண்டு பின் செல்வன். மயிற்பீவிகளைக் கற்றையாகக் கட்டி அலங்கரித்த காலடி யைத் தோக்குமெலிட்டு ஆடுதலைச் சிறுவரும் முதியோரும் பாக்க விரும்புவர். காலடி ஆடும் சிலர் தமிழ்நதுசில் செய்திகுத்திச் சங்கி வியை ஒருவர் பிடிக்க, தெய்வம் ஏற்றோராய் நோவைப் பொருட்படுத்தாது ஆவேர். கீழ்க்குலத்தோர் காலடி ஆடவில் மிக விருப்ப முடையவர். காலடி இறக்கும் பூசாரிக்குப் பணம் கொடுக்கப்படும்.

ஒருசிலர் தம்மை கோயிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு வழக்கில் வெற்றிப்பறுதல் மதுவிய நல்லமகளைத் தரும்படி. தெய்வங்களை வேண்டுவர். இந்தன்மைகளைத் தெய்வங்கள் செய்தால் தாம் நேர்த் தியாகக் காலடியெடுத்துக் கீக்குளித்தல் முறையை செய்வர் என உறுதி கொள்வர். தீக்குளித்தந்துக் கோயில் முன்றிலில் கிடக்கு வெட்டி அதில் விறகுகளை அடுக்கி எரிப்பர். விறகுகள் எரிந்து தண்ணாகப் படிந்தவுடன், தீக்குளிப்போர் தெய்வத்தை வணங்கி அரசர் எனச் சொல்லிக்கொண்டு தொகுப்புத் தண்ண்மீது நடப்பர். தீக்குளிப்போர் பாதம் வெந்தபோகாமல் இருந்தலைக்கண்டு மேனுட்டார் ஆச்சரியப்படுவர்.

சிலர் நேர்த்தியாகக் கோயிலைச்சுற்றி அங்கப்பிரதட்டணம் செய்வார். அங்கப்பிரதட்டணம் செய்வோர் சிலர் சிலசமயம் ஒரு போயிலிருந்து மூன்று நான்கு மைல் தூரம் உள்ள ஒருக்கோயிலுக்குத் தேங்காயைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு உருண்டு செல்வர். ஒட்டமைப் பறுத்துதல் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நன்மை தருமென கேர்த்தி நிறைவேற்றுவோர் எண்ணுகின்றனர். தமிழ்க் குடிகள் கைமாதப் பிறப்பிலூம் சித்திரைமாதப் பிறப்பிலூம் பொங்குதலூண்டு. புதுமைநாடும் மேனுட்டார் இப்பழக்க வழக்கத்தின் காரணத்தை அறியாது ஆச்சரியப்படுவர். தமிழர் பொங்கல் பொங்கிக் கணித்தலில் மிக விருப்புடையவர். இவேளவிற் காலத்தில் தமிழர் அம்மனுக்கும் வைரவருக்கும் பொங்கி வணங்குவர். ஈதப்பீபாங்க இருக்கு அடுத்தநாள் மாட்டுப்பொங்கல் நடைபெறும். மாடுகள் கம்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையா தவை என உணர்ந்த தமிழ் ஆலரேர் மாடுகளுக்கு பொங்கும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்தினர். பொங்கல் அன்றே அதற்கு முன்போ தமிழர் தம் இவ்வங்களைக் கழுவிச் சுத்தமாக்குவர். வீட்டு நிவத்தைச் காணத்தால் மேழுகுவர். பொங்கல்

அரம்பமாக நிறைகுடம் வைத்து ஒரு சிறுபிடி சாணத்தில் அறுகம் புல்லைக்குத்திக் கணேசர் என வைத்து வெற்றிலை பாக்கு வாழைப் பழம் படைத்துக் கூப்பூர் தீபம் காட்டுவர். பொங்கிய சர்க்கரைப் புற்கையைச் சூரியனுக்குப் படைத்துத் தேங்காடுடைத்துத் தொழு வர்.

இல்லற தர்மம்.

இல்லறம் நடாத்தும் இந்துக்கள் தம் தந்தை தாய் இறந்த நாளில் காலையில் பசியிருந்து கம் புரோகிதார்க்கு அரிசி காய் பிஞ்ச அளித்துப் பிதிர்க்கடன் செய்வர். அவர் அந்நாடனில் உறவின வரக்கான் அவர்களோடு உண்டு மகிழ்ந்திருப்பர். இன்னுடோரூம் ஆட அயவாஸையன்று தந்தையை நினைவு கூரதற்கு விரதம் அநுட்பிப்பர்; தானை நினைவு கூரதற்குச் சித்திரைப் பூரணையன்று விரதம் இருத்தல் வழக்கம். இங்கும் பிதிர்க்கடன் செய்தலை இந்துக்கள் தவரூர். கோயிலில் பூசை செய்வித்தல் தெய்வத்துக்குச் செய்யும் கடனுகும். இந்துக்கள் வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினரை உபசரித் தலில் இன்புறுவர். கம் உறவினர்க்கும் அயவாக்கும் வேண்டிய காலங்களில் பண்டுதலி செய்தல் தம் கடமையெனக் கொள்வர். குடிமக்களும் வேளாளரும் ஒரு குடும்பம்போல் வாழுவர். இந்துக்கள் தமிழை ஒறுக்காமல் தமக்கும் தம் குடும்பத்தினர்க்கும் வாழுக்கைச் செலவுக்கொண்ட தம் உழைப்பில் பெரும்பங்கை ஒதுக்குதல் மனிதவியல்பே. இங்கும் இல்லறத்தினருக்கு ஜவகையான கடமைகள் உண்டெனத் திருக்குறள் உரைத்தலைக் காணக்.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தெதாக்கல் தாணென்றால் கூம்புலத் தாரேயும்பல் தலை.

இல்லறம் நடத்தும் பெண்டிர்;

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஒம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும்

தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும்”

தம் கடன் என எண்ணித் தம் வரம்புக்கையைச் சீர்மையுறுச் செய்வர். இல்லற தர்மத்தை நடாத்துதலில் கொழுநனும் இல்லானும் ஒருவர்க் கொருவர் உறுதலையாக இருப்பர். கொழுதன் இறந்தால் மன்றவி கைம்மை நோன்பு காத்தல் வழக்கம். கைம்மை விரதம்

காப்போர் ஜம்புவல்வின்பங்களில் காலங்கழியாது கோயிற்கேள்ளு முதலிய நஞ்சாமுங்களைச் செய்வர். கொழுகன் தன் இல்லக சிழத் தியை நீச்சுதல் அருமை. விதவைகள் மறு மணம் செய்யும் வழக் சம் இல்லை. ஆனால் மணவி இந்தால் ஆடவர் மறுமணஞ் செய்வர். மகளிர் தம் கற்றை நனி பேணினர். ஆனால் ஆடவர் ஏத பத்தினி விரதம் காத்தல் அருமை.

சோதிடத்தில் நாம்பிக்கை.

ஏகிர் காலத்தில் நிகழ இருப்பதைச் சோதிட நூலோரிடம் கேட்டு அறியலாம் என இந்துக்கள் நம்புவர் கிரங்கள் மக்களுக்கு நன்மை தீமை செய்யும் வல்லமை உடையன என்பர். விண்ணஞாஸ் அறிவு பெநுகப் பெருக எதிரது மொழிகலில் மக்களின் நப்பிள்ளை குறைகின்றது. எனினும் கவலை ஏற்றும் போதும் சோயால் பீடிக் கப்படும் போதும் இந்துக்கள் கிரக நிலைக் குறிப்பைக் கொண்டு எதிரது மொழியும் சோதிடரிடம் செல்வர். மணம் பேசும் பெற்றோர் மணமகன் மணமகள் என்போரின் விவசாய்க் பொருத்தத்தை பார்த்தல் வழக்கம்; கிரக நிலைகளை ஆராய்ந்து மணம் பொருந்துமோ பொருந்தாதோ எனச் சோதிடர் தீவு காணுார். கிரகநிலை பொருந்தாதாயின் மணம் குழம்பும். மண விழாவுக்கு அழைக்கப் படுவோர் மணமக்களை ஆசோவதித்துக் காச கொடுத்தல் வழக்கம். பிராமண குலத்துக் குருடை ஒமம் வளர்த்து மணக்கிரியை நடாத்துவர். பண்டி தொட்டு மணமகன் மணமகனுக்குப் பொற்றுவி கட்டுதல் உண்டு. பொன் விலை அதிகரிப்பினும் கள்வர் மிகுதலால் உயிருக்கு அபாயம் வரினும் தாலி அணியும் வழக்கம் கைவிடப்படுகின்றிவது. பழகிய பழக்கத்தை மீறியொழுகுதல் இலகுவன்று. வெற்றிலை பாக்குச் சப்புதல் சுருட்டுப் புகைத்தல் சுழனம் பார்த்தல் முதலிய பழக்கங்களை எல்லாம் ஆசாய்ந்து உரைப்பின் மிகவிரியும் என்றஞ்சி உரைக்கின்றிவம்.

27. அமரிக்காவில் இந்து நாகரிகம்

இந்து நாகரிகம் பண்டைக்காலத்தில் அமரிக்காக் கண்டத் திலே பரவியிருந்ததென்பது சன்னி இனிது புலப்படுவின்றது. இந்து நாகரிகம் பெரிய சமூத்திரங்களைக் கடந்து அமரிக்கநாடுகளை ஆடைத் தது என்பதை அறிந்து இறுமாப்பு எய்துவேயும். அத்திலாந்திக்

சமுத்திரத்தைக் கடந்து இந்தியாவை அடையலாம் என் எண்ணிய ஜபீரிய மாலுமி கொலம்பச வட அமரிக்காக் கரையில் உள்ள பாகமாத் தீவுகளில் கி. பி. 1492ல் இறங்கின்ன என்பதை அறி வேங். 16-ம் நூற்றுண்டில் நாடு காணிய சென்ற கடலோடுகள் மெச்சிக்கோவிலும் மத்திய அமரிக்காவிலும் தென்னமரிக்காவின் மேற்குக் கரை நாடுகளிலும் செல்வழுற்ற மக்கள் இருந்தனர் என மொழிந்தனர். கோட்டை என்னும் ஜபீரிய படைத் தலைவன் மெச்சிக்கோவிலும் பிசாரே என்னும் ஜபீரிய படைத் தலைவன் பீரு கேயத்திலும் குறையாடினர். இங்ஙனம் ஜபீரியர் (எசுப்பாணியர்) அமரிக்க நாடுகளில் தம்மாட்சியை நாட்டினர். மேனுடுகளிலிருந்தும் கீழூடுத் தேயங்களிலிருந்தும் மக்கட் கூட்டங்கள்பண்டு சமுத்திரங்களைக் கடந்து செல்லுதல் இயலாதென் எண்ணிய மேனுட்டாசிரியர்கள் அமரிக்கர் யாரிடம் நாகரிகம் கற்றனர் எனக் கறுதல் இயலாதென் மயங்கினர். 19-ம் நூற்றுண்டு வரலாற்றுசிரியர் கள் அமரிக்க நாகரிகமும் கீழூட்தேய நாகரிகமும் ஒப்புடையவையாக இருக்கும் நியாயம் கூறவியலா திருந்தனர். அமரிக்க நாடுகளை ஜபீரியர் கைப்பற்றிய வரலாறுகளை ஏழுதிய பிரசக்கற் முதலியோர் அமரிக்கர் பிறதேயத்தோரோடு யாதொரு தொடர்புமின்றிக் தனிக்கூட்டத்தினராகவே இருந்து நாகரிக நிலை அடைந்தனர் என் எண்ணினர். இக்கொள்கை பிழையானதென் இருபதாம் நூற்றுண்டு ஆராய்ச்சியாளர் எவியற் சிமிது என்பவர் காட்டுகின்றனர்.

பண்ணைப் பொருள் ஆய்வோரும் வரலாற்று நூலோரும் கீழூட்தேய நாகரிகம் அமரிக்க நாடுகளில்செறிந்த தென்பர். அமரிக்க ஜபீரிய தேசத்தவராகிய கைமல் போயின் பெட்சர் என்பவர் தாம் எழுதிய ஆயிர் இங்கள் என்னும் நூலில் ஆரியர் இந்தியாவிலிருந்து பீருகேயத்துக்குத் தம் நாகரிகத்தைக் கொண்டு சென்ற னர் என்பர். மெச்சிக்க அரசாங்கத்தினர் வெளியிட்ட மெச்சிக்கர் வரலாற்றால் இந்தியரே மெச்சிக்கோவில் குடியேறினர் எனத் தெரிகிறது. மெச்சிக்கர் தம் ஒடங்களைக் கட்டுமரம் என்னும் தமிழ் மொழியால் அழைத்தனர் என்பதை அறிக். மெச்சிக்க நகரத்துப் பண்ணைப் பொருட் காட்சிக்காலையின் மேற்பார்வையாளராகிய இராமன் மீனு என்பவர் மத்திய அமரிக்காவில் வசித்த மாயர் என்னும் பழங்குடிகள் இந்தியரே எனக் கருதினர். மேனுட்டாசிரியர்கள் செய்த ஆராய்ச்சிகளைக் கற்றதன் பயனாகவும் பண்ணைப் பொருட்களை தாமே பல ஆண்டுகள் ஆராய்ந்ததன் பயனாகவும்

சாமன்வால் என்னும் இந்திய ஆசிரியர் 'இந்து அமரிக்கா' என ஒரு நால் ஆங்கிலத்தில் எழுதினர். அந் நாலின் முடிபுகளைக் கற வாம்.

மெச்சிக்கோ முதலிய நாடுகளில் வழங்கும் பழங்கதைகள் இந்தியரே அமரிக்க நாடுகளில் குடியேறினேர் என உரைக்கும் மெச்சிக்கோவுக்கு அண்ணமயிலுள்ள பனுக்கோ (பனந்தலா) என்னும் ஊரில் கீழைத் தேயத்தோர் வந்திறங்கினர் என மாயர் பாடிய கரண பரம்பரைப் பாடல்களால் தெரிகிறது. மெக்கன்சி என்பவர் எழுதிய 'இந்திய நாகரும் அமரிக்கரும்' என்னும் நாலில் இந்திய நாகரே அமரிக்காவில் சூடியேறினர் என்பர். தாடி வளர்த்த பெரி யோர் பல கலைகளைக் கற்பித்தனர் எனப் பீரு தேவத்துப் பழங்கதை கள் கூறும்.

அமரிக்கர் பழக்க வழக்கம்.

அமரிக்க நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஆண்ட ஐபீரியர் பொன் வெள்ளி, செம்பு என்பவற்றால் கலன்களும் கருவிகளும் அமரிக்கர் செய்தனர் எனக் கிளந்தனர். பண்ணடைய அமரிக்கர் ஆரியரை உருவால் ஒக்தவர் எனவும் கருவியிழும் கருமயிரும் உடையவரெனவும் வருணிக்கப்பட்டனர். பண்ணடைய அமரிக்கர் ஐபீரியரோடு நானுறு ஆண்டுகள் கலந்திருந்த போதிலும் இந்தியரோடு ஒப்புடையவரா கத்தோன்றுவர். அமரிக்க தேயத்தில் பண்டு ஆடு, மாடு, குத்தரை, யானை கிடையா எனவும் தென்னமரிக்காவில் அல்பக்கா என்னும் ஆடும் லாமா என்றும் மிருகமும் உண்டெனவும் பொன் வெள்ளிச் சுரங்கங்கள் அதிகம் உண்டெனவும் புவியியல் நூலோர் கூறுகின்றனர். மெச்சிக்கோவில் வதிந்த ஆத்திகரும் பீருவில் வதிந்த இங்கரும் காதுத்துவாரங்களில் காதனிகள் அணிந்தனர் எனவும் பற்றத்தி நூற் புடைவைசன் நெய்தனர் எனவும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். ஆடவர் தம் தோளிலிருந்து போர்வைகளைத் தொங்கவிட்டனர். ஜிலர் காழும் (காற்சட்டை) இட்டனர். மகளிர் இறவுக்கை தாவணி அணிந்தனர். இங்கர் தும்பினுற் செய்த செருப்புக்களை உபயோகித்தனர். பொது மக்கள் கோவணம் அணிதல் உண்டு. மன்னர் தலைப்பாகை அணிந்து பல்லக்கில் ஊர்ந்தனர். மந்திகமா என்னும் மெச்சிக்கமண்ணன் கோட்டை என்பானைச் சந்திகங்கென்ற பொழுது ஆலவட்டம் பிடிக்கப்பட்டதாம். மகளிர் ஒரு வகைச் சண்ணம்

இட்டனர். பெற்றேர் தம் மக்களுக்கு மனம் பேசி வைத்தனர். மணமகன் மணமகனுக்குக் குங்குமப் பொட்டிட்டுத் தன் குலத்துள் சேர்த்துக் கொள்வன். மணமக்கள் அருந்ததியைத் தொழுதல் வழக்கம். பழைய அமரிக்கர் மாமிசம் உண்டிலர்; மதுக்குடித்திலர்; வேட்டையாடினர் அல்லர். சோளம் பயறு கிழங்கு முதலிய வையே அவர்களின் உணவாகும். கைகழுவி உண்ணுதல் அவர்கள் வழக்கம். வெற்றிலை சப்புதற்குப் பதிலாக அவர்கள் கொக்கோ சண்னும்புடன் தின்றனர். சிலர் புகையிலையைச் சண்னும்புடன் சப்பினர்.

அமரிக்கர் தம் பிரேதங்களைத் தகனம் செய்தனர்; தகனம் செய்யுமின் வாய்க்காரிசி போடுதல் போல் அவர்கள் உணவுப் பண்டங்களை இறந்தோர் வாயில் இட்டனர். உடல் எரிந்த பின் சாம் பரை எடுத்துக் கலங்களில் இட்டு வைத்தனர். இங்கர் மன்னை ஜூபிரியர் கொன்றனராக அவன் மஜைவியர் நால்வர் தீப் பாய்ந்தனர். அமரிக்கர் இந்திய முறைப்படியே வைத்தியம் செய்தனர். மருத்துவர் மூனிகைகளை உபயோகித்து நோய்களை நீக்கினார்.

அமரிக்கர் சமூகம் வருணுச் சிரம முறையைத் தழுவியது பூசாரிகள் இராசினியர் கமக்காரர் தொழிலாளர் எனப்பவர்கள் சாதியினர் இருந்தனர். பூசாரிகள் பூணுால் அணிந்தனர் எனவும் தியாவும் செய்ய மலைச்சாரல்களை அடைந்தனர் எனவும் கருதப்படும்.

கல்வி முறை.

அமரிக்கர் குருசிடக் கல்வி முறையைப் போற்றினர். ஐந்தாண்டு முதல் பண்ணொண்டு சருக மாணவர் குருவின் மடத்தில் வசித்துக் கல்வி பயின்றனர். இத்தகைய பாடசாலைகள் பத்து மெச்சிக்கோ நகரில் இருந்தன. குருவிடம் கற்கும் பின்னோக்களைப் பெற்றேர் தம் வீதிகளுக்கு அழைத்துச் சென்றிலர். எழுத்து, கணி தம், சித்திரம், சிற்பம், வான்நால், விற்பயிற்சி முதலியவை கற்பிக்கப்பட்டன. அமரிக்கர் தோலில் எழுதினர். தோற்புத்தகங்கள் மடிக்கப்பட்டு மரப்பல்கை உறையொடு கட்டப்பட்டன. மெச்கோவிலுள்ள பழைய தூண்களில் சித்திர எழுத்துக்களைக் காணலாம். அவற்றால் நான்கு யுகங்களாகக் காலவரையறை செய்யப்பட்டதெனத் தெரிகிறது. மெச்சிக்க நகரில் கடித நிலையங்கள் இருந்தன.

தன். ஐபீரியர் ஆண்ட காலத்தில் சரித்திரக் குறிப்புக்கள் புன்னியித்த நூல்கள் நீதி நூல்கள் முதனியவை அறிவெய்தின. அமரிக்கர் ஆடல் பாடல்களில் மிகப்பிரியம் உடையவர்கள். இளைஞர் அஞ்சாமை பயிறுத்தஞ்சு தம் முடல்களை முள்ளால் குத்தினாம்.

அமரிக்கர் நகரமைப்பு.

அமரிக்கர் இந்திய முறைப்படியே நகர் அமைத்தனர். நகரின் மத்தியில் தேவாலயமும் அதைச்சுற்றிய வீதியில் மேன்மக்களும் பூசாரிகளும் வசித்தனர். அடுத்த வீதியில் கமக்காரர் வசித்தனர். நகரெல்லையில் தொழிலாளர் வசித்தனர். மன்னர் ஒலக்கமண்டபத்தில் சிங்காசனத்திலேனும் தாமரையாசனத்திலேனும் இருந்து செங்கோல் செறுத்தினர். அரசன் முன்னிலையில் நீதிபதிகள் இருந்து நீதிவிசாரணை செய்தனர். அமரிக்க நாடுகளில் கொலைகளவு மிகக்குறைவு. அந்நாடுகளில் வரைவின் மகளினர் ஆதரிப்பாரில்லை. மகளினரப் பலாத்காரமுறையில் புணர்வோர் கொலைத்தன்டம் பெற்றனர். மெச்சிக்க நகரிலிருந்து ஒரு தெருவிதி தென்னமரிக்கா வரையும் சென்றதாம். அத்தெருவிதி 900 மைல் நீளமானது. பிறிப்தாரு தெருவிதி கோபா என்னும் ஊரிலிருந்து 62 மைல் நீளம் சென்றது. அதன் இருக்கரையிலும் நிலத்துள் கவர் கட்டப்பட்டிருந்தது. பெருங்கற்கள் அடுக்கப்பட்டு அவற்றின்மேல் சிறுகற்கள் ஓடப்பட்டன. பீருதேயத்திலிருந்து கரைவழியாகச் சென்றவீதி 3000 மைல் நீளமானது.

அமரிக்கரின் தெய்வவழிபாடு.

மெச்சிக்கோவில் வழிந்த ஆத்திகர் குரியனை வழிபட்டனர். மெச்சிக்கோவில் பொன்னாற்செய்த இருதயக் குறியடைய பொற்படிமங்களும் சுவத்திக்குறியுடைய கற்படிமங்களும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. யானைத்தலைத் தேவரை மத்திய அமரிக்க மாயர் முலுகன் அழைத்தனர். மாயர் நாகங்களையும் தொழுதனர். பீருதேயத்தில் வாழ்ந்த இய்கர் இராமலையும் சீதையையும் வழிபட்டனர். இராமருக்கும் சீதைக்கும் திருவிழா நடத்தினர். கிரகணகாலத்தில் சந்திரன் மறுபடியும் பிறந்திட்டான் எனப் பறையடித்துக் கொண்டாடினர். அமரிக்கருடைய கோபுரங்கள் இந்திய கோபுரங்கள்

போன்றவை. கோயிற் பூசை நடந்தும் இங்கர் சங்கு ஊதினர்: மெச்சிக்க நகரில் உள்ள சிவன்கோவிலில் 3000 தேவராட்டிகள் தீயோம்பிச் சேவித்தனர். தேவராட்டிகள் மணஞ்செய்ய விரும்பி னல் கோயிலைவிட்டு நீங்குவர். கோயில்கள் கல்லாலும் கண்ணும் பாலும் கட்டப்பட்டவை. இங்கருடைய சூரியன் கோவிலில் இருந்த முந்நாறு பொற்படிமங்கள் ஜபிரியரால் சூறையாடப்பட்டன. பின்பு அக்கோயில் கதவிக் கோயில் ஆயிற்று.

அமரிக்கர் ஒனியமும் சிற்பமும்.

கவிஞ்களை வல்லோர் பாழாயிருக்கும் கோயில்களையும் அகழ்ந்தெடுத்தசிற்பச்சிலைகளையும் பொற்கலம் மட்கலன்களிலுள்ள ஒனியங்களையும் ஆராய்ந்து அமரிக்கருடைய ஒனியமும் சிற்பமும் இந்திய ஒவியத்தையும் சிற்பத்தையும் மிகவும் ஒத்திருக்கின்றன என்பர். மத்திய அமரிக்காவில் எடுத்த ஒரு கலத்தில் மணமுத்தேவர் சாகு ஒரு கலத்திலிருந்து நீரைச் சிற்றுதலையும் பாம்பொன்றைக் காலால் உழுக்குதலையும் காணலாம். இவ்வோலியம் இந்திரன் விருத்திராக்ரனைக் கொன்று மழை பெய்வித்தலை நினைவுட்டுகிற தெள்பர். தலைப்பாகையும் உருத்திராக்கமும் அணிந்த ஒருவர் பதுமாசனத்தில் இருக்கும் கற்கிலைகளும் கிடைத்தன. தலைப்பாகை அணிந்த ஒருவர் சங்கு ஊதும் ஒனியமும் கிடைத்துளது, அமரிக்கருடைய கோவில்களில் நாகங்களும் யானைகளும் கல்லில் செதுக்கப் பட்டுள்ளன. யானைகளை அமர்க்கர் காணுமையால் இந்தியரிடம் இருந்தே யானைகளை வரையப் பயின்றனர் எனத் துணியப்படும். நீண்ட மூக்கிணையுடைய மிருகங்களைப்பார்த்துக் கற்பனையால் யானைகள் வரையப்பட்டனவெனின், அது பொருந்தாது. என்னை! ஏழுதப் பட்ட யானைகள் துதிக்கைகளை உயர்த்திய வண்ணம் தந்த முடைய வையாக வரைப்பட்டுள்ளன. ஒனியங்களில் காணப்படும் யானைகள் யானைக்கர்துகள் உடையவையாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. மத்திய அமரிக்காவிலே சாங்கல்வடோர் என்னும் நாட்டிலே கோபான் என்னும் கூவரிலே ஒரு தூணில் யானைச்சிலை இந்திய முறையாகவே செதுக்கப் பட்டுளது. இரண்டு யானைகள் பதுமாசனத்தில் இருக்கும் ஒருவர் மீது தம்கைகளை உயர்த்தி நிற்றலைக் காணலாம். இந்திய ஒனியமும் சிற்பமும் வணிகர் யாத்திரிகர் முதலியோர் மூலம் அமரிக்க நாடுகளில் செற்றிருக்கலாம். யானை மீது இருக்கும் ஒரு வர் தலைப்பாகை அணிந்திருத்தலைச் சாவகத்தில் ஒர் ஒனியத்தில்

காணவாமாகவின் சாவகத்தின் வழியாகக் கலை அமரிக்காவை அடைந்திருக்கலாம் பாலித்திவிலே இன்றும் பரத நாட்டியம் ரூடிக் கப்படுதலை அறிவேம். தமிழ் வணிகர் கடைச்சங்க காலந்தொட்டு கி. பி. 1200 வரையும் சாவகம் முதல்ய தீவுகளிலும் கம்போதி என்னும் கொச்சில் கிணவிலும் வணிகர் என அறி வேம். கம்போதியில் சம்பா என்னும் அரசு தமிழரால் நாட்டப் பட்டது. அவன் அகத்தியர் கிவன் முதலியோர் கோட்டம் பெற றனர். சாவகத்தில் ஸ்ரீவிசய என்னும் சைவேந்திர அரசு சோழ ராஜ் நாட்டப்பட்டது.

அமரிக்கர் மொழி.

இனி இந்தியர் அமரிக்காவில் குடியேறினர் என்பர். பீரு தேயத்தில் வத்தந் இங்கருடைய மொழி குவிச்சி எனப்படும். அம் மொழியில் உள்ள நூற்றுக் கணக்கான சொற்கள் வடமொழிச் சொற்களாகும். ஆகவின் ஆரிய மொழி பேசுவோர் பீருவில் குடியேறியிருத்தல் வேண்டும். பீரு தேயத்தில் ஒரு சிறு கூட்டத்தினர் பேசிய மொழி சின மொழியின் கிளை எனக் கருதப்படும். பீரு சென்ற சீனர் அம்சொழியை இலகுவில் உணர்ந்தனராம். அமரிக்க நாடுகளில் 37 மொழிகள் பேசப்பட்டன என்பர். ஆகவின் பல வேறு மக்கட்கூட்டங்கள் அமரிக்காவில் குடியேறினர் போலும். பக்ஷிக் சமுத்திரத்தின் மறுகரையில் பூசாங்கு என்னும் பெரியதேசம் உண்டெனச் சீனநால் ஒன்று கூறும் என 19ம் நூற்றுண்டு இருந்த டிக்கினின் என்னும் பிராஞ்சியன் சீன நூல்களைக் கற்றதன்பயனுக்கு துணித்தனன்.

இந்தியக் கடலோடுகள் சாவகம் முதலிய தீவுகளைக்கண்டு பொலனிசியத் தீவுகளில் தங்கிச் சமுத்திராந்தத் தீவுகளில் உள்ள ஈத்தர் தீவுகளிலிருந்து பீருதேயத்தை அடைந்தனர் எனக் கருதப் படும். பொலனிசியத் தீவுகளில் உள்ள உணவுக்குரிய குமார உபி என்னும் இரு பூண்டுகள் பீருதேயத்தில் உண்டெவாம் அவை அப் பெயராலே அழைக்கப்பட்டன எனவும் அவற்றைப் பீரு தேயத் தோர் உண்டனர் எனவுந் தெரிகிறது. ஈத்தர் தீவுகளிலிருந்து பீரு தேயம் 2000மைல் தூரத்தில் உள்ளது. அக்காலக் கடலோடுகள் 2000 மைல் சென்றனர் என நம்பவாம் என்னை! இலங்கையிலிருந்து சீன யாத்திரிகள் பாரியன் சென்ற கப்பலில் இருந்து வணிகர் சென்ற

என் என் அறிவேம். கொலம்பர் அத்திலாந்திப் பெளவத்தை மரகீ
கலங்களில் கடந்தனர் என் அறிவேம். இதுகாறும் கூறியவற்றில்
இந்து நாகரிகம் பசுபிக் பொவத்தைக் கடந்து சென்று அமரிக்க
காவை அடைந்த வெதனைப்பதும் கீழூத்தேயத்து மக்கள் அமரிக்க நாடு
களில் குடியேறி இந்து நாகரிகத்தைப் பரவச்செய்தனர் என்பதும்
துணியப்படும்.

28. விசய நகர்

விசயநகர் இ. பி. 1336 முதல் 1565 வரையும் கண்ட தேயத்
தின் தலைநகராயிருந்து முகமதியரைத் தென்னாடு புகாமல் தடுத்தது.
விசய நகரில் தெறுங்கு குவத்தினரும் கண்ட குலத்தினரும் துனுவ
குலத்தினரும் ஆண்டனர். இவர்கள் வைத்திக் மதத்தினராகையாலும்
திராவிடராகையாலும் முகமதியரைப் பகைத்தராகையாலும்
சனங்கள் இவர்களாட்சியை ஏற்றனர். விசயநகர வேந்தருடைய
அவையில் வடமொழியும் ஒசு குங்கும் கண்டமும் ஆதரவுபெற்ற
ரன். வேதங்களும் புராணங்களும் நன்கு சுற்கப்பட்டன. சாய
ஙர் என்னும் வேதரூபல் வல்லோன் வேதங்களுக்கு உடை எழுதினன்.
1509 முதல் 1529 வரையும் கிருட்டின தேவராயத் துனுவன் செங்
கோவோச்சினன். இத்தாலியப் பிரயாணி பாயசு கிருட்டின தேவ
ராயன் வைணவ மதத்தினருயினும் பிறமதத்தினரைத் துன்புறுத்
தினான் அல்லன் எனவும் புலவர்களை ஆதரித்தான் எனவும் கோயில்
களுக்குக் கொடையளித்தான் எனவும் எழுதினன். அவனுடைய
அவையில் அலசானி பத்தர் என்னும் வித்துவான் இருந்தனன்.

விசயநகர் 80 மைல் சுற்றாவு உடையதென இத்தாலியப் பிர
யாணி திக்கொலாக் கொந்தி எழுதினன். நகர் ஏழுமதிக்களால்
காக்கப்பட்டது எனவும் முதலாம் இரண்டாம் மூன்றாம் மதில்களுக்
கிடையில் தோட்டங்களும் கமங்களும் இருந்தன எனவும், மூன்றாம்
மதிலுக்கும் ஏழாம் மதிலுக்குமிடையில் கடைசள் கட்டப்பட்டன
எனவும் உள் நகரில் அரசமாளிகை அமைந்தது எனவும் கூறினன்.
சனங்கள் செல்வராயினும் சரி வறியவராயினும் சரி கழுத்திலும்
காதிலும் கையிலும் விரவிலும் ஆபரணங்கள் அணிந்தனர் என
விளம்பினன். நகரைத் தரிசித்த போத்துக்கேயப் பிரயாணி நூனிசு
காசே அரசிலையாகக் கொடுக்கப்பட்டதென உரைத்தனன். அரசர்

நீதி செலுத்துதலில் கண்ணுயிருந்தாரெனவும் களிலர் கையிழந்தன ரெனவும் கற்புடை மகளிரைக் கெடுக்கும் காமிகள் தலையீழுந்தனர் எனவும் அரசு துரோகிகள் கழுவேற்றப்பட்டனரெனவும் உரைத் தனன்.

விசயநகரில் அழகுவாய்ந்த பரத்தையர் இருந்தனரெனவும் அவர் வெற்றிலை பாக்குச் சப்புதலில் இன்புற்றனர் எனவும் 12000 பணம் அரசிறை கொடுத்தனர் எனவும் பாயக விளம்பினன். இவு வருவாயால் பெற்ற 12000 பணமும் பதிக்காவலரின் வேதனமாயிற்று. சனங்கள் மாட்டிறாரச்சியைத் தவிர்த்து ஏனைய இறைச்சி கரும் மீண்களும் உண்டனர் எனவும் கோயில்களில் ஆடுகள் பலியிடப்பட்டன எனவும் எழுதினன். நகரில் 100,000 இல்லங்களும் பூந் தோட்டங்களும் கமங்களும் குளங்களும் இருந்தன என உரைத் தனன். உள் நகர் 34 தெருவிலே உடையதெனவும் அரசு மாளிகைச் சுவரில் பூக்களும் செடிகளும் சித்திரிக்கப்பட்டன எனவும் எழுதி விடன்.

29. வடவிலங்கையில் கஸ்வியுப் சௌம்யம் மல்குல்

கி. பி. 1344ல் இபின் பற்றாற்று என்னும் மேலாபிரிக்கன் இந்தியா இவங்கை என்னும் நாடுகளைக் காணவந்தான். அவன் யாழ்ப் பாண மன்னன் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியைத் தரிசித்தான். அவன் சமந்த கூட்டத்தைத் தரிசித்து வணங்கியபின் இந்தியாவுக்கு ஏகினன். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் வலிமை உடையவராக மதிக்கப்பட்டனர். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாணத்து நால் ஜூரைத் தலைநகராக கிணர். யாழ்ப்பாண மன்னருள் பராராச்சேகரன் புகழ் பெற்றுன். அன்னுடைய தம்பி சராசகேரன் கல்வியை வளர்த்தான். அவன் ஊர்கள் தோறும் பாடசாலைகள் நிறுவினான். நகரில் சரகவதிமகால யம்ளன்னும் நூல்நிலையத்தை நிறுவினான். அவன் அரசுகேரவரின்னும் புலவனைக்கொண்டு இராகுவம்சத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப் பித்தான். தன்பெயரால் செகராசகேரம் என்னும் சோதிடநூலை இயற்றுவித்தான்; தமையன் பெயரால் பராராசகேரம் என்னும் வைத்திய நூலை எழுதுவித்தான். யாழ்ப்பாணவரைசைப் போததுக் கேயர் கைப்பற்றித் தேவாரப்பாடல் பெற்ற திருக்கோணமலைச்

சிவன்கோயிலையும் திருக்கேதீச்சரச் சிவன்கோயிலையும் இடத்தனர். போத்துக்கேயரை ஒல்லாந்தர் துரத்த ஒல்லாந்தரை ஆங்கிலேயர் துரத்தினர்.

ஆங்கிலர் ஆண்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட சைவசமயமறைச் சியை ஆராய்தல் அவசியம். ஆறுமுகநாவலர் (கி. பி. 1822-1879) இந்து மதத்தையும் சைவப்பழக்கங்களையும் தமிழ் மொழியையும் அழியாமற் காத்தற்கும் அவற்றிற்குப் புதுதயிர் அளித்தற்கும் எனப் பிறந்தார். அவர் தமிழ் மொழியையும் சைவசமயத்தையும் நன்கு கற்று அவற்றை ஓம்புதலில் தன் வாழ்நாளைத் தியாகங்கூடியதார். அவர் ஊர்தோறும் சென்று ஏடுகளைப்பெற்றுத் தமிழ் இலக்கணங்களையும் இலக்கியங்களையும் சைவநூல்களையும் அச்சிடுதற்கு அச்சியந்திரசாலை நிறுவினர். சைவப்பாடசாலை நிறுவுதற்கு நாவலர் கிராமந் தோறும் சென்று பணம் சேகரித்தனர். அவர் யாழ்ப்பாணத்திலும் சிதம்பரத்திலும் சைவப்பாடசாலைகள் நிறுவினர். சைவர் கிறித்த வைப் பாடசாலைகளில் பயின்றுல் சைவத்தின் மேன்மைகளை உணரார் என எண்ணினர். கிறித்தவர் தம்மதத்தைப் பரப்ப முயன்றனராக, நாவலர் சைவப்பிரசாரம் செய்த தொடங்கினர். சைவசமயக் கொள்கைகளை விளக்குதலில் அவர் ஒப்பாரும் மிககாருமின்றித் துவங்கினர். அவர் திருத்தொண்டர் புராண வசனம் சைவவினாவிடை இலக்கணச்சக்ருக்கம்முதலிய நூல்களைமுழுதிப் பெருந்தொண்டாற்றினார்.

30. இந்துசமயத்தின் புதிய இயக்கங்கள்

சீக்கியர்.

சீக்கியர் பாஞ்சால தேயத்தினர்; இந்து மதத்தினர்; அவருடைய குரு 'நானுக்' கிரியாமார்க்கதைக்கண்டித்தனர். அவர் சாதிக் கட்டுப்பாட்டைத் தொலைக்க முயன்றனர். 1577ல் அக்பார் சீக்கியரின் நட்பைப் பெறுதற்கு அமரிந்தார் என்னுமிடத்தில் தங்கக்கோயில் என்பதைக் கட்டிக் கொடுத்தார். 1606ல் சீக்கியருடைய ஐந்தாம் குரு அருச்சுவனை வேந்தன் ஒளறங்கசீபு கொன்றுன். அருச்சுவனை ஆதிகிரந்தம் என்னும் சீக்கியசமயநூலை இயற்றியோன். ஆரூம் ஒரு அரிசோவிந்து சீக்கியசமுகத்தை போர்வீரர் கட்டமாக்கினான். ஒளறங்கசீபு சீக்கியருடைய ஒன்பதாம் குரு 'வாக் பகதுரையும்'

சிரக்சேதம் செய்யித்தான். 1675 முதல் 1708 வரையும் குருவாக இருந்த கோவிந்தசிங்கி சீக்கியரைப் படைக்கலங்களில் நனிபயிற்று வித்தான். கோவிந்து முகமதியரால் கொல்லப்பட்டபின் சீக்கியர் ஆதி கிரந்தத்தையே குருவாகக்கொண்டனர் சீக்கியர் தாம் சாதிவேற்றுமை பாராட்டுபவர் அல்லர் என்பதைக் காட்டுதற்கு ஒருங்கிருந்து உணவருந்தி நீர் பருகுவர். சீக்கியர் மதுபாளன்கு செய்தலையும் புகையிலை புகைத்தலையும் தனிர்த்தனர். அவர்கள் நீண்ட தாடி வளர்த்தல் வழக்கம். சீக்கிய சமூகத்தில் சமத்துவம் போற்றப்பட்டதாகக் கீழ்மக்கள் பெருந்தொகையினர் சீக்கிய மதத்தை விரும்பித் தழுவினார். 19ம் நூற்றுண்டிலே சீக்கியர் பாஞ்சாலையில் ஓர் அரசை நாட்டி வீரர் எனப் பழைப்பட்டனர்.

19.ம் நூற்றுண்டின் இந்து சமய இயக்கங்கள்.

இந்துக்கள் உலகுக்குப் பல்வேறு நூனங்களை அளிக்கும் வல்லமை உடையவர் என்பதை அற்றார் பலர் காட்ட முயன்றனர். வங்க தேயத்தில் கெசப்சந்திரசேனர் சைத்தியாயனருடைய போதனை கற்று இந்து சமயத்துக்குப் புத்துயிர் அளிக்க என்னினர், அவர் பிரமசமாசம் என்னும் மதத்தைப் பாப்பினார். அவர் இந்து சமயம் முகமது சமயம் முதலியவை ஒரு தனிக் கடவுளை அடையும் வழிகளையே காட்டுகின்றன என மொழிந்தனர்.

இம் மதத்துக்கு மறுதலையாகக் குசரத்தில் இருந்த சவாமி தயானந்த சரகவதி என்பவர் ஆரிய சமரசம் என்னும் மதத்தைப் போன்றதனர். ஆரியசமரசக் கொள்கைகள் பாஞ்சாலை முதலிய மேற்கு நாடுகளில் நன்கு பரம்பின. பழைய வேதங்கள் கறும் நூனத்தையும் ஆரிய தர்மத்தையும் இந்து நாடெங்கும் பரப்புதல் பெற்ற தொண்டாகு மென்த தயானந்தர் என்னினர். அக்காலத் திலேயே கல்குத்தா நகரிலே இராமகிருட்டின பரமசமர் என்னும் ஒரு நூனி ஏழந்தார். அவருடைய மாணுக்கருள் முதல்ளை மேற்றவர் கவாயி விவேகானந்தர் என்பவரோ. பஸ் வகைச் சமயங்களும் வழிபாடுகளும் இருந்த போதிலும் இந்து சமயக் கொள்கைகளில் ஒர் ஒருமையியாடு உண்டிடன அவர் உரைத்தனர். அவர் துறவறத்திலும் இல்லறையே போற்றுதற்கு உரிப்புதெனப் பகவத் கிணத உரைக்கின்றதெனக் கெப்பினார். கவாயி விவேகானந்தர் அத் துவித வேதாந்தத்தை அமரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் விளக்கி

னர். 1893ல் பல்வகைச் சமயத்தினரும் கிக்காகோ நகரில் சபை கூடித் தத்தம் மதங்களை மொழிந்தனர். அச்சபையில் சவாமி விவேகானந்தர் இந்துக்கள் பிற சமயத்தினரை ஒருபோதும் துன்பு ருத்தினர் அல்லரெனவும் அன்பு வழியாகவும் கடமை செய்தல் என்னும் கர்மவழியாகவும் யோக வழியாகவும் ஞான வழியாகவும் கடவுளை அடைலாம் எனவும் விளக்கினர். சவாமியவர்கள் இந்து நாகரிகம் என ஒன்று இருந்ததென்பதை மேற்கொள்ள நாட்டினர். அதன் பின்னர் மேற்கொட்டார் வடமொழியையும் இந்து மதங்களையும் ஆவலோடு கற்கத் தொடங்கினர். சவாமி விவேகானந்தர் துறவிகளைக் கூட்டி இந்து நாடெங்கும் இராமகிருட்டின மடங்களை நிறுவினர். இத்துறவிகள் இந்துக்களுக்குச் சேவை செய்தலே தம் வாழ்க்கை நோக்கமாகக் கருதினர், பினியாலும் பஞ்சத்தாலும் இந்து மக்கள் வருந்தும் போதல்லாம் இராமகிருட்டின மடத்துறவிகள் தொண்டாற்றினர். சவாமி விவேகானந்தர் 1902ல் தம உலக வாழ்வை நீத்தார்.

பரிட்சை வினாக்கள்.

1. தென்னாட்டில் நிலவிய பத்திநெறியின் சிறப்பை வரைக.
2. இந்து சமயத்தின் 19ம் நாற்றுண்டுச் சீர்திருத்த இயக்கங்களை ஆராய்க.
3. தென்கிழக்காசியாவில் இந்துசமயம் பரவிய வரலாற்றைக் கூறுக.
4. பல்வேறு இந்து சமயங்களின் ஒருமைப்பாட்டை விளக்குக.
5. வைத்திக சமயத்தைப் பெளத்தமும் சமணமும் எங்களும் தாக் கியவை?
6. இந்துக் கல்வியை வளர்த்த நிறுவனங்களின் வரலாற்றைத் தருக.

7. இலக்கையில் தென் இந்திய நாகரிகம் பரவியதா?
8. இந்து தேயங்களில் நகரங்கள் எவ்வள்ளும் அமைந்தன.
9. தமிழ்க் கல்விக்கும் சைவசமயத் வளர்ச்சிக்கும் நாவலர் செய்த தொண்டை விளக்குச்.
10. இராமாயணமும் பாரதமும் விளக்கும் இந்துப் பண்பாடுகளைக் கூறுக.
11. அசோகனின் செங்கோலை விளக்குக.
12. இந்து நாகரிகம் மத்திய அமரிக்காவிலும் தென்னமரிக்காவிலும் தழைத்தோங்கிய வரலாற்றை ஆராய்க.
13. உரோமர் தமிழரோடு செய்த வணிகத்தைக் குறிக்க.
14. சிந்து நதிக்கரை நாகரிகத்தின் சிறப்புக்கள் யாவை?
15. பதிஜௌன் வித்தாதகளை விளக்குக.
16. தழைத் தேயங்களில் இந்து நாகரிகம் பரவியதென்பதன் அறி குறிகள் யாவை?

விளக்கக் குறிப்புப்பாரகள் எழுதுக.

வேள்வி வேட்டல்; நாற்பாத நெறி; கௌத்திலியர் என்னும் சாணக்கியர்; காணிரிப்பூம் பட்டினம்; திருமூறை வகுப்பு; நவாராத்திரி விரதம்; ஜம்பெருங் குழு; ரிராமவரசியல்; தயானந்த சரகவதி; அசந்தாச் சிறபம்; பல்லவர் சிறபம்; தமிழர் குடியேற்றம்; மடலேறுதல்; திருமந்திரம்; கொல்லாமை விரதம்; அந்திய யாத்திரிகர் கண்ட இந்து சமுதாயத்தில் மேன்மைகள்; கொற்றை: பகவற் கீதை; பிரம குத்திரம்; ஆசரம்; இராசேந்திரச்சோழன்; நாடகத்தமிழ்; தமிழ்நாட்டில் கடற்கோள்; வடக்கிருததல்; நடுகல்; ஆகமம்; உபநிடதம்; மகாயாணம்; பிராசாபத்தியம்; விசய நகர்; தக்கிரை: மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

BIBLIOGRAPHY

- India Pakistan by O. H. K. Spate
History of the Pandyas by Nilakanta Sastri
History of the Cholas by Nilakanta Sastri
History of India by Vincent Smith
Discovery of India by Jawaharlal Nehru
Culture Spread by Elliot Smith
History of Tamil Literature by K. S. Srinivasa
Roman Trade with the East by Warmington
Manu Smirthi by Manu
Quintessence of the Upanishads by G. G. Desai
Ramayanam by Kambar
Tholkapium by Tholkapiar
Nanool by Pavananthiar
Sangam Literature by Sangam Poets
Silapadikaram by Ilankovadikal
Thirukural by Thiruvalluvar
Dravidamapodium by Sivagnanamunivar
Hindu Civilisation in America by Chaman Lal
Thirumanthiram by Thirumoolar
Meikanda Sastras by Meikanda Devar
(Arulnandiar)
Thiruthondar Puranam by Sekilar
Saivavinavida by Arumuganavalar

இந்துஸ்ரீய இயற்றிய வேறுஞ்சள்.

1. யவன மஞ்சரி	5-00
2. உலக வரலாறு முதற்பாகம்	—
3. உலக வரலாறு இரண்டாம் பாகம்	—
4. உலக வரலாறு மூன்றாம் பாகம்	—
5. அளவை விளக்கம்	3-00
6. உள்நாடும் கல்வியும்	3-00
7. இலக்கண இலக்கிய ஆய்வுரைகள்	3-50
8. ஈசுவரமய ஆய்வுரைகள்	5-00

கிடைக்கும் இடங்கள்:

T. Ramanathapillai, Thumpalai Road, Point Pedro

Sri Lanka Book Depot, K. K. S. Road, Jaffna

United Stores, Main Street, Point Pedro